

ปฐมบท

ชาย

ปั๋วชาตอนหายใจหนัก เบื่อสุดๆ นั่นเพราะตอนนี้เธอเดินทางมายังประเทศทะเลทราย เพราะความโมโหหงุดหงิดหน้ามืดตามัวแสบๆ ทำให้ตัดสินใจแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง คิดแบบง่ายๆ ว่ามาประเทศที่เราไม่เคยมาก่อนน่าจะดี เพราะอย่างน้อยก็มีญาติทำงานอยู่ที่นี่

และความใจร้อนของตัวเอง ทำให้ไม่ได้วางแผนต่างๆ นี่เพิ่งลงจากเครื่องบิน แล้วตอนนี้ญาติของเธอก็บอกว่าให้รอก่อน เพราะยังติดงาน อีกหนึ่งชั่วโมงจะมารับ ผู้หญิงตีสต์แตกแบบเธอเลยต้องจับเจ่า ดีว่ามีไอแพดและมือถือมาด้วย ตัดสินใจซื้อชิมของที่นี่เพื่อต้องการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง มันก็โอเคหรอกนะ แต่เข้าใจใหม่ความเป็นคนเมืองง่ายทำให้เธอเบื่อการรอ

ตืด ตืด

เบอร์ไลน์ของเธอตั้งขึ้นทั้งที่เพิ่งวางไป สาวตีสต์จึงคว่ำมาเปิด “พีอุสา ว่าไง ออกมายัง”

“รอแป๊บ กำลังจะขึ้นทางด่วน”

“ความจริงบัวไปเองก็ได้นะพี่ ไม่ยากเลย มีรถไฟฟ้าไปอยู่”

“พี่อยากมารับ เรานั่งเครื่องมาหาตั้งหลายชั่วโมง” อูสาไม่ยอมให้ญาติผู้น้องมาเอง ตนมาทำงานที่ต่างประเทศมานานแล้ว ทำงานในโรงแรมชื่อดัง ตำแหน่งซูเปอร์ก็ได้เงินเดือนนยะอยู่ และทำมานานตั้งแต่โรงแรมเปิด เธอจึงอยู่ประเทศไนล์ซาลมานานชนิดที่ว่ารู้ทุกซอกทุกมุม

“โอเคๆ ว่าแต่ ที่นี้เจริญกว่าที่คิด บัวคงต้องวางแผนเที่ยวหน่อยแหละ” จริงๆ ไม่ได้อยากมาเที่ยว แต่ชีวิตของเธอมันวุ่นวายมาก บัวบูชาเป็นนักข่าว และดันไปทำข่าวคนมีสี ทำให้คนพวกนั้นไม่พอใจมาบิบบทางอ้อม บ.ก.ของเธอจึงเรียกพบ ให้เธอพักงานหนึ่งเดือน อยากจะบ้า

“แล้วนี่จองโรงแรมหรือเปล่า”

“อืม เพิ่งจองเมื่อกี้”

“พี่บอกว่าจะไม่ต้องจอง มาพักด้วยกัน ห้องพักของพี่กว้างขวาง”

“เกรงใจ” บัวบูชาก็พอมีเงินอยู่ เธอตั้งใจมาพักสัปดาห์ ส่วนอีกสัปดาห์ก็จะกลับไปนอนตีฟงเล่น

“เกรงใจอะไร เรานี่คือเหมือนที่คุณแอบออกจริงๆ” คุณอาที่ว่าก็พ่อของบัวบูชาไง พ่อคงโทรคุยกับพี่อูสา ว่าเธอดีและเอาเรื่องขนาดไหน แต่นั่นแหละ ความเก่งของเธอมันใช้ไม่ได้ผลกับพวกมีอิทธิพล พ่อเป็นห่วงกลัวเธอโดนเก็บ พ่อบอกว่าดีใจที่เธอโดนพักงาน ตรรกะอะไรของพ่อก็ไม่รู้ แทนที่จะสนับสนุนลูกสาว

“พ่อเขากลัวเกินเหตุ”

“บัวเป็นลูกสาวคนเดียว พี่เห็นด้วยกับคุณอา” อูสายังพูดต่อ
การได้ดีแม้วงการคนมีสีมันเหมือนหาเรื่องใส่ตัว คนเหล่านี้มันน่ากลัว สามารถสั่งเก็บใครก็ได้ น้องสาวเธอแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ เก่งแค่ไหนก็สู้พวกมันไม่ได้ หากแบ็กไม่ดีจริงอย่างไรก็ทำอะไรพวกมันไม่ได้

“พอๆ เลย พูดเรื่องนี้แล้วขึ้น” ขึ้นที่ว่าคืออารมณ์ขึ้น

“อย่าห้ามนัก อย่าตีลสต์ด้วย บัวเป็นผู้หญิง ฟังระลึกไว้ อย่าไป
งัดข้อกับคนพวกนั้น เราสู้ไม่ได้หรอก”

“ทั้งๆ ที่รู้ว่าพวกมันเลวและเอาไรต์เอาเปรียบคนหรือพี่”

“ใช่ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ตราบใดที่กฎหมายยังเอื้อประโยชน์
ให้พวกมัน คนธรรมดาอย่างเราก็ทำอะไรไม่ได้ เดี่ยวช่าก็เสียบไป”
อุสาพูดยาวๆ อย่างปลงๆ

“ทั้งที่ความจริงมันไม่ใช่ขึ้นหรือ”

“อย่าหาเรื่องลำบากใจให้คุณอาเลยบัว” บัวบุชากลอกตามองบน
ชีวิตของคนอย่างบัวบุชาช่างอึดอึด อุตส่าห์ร่ำเรียนมาสายงานที่ตัวเองรัก
กลับต้องมาจนมุมทำอะไรไม่ได้ทั้งที่มีข้อมูลในมือมากมาย

“ความยุติธรรมมันอยู่ไหนนะ”

“มันไม่มีอยู่จริงต่างหาก มันก็เป็นเพียงนามธรรมที่คนเราปั้นแต่ง
ขึ้นมาให้ฟังดูดี เพราะที่สุดแล้วมันก็พ่ายแพ้ให้กับอำนาจเงินอยู่วันยังค่ำ”
อุสาพูดเรื่อยๆ ขณะขับรถมุ่งหน้าตรงมาหา เป็นเรื่องจริงที่คนบนโลกนี้
รับรู้กันดี ไม่ว่าจะที่ไหน ไม่ว่าจะประเทศใด คนเห็นแก่ตัวมักมาพร้อมอำนาจ
เงินเสมอ

“ไอ้ย ทำไมยังไม่ยิงคุดแล้วรู้สึกหดหู”

“เราต้องปล่อยวางบ้างนะบัว”

“บัวพยายามอยู่ ถึงมาพักตัวพักใจไกลถึงนี้” หัวหน้าบอกว่า
หากครบหนึ่งเดือนจะให้เธอย้ายสายข่าวไปทำข่าวบันเทิงแทน เอ็ม...มัน
ไม่เข้ากับสาวขาลุยแบบบัวบุชาสักนิด ต้องไปพูดคุยงานอวยดาราเซเลบ
มันยากจริงๆ ใจไม่รักไม่รู้จะทำได้แค่ไหน คงต้องปรีกษาบ.ก.อีกที

“ดีแล้ว เราสู้อำนาจเงินไม่ได้หรอก”

“หี อย่าให้หนังบัวบุชาคนนี้มีผิวรอยบ้าง จะแบ่งให้พวกมันหงายเงิบ
เลย” สาวเจ้าพูดออกมาอย่างหงุดหงิด แล้วหายใจเข้าออกระงับ

ความพลุ่งพล่าน

“โลرمๆ เรื่องบางเรื่องมันใหญ่เกินกว่าเราจะจัดการ”

“คงงั้น”

“โอเค รอน่อย ไม่เกินสิบห้านาทีนี่น่าจะถึง”

“ได้ๆ ไม่ต้องรีบ ชับมาดีๆ” บัวบูชาไม่ยอมให้อีกฝ่ายเร่งรีบ การขับรถควรมีสมาธิ บนท้องถนนอะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ ไม่อยากให้เป็นเรื่องเป็นห่วงอีกฝ่าย ดูลิ ขนาดว่างานยุ่งยังขันอาสาทำด้วยตัวเอง

แล้วทางนั้นก็ดวงสวย บัวบูชาลากกระเป๋าใบใหญ่ไปด้วย แต่แล้วก็รับรู้ได้ถึงความเคลื่อนไหวบางอย่างที่มันไม่เป็นปกติเท่าใดนัก ไม่ได้เป็นโรคหวัดระแวง แต่ด้วยเป็นนักข่าวสายการเมืองและอาชญากรรม มันทำให้เธอคลุกคลีในวงการนี้ จนต้องรู้จักระมัดระวังตัว

สาวเจ้าขยับหมวกเก็บบนศีรษะ เหลือบซ้ายแลขวาและหยุดยืนกลางที่โล่งซึ่งจอบแจ้ไปด้วยผู้โดยสารขาออก สนามบินที่นี้กว้างใหญ่ และทรูทรามเป็นประเทศทะเลทราย ว่ากันว่าน้ำดำทำให้คนที่นี้มั่งคั่ง อันนี้ยอมรับว่าเป็นเรื่องจริง แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาสนใจเรื่องความรวยแล้ว

“ไครวะ”

บัวบูชาลากกระเป๋าอย่างเร็ววิ่งหนีกลุ่มคนด้านหลังที่มีประมาณสามสี่คน วิ่งหน้าตั้งอย่างไม่คิดชีวิต มันใจว่ามันตามตัวเองแน่ๆ มันเรื่องบ๊ออะไรวะเนี่ย เธอจะไปหมดแล้ว หรือไอ้พวกนี้จะเป็นแก๊งลักพาตัว ผู้หญิง คิดได้ดังนั้นหัวสมองของตนก็รีบประมวลผลหาทางรอดสำหรับตัวเอง

แน่นอน การทำตัวเองให้เป็นจุดสนใจน่าจะเป็นที่ดีที่สุด หากคนที่มีความรักภาพพอ วิ่งไปกวาดสายตาไปด้วย เหลือบมองด้านนอกผ่านผนังกระจก และหันไปด้านหลัง กลุ่มพวกมันจ้องเธอเขม็ง ไม่ได้การ ไม่ได้การแล้ว

วิ่ง วิ่งออกประตูรอดเร็ว ลากกระเป๋าตัวเองไปด้วย ไม่ว่าจะไร

นับจากนี้ที่ทำงานไป ก็เพื่อทางรอดของตัวเองเท่านั้น และตัวช่วยที่เธอ
 พึ่งเบ้าก็คือกลุ่มคนที่ดูมีอันจะกินตรงหน้า

“หยุดนะ บอกให้หยุด”

ตะโกนเสียงดังเป็นภาษาอังกฤษ และพุ่งเป้าไปเป็นประชิดติดคนที่
 ที่สวมเสื้อสูทสีดำมันเงา ราคาคงแพงมาก แต่ช่างเหอะ ชั้บรรทัดขนาดนี้
 มันจนก็คงจะแปลก สาวเจ้าผลักระเป่ากระเด็นออกไปด้านข้าง ทำให้
 เกิดเสียงดัง เรียกให้สายตาคู่คนบริเวณนี้หันมามองด้วยความสนใจ

บัวบุชาจำเป็นต้องเล่นใหญ่ และได้ผลชะงัด คนตัวใหญ่ตรงหน้า
 เป็นใครไม่สำคัญ แต่เขาทำให้ไอ้พวกบ้านั้นเลือกจะหยุดฝีเท้าไม่ตามมา
 ดวงตาคู้งามมองจ้องคนตรงหน้า ที่อยากจะให้คำนิยามว่า โคตรหล่อ!
 หล่อมากแม่ หล่อไม่ต้องอวย หล่อไม่พอ ยังดูรวยไปอีก

“ไอ้พวกเนรคุณ!” ตะโกนออกมาเสียงดัง คนหันมองกันอยู่แล้ว
 ยิ่งหันมองมากขึ้น จากนั้นก็ตะโกนต่ออีก

“ทั้งฉันมาเธอ คิดจะทั้งฉันเธออะ ไอ้บ้าเอ๊ย”

จำเป็นต้องเล่นใหญ่ให้โลกจำ ไม้จิ้มเนอาจไม่รอด ไม้รู้ฟู่สุ
 จะมาถึงตอนไหน แต่บัวบุชาจำเป็นต้องหาทางรอดให้ตัวเองก่อน เธอ
 ยกมือทูปอกแกร่งนั้น แต่อีกฝ่ายไม่ขยับเลย แล้วเขาก็มองเธอนิ่งๆ
 ด้วยสายตาที่เรียกได้ว่าโคตรดู ดูเหมือนเสีย แต่เรื่องอะไรต้องกลัว
 มาถึงขนาดนี้

เผียะ!

ตั้งใจจะตบเบาๆ แหละนะ เพื่อความสมจริงเท่านั้น แต่...มือ
 ไม้รักดีซึ่งมันชินชากับการออกหมัดดันส่งแรงไปเต็มๆ ก็เหม...ลูกสาว
 เจ้าของค่ายมวยอะเนอะ ต้องเข้าใจหน่อยว่าแรงจะขนาดไหน เพราะ
 เธอก็เตะกระสอบทรายมาจนชิน ที่วังหน้าไอ้พวกนั้นถามว่ากลัวไหม

ก็กลัว แต่ถ้าจำเป็นต้องสู้ก็พร้อมสู้ ทว่ามาถึงประเทศนี้ครั้งแรกเธอ
ไม่อยากมีเรื่อง

“อย่าทิ้งฉันอีก ห้ามทิ้งฉัน”

ตะโกนใส่คนหน้าคู่ออกไป กำมือสองข้างแน่น เมื่อฝายนั้น
ไม่ได้ตอบใดๆ มีเพียงดวงตาที่นิ่งมาก นิ่งจนน่ากลัวว่ามันจะทำให้เธอ
ตายได้ ประมาณแบบตามีดวงไฟอยู่ในนั้น

“ท่านซีคครับ”

“ไม่ต้อง จัดการเอง”

“อ๊ะ เฮ้ย จะไปไหน ปล่อยฉัน ปล่อย นี่คุณ...ปล่อยสิเว้ย”

อะไรคือถูกรวบแขนแล้วลากไปยังรถยนต์คันหลัง ซึ่งมัน
คันใหญ่กว่าซูเปอร์คาร์คันสีเหลืองดำที่อีกฝ่ายยืนอยู่ข้างๆ แต่คันนี้
มันก็...โรลสรอยซ์ คันละหลายสิบล้าน ทำไมมีแต่รถหรูเต็มไปหมด

บัวบูชาเพิ่งได้สังเกตว่ารอบๆ กายมีชายชุดดำยืนเกือบสิบคน
ทุกคนดูท่าทางจะเคารพคนที่ถูกเธอตบหน้า สาวเจ้าพยายามสะบัดตัว
แต่กลับสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้ จะออกหมัดต่อยก็ถูกต้านอย่างรู้ทิศทาง
หัวคิวเรียขมวดเข้าหากันอย่างคาดไม่ถึง ผู้ชายหน้าดูคนนี้รู้จักศิลปะ
มวยไทยอย่างไม่ต้องสงสัย

“ปล่อยสิ”

“ไม่ทิ้ง”

“ไม่ทิ้งบ้าอะไร”

“เก็บกระเป๋ายายจากนี้ไปด้วย ฉันมีเรื่องต้องสะสาง” น้ำเสียง
เหยี้ยมๆ เป็นภาษาอังกฤษ แต่ไ้ประโยคแรกๆ ที่เรียกว่ายายจากนี่คือ
อย่างไรอะ บัวบูชาชักจะของขึ้น แต่ยังไม่ทันทำอะไร ประตुरुถหรู
คันใหญ่ก็ถูกเปิดโดยชายชุดดำอีกคน ร่างเล็กถูกผลักเข้าไปในรถแบบ
ไม่ปราณี ก่อนคนที่กระซอกเธอมาด้วยจะตามเข้ามา

“เอาเชือกมา”

“ครับท่านซีค”

เชือกเส้นใหญ่ถูกส่งมาจากตอนหน้า แล้วไม่พูดพริ้วทำเพลง
อีกฝ่ายก็จับแขนเธอสองข้างไพล่หลังเพื่อมัด บัวบุชชาหายอมไม่ คึดผิด
มหันต์ที่อยากจะหาทางรอด กลับกลายเป็นว่าตอนนี่เธอหนีเสือปะจระเข้
และทางรอดก็ดูจะยาก เพราะตอนนี้จะเข้ลากเธอมาแตกในน้ำแล้วเนี่ย
“ปล่อยเว้ย ปล่อยนะ ใ้อ้ำเอ๊ย ใ้อ้อ้อ...”

แล้วปากของเธอก็ถูกปิดด้วยสกอตซ์เทปสีดำจึงหมดหนทางพูด
รับรู้ได้ว่ารถเคลื่อนตัวออกจากสนามบินแล้ว คนที่ลากเธอมาจัดการมัด
และปิดปากเสร็จเขาก็หันไปพูดอะไรกับคนของตัวเองไม่รู้ โดยไม่ลืม
ปรายตามามองเธอ และเหมือนจะเป็นการจูงใจพูดเป็นภาษาอังกฤษ

“ท่านซีคจะเอาอย่างไรครับ”

“พาไปด้วย”

“ที่ไหนครับ”

“เซฟเฮาส์ ต้องสอบสวน ทาประวัติ” คำพูดนั้นทำเอาบัวบุชชา
ตาโต ทำไมเรื่องเล็กๆ มันจึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ ไม่ต้องการให้
สถานการณ์มันออกมาแบบนี้ แล้วพวกเขาจะพาเธอไปไหน เอ๊ะ
เหมือนจะพลาดอะไรไป คนที่นั่งข้างคนขับตอนหน้าเรียกผู้ชายคนนี้ว่า
อะไรนะ

ซีค ใช่ เขาเรียกว่าท่านซีค!

เธอไม่ได้โง่ถึงขนาดไม่รู้ว่าซีคหมายถึงอะไร คนจะได้รับ
ตำแหน่งนี้คือต้องได้รับการยอมรับจากคนในประเทศมากๆ ต้องรวย
มีอิทธิพล บ้าบอที่สุด เราเหยียบเท้าใครเข้าเนี่ย บัวบุชชาหลับตา
ถอนหายใจหลายครั้ง เอาแผ่นหลังกระแทกพนักพิงอย่างหงุดหงิด
พูดก็พูดไม่ได้เพราะปากถูกปิด

การกระทำของเธอเรียกให้สายตาดูกร้าวเย็นเยือกหันมามอง
เขาสำรวจเธอตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตานั้น คือแบบ จะว่าเหยียด

มันก็ไม่ใช่ แต่ขอต่อว่าหน่อยเถอะ บัวบุชาไม่ชอบคำพูดก่อนหน้านั้นเลย
ที่เขาเรียกเธอว่ายายยากกะอะ ยังติดใจประเด็นนี้อยู่
ติด ติด

ท่ามกลางความเงิบ เสียงมือถือของบัวบุชาดังขึ้น พี่สุสาน่าจะ
มาถึงแล้ว แต่ไม่เจอเธอ ทำไงดี ดวงตากลมโตเหลือบมองอีกฝ่าย
แต่เขากลับล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตของเธอแล้วหยิบมือถือออกมาก่อน
หันไปพูดกับคนของตัวเอง

“เซ็กเบอร์มือถือนี้”

“ได้ครับ”

คนพวกนี้ต้องมีอิทธิพลมาก ถึงกล้าออกคำสั่งแบบนี้ การจะ
ติดตามเบอร์โทร. ของใครต้องผ่านกระบวนการมากมายนะหากเป็น
เมืองไทย เธอไม่รู้ว่าที่นี่จะอย่างไร แต่เท่าที่เคยรู้มา ประเทศแถบ
ทะเลทราย คนมีตำแหน่งซีค่อนข้างมีอิทธิพลมาก บัวบุชา แกลสตีแตก
จนกลายเป็นหาเรื่องให้ตัวเองแล้วนะเนี่ย

ดวงตากลมโตมองไปนอกหน้าต่างต่างรถ มันเล่นมายังถนนเลียบ
ชายหาดและข้ามสะพานขนาดใหญ่และยาวมาก มายังเกาะแห่งหนึ่ง
น่าจะเป็นเกาะส่วนตัว อันนี้เดาล้วนๆ หัวใจเต้นโครมคราม จะว่ากลัว
มันก็ใช่ ที่นี้ไม่ใช่เมืองไทย อวดเก่งผิดที่ผิดทางมันก็เลยเป็นเรื่อง
อย่างที่เห็น

คนที่นั่งคู่กับคนขับค่อนข้างนอบน้อมกับคนที่นั่งข้างเธอ เขา นั่ง
ด้วยท่วงท่าสบายๆ ก่อนปรายตามามองเธอเมื่อเสียงมือถือเงิบไปแล้ว
เธอร้องอ้อๆ อาๆ หัวใจให้เขาปล่อย แต่เปล่าเลย เขาละสายตาไปเหมือน
ว่าเธอคืออากาศธาตุไร้ตัวตนอะไรทำนองนั้น

วิธีเรียกร้องความสนใจน่าจะดีที่สุด ไม่สนใจแล้วละวารถมันจะ
หุ่หุ่ราคาแพงแค่ไหน เพราะตอนนี้เธอต้องการลงจากรถ ไม่อยาก
ไปกับคนพวกนี้ ไหนจะพี่สุสานี่คงกำลังเป็นห่วงอยู่

พลั๊ก พลั๊ก

อย่าถามว่าเสียงอะไร เพราะมันดังซ้ำๆ นั่นคือเสียงฝ่าเท้าของเธอ
ยันกับเบาะตอนหน้าเต็มแรงหลายๆ ที เพื่อต้องการเป็นอิสระ ปิดปาก
แบบนี้พูดไม่ได้มันยิ่งสร้างความโมโห

“อยู่นิ่งๆ”

“อื้อๆ”

“เธอคงอยากพูดนะครับ” มือขวาเอ๋อขึ้น ดวงตาคู่คมจึงหันมา
มองและทำหน้าที่ดูกร้าวเป็นการปราม แต่ยายยาจกก็ยังถีบเบาะนั่ง
ตรงหน้าอีก คนความอดทนต่ำขยับหันข้างและทำในสิ่งที่บัวบุชาต้องร้อง
ด้วยความเจ็บ เพราะอีกฝ่ายดึงสกอตช์เทปปิดปากออกแรงๆ ทีเดียว
จนหลุด

“ไอ้บ้า เจ็บนะเว้ย”

“นั่งเงียบๆ ไป”

“ปล่อยฉัน จะจับฉันไปไหน” แล้วก็ได้รับสายตาเบื่อหน่าย
แกมดูมองกลับมา ประมาธว่าถ้ายังไม่หุบปาก จะปิดปากของเธออีก
บัวบุชาต้องหันกลับไปปากก่นดำคนพวกนี้เป็นภาษาไทย ฟังๆ ดู
มันคงเหมือนบทสวดละนะ

บัวบุชาอยู่ป่าช้าหรือไง ถึงไม่มีใครเปิดปากให้คำตอบ คนนั่ง
ตอนหน้ามีเหลือบมองบ้างแต่ก็หุบปาก ส่วนคนข้างๆ ปรายตามอง
อย่างร้ายกาจ เป็นดวงตาเหมือนเลื้อ เป็นดวงตาที่สวยงาม หมายถึงสวยงาม
และบัวบุชาก็จ้องนิ่งๆ หลงลืมความกลัวไปชั่วขณะ

“ทางที่ดีคุณควรเงียบครับ” นั่นเสียงจากคนนั่งตอนหน้า

เห็นว่าเขาเงยหน้าจากแท็บเล็ตหลังจากนั่งทำอะไรๆ ยิกๆ
มาลั๊กพักแล้วจึงบอกให้เธอเงียบ บัวบุชาหันไปทางคนที่เธอตบหน้า
กลางสนามบิน เขานิ่งมาก และยังมองเธอแบบดูๆ เอ้อ...หรือว่าเธอ
ควรสงบปากสงบคำดี เพื่อไม่ให้เป็นเรื่องมากกว่านี้ และพอสังเกต

ดูเหมือนว่าหน้าของเขามีรอยแดงจากฝีมือการตบของเธอ

“ญาติกำลังมารับฉัน”

“คุณควรส่งข้อความไปบอกว่าออกมาแล้ว” คนที่นั่งตอนหน้า
คู่คนขับยังพูดต่อ แต่จะบอกอย่างไร ก็มีมือถือของบัวชูขาอยู่กับ
ไอ้หน้าตึงนะ ไอ้หน้าตึงที่เขาเรียกว่าซีค อันนี้บอกตัวเอง กำลังคิดว่า
ต้องหาทางอย่างไรจึงจะได้มือถือคืน

“ขอมือถือ”

ไม่ให้และไม่มองกลับมาด้วย จนเสียงมือถือดังขึ้นมาอีก คราวนี้
อีกฝ่ายหรือตามองเธออย่างคาดคั้นเหมือนต้องการอะไรบางอย่าง และ
มีแววตาโกรธอยู่ในนั้น มันน่ากลัว คนแบบนี้คือเรียกว่าน่าเกรงขาม
ได้ไหม แผลรังสีอำมหิตออกมาข่มกันขนาดนี้

“ฉันขอมือถือ”

“บอกไปว่ามากับเพื่อน”

“บ้าเธอ นี่ญาติมารับฉัน พวกคุณควรปล่อยฉันลงจากรถ”

“ไม่ได้ครับ” คนตอนหน้าตอบแทนคนเป็นเจ้านาย เจ้านาย
ของเขาพูดน้อย และจะไม่พูดโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะกับเพศตรงข้าม
ที่ท่านซีคมักมองว่าเป็นเพศที่ชอบเรียกร้องความสนใจ ครั้งนี้มีเจ็บตัว
ด้วย ท่านซีคคงไม่ปล่อยง่ายๆ เขาเสียเวลานหลังแทนเธอจริงๆ ยังไม่รู้ซึ่ง
ถึงความน่ากลัวของซีคฟาอิดสินะ

“งั้นขอมือถือ ได้ยินไหม จะให้แหกปากไปถึงไหนเหี้ย คอแห้ง
ไปหมดแล้ว” ตะโกนออกมาอย่างเหลืออด

ในชีวิตของซีคหนุ่มไม่เคยเจอผู้หญิงประเภทนี้ วาจาสามทวา
ไร้มารยาท และที่สำคัญคือทำร้ายเขาต่อหน้าสาธารณชน คงไม่รู้
กฎหมายของประเทศไนล์ซาล

“ท่านซีคครับ”

“ปากร้าย วาจาไร้มารยาทแบบนี้ คิดว่าฉันควรให้ไหม” ซีคหนุ่ม

เอ่ยขึ้น ปรายตามองยายจากที่บังอาจทำร้ายตน

ซีคฟาอิด เบลซาฮาล เป็นหลานของซีคโมอัมเม็ด ผู้ปกครองประเทศ เขาเป็นหลานชายสายตรง เพราะบิดาของซีคฟาอิดเป็นซีครัชทายาท หากเสด็จปู่เป็นอะไรไป พ่อเขาจะได้ครองราชย์ต่อ ทว่าเขาเองไม่ได้หวังอะไรเช่นนั้น แม้จะเป็นลูกชายคนโตก็ตาม เพราะในเรื่องการบ้านการเมืองเขาไม่ชอบวุ่นวาย

ด้วยรู้ดีว่าตัวเองมีความเป็นคอนอารมณ์ร้อนแค้นไหน ฟาอิดเป็นคนพูดน้อยแต่ต้อยหนัก และเป็นคนอาฆาตมาดร้าย กัดไม่ปล่อย เขาไม่ใช่คนที่มีจิตใจดีนัก หลายคนบอกว่าเขาเปรียบเสมือนมาเฟีย อันนี้ฟาอิดไม่เถียง การทำธุรกิจจะต้องเด็ดขาด

“อย่ามาว่าฉันนะ”

“หึ ยาจกอย่างเธอ คิดเหอว่าทำความผิดแล้วจะทำเนียน ลอยนวล”

“ฉันต้องการมือถือคีน เอามา”

“ไรร่มารยาท สามหาว”

อะไรคือมัดเธอแล้วลากมาด้วย ยังมีหน้ามาว่าเธอไรร่มารยาทและสามหาว มันจะมากไปแล้วนะ ของขึ้นเลยสิ ถลาเข้าไปใกล้และชิงดาใส่อย่างเอาเรื่อง โกรธมากบอกเลย

“คุณครับ อย่าทำแบบนี้ ไม่ดีเลย” ซาเมดรีบบอกหญิงสาวต่างชาติ เพราะทำกริยาใส่ท่านซีคไม่เป็นผลดีต่อตัวหญิงสาว อย่างที่รู้ๆ ท่านซีคเป็นคนเข้าถึงยาก เงียบ นิ่ง และไม่ค่อยแสดงออกทางอารมณ์อย่างอื่น นอกจากความดุและเย็นยะเยือก การไม่กระตุกต่อมความโมโหดีที่สุด

“ไบบ้าที่มันหาเรื่องฉัน จับฉันมาเหมือนนักโทษนี่คือถูกต้องว้างั้น” บัวบุชานูย์ใบ้หน้าระหว่างคุยกับไอ้คนแปลกหน้า ที่คาดว่าจะเป็นสมุนของไอ้ซีคหน้าตึง หน้อย มาว่าเราไรร่มารยาท ไรรู้จักกันดีสักหน่อย บางทีเราก็ก็น่าไม่ต้องทำตัวมีมารยาทกับคนที่ไม่มีมารยาทกับเราไม่ใช่หรือ

แต่เอ๊ะ เมื่อกี้เราตบหน้าเขานี้หว่า หรือเขาจะโกรธเลยลากเรา มาลงโทษ โห...ไม่นะ คงไม่โดนเฉียนตี หรือโดนจับขังคุกหรอกใช้ไหม อันนี้เริ่มขวัญผวาของจริง ขยับถอยห่างร่างใหญ่อัถโนมตี เป็นศิลปะ มวยไทยก็จริง แต่บัวบุซาก็รู้ว่าสรีระของผู้หญิงกับผู้ชายหากสู้กัน จริงๆ แล้ว มันแทบเป็นไปได้เลยที่จะชนะ

“การเงียบปากคือดีที่สุด”

“เจ้าหน้าที่ของคุณหาเรื่องฉัน”

“แต่เท่าที่เห็น ท่านซีคถูกหาเรื่องก่อนนะครับ” บัวบุซาเม้มปาก แล้วเธอจะหาทางออกจากสถานการณ์นี้อย่างไร ไหนจะพื้อสาที่รออยู่ ไม่ใช่เรื่องดีเลย อา...แล้วโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นอีก คราวนี้ไอ้ซีค หน้าตึงหันมาทางเธอ

“ขอมือถือ”

“บอกไปว่าเธอมากับเพื่อน”

“อะไรนะ”

“ฉันพูดแค่ครั้งเดียว หวังว่ายาจกอย่างเธอจะเข้าใจ”

อ๊อ๊ย ซีคอะไรโคตรเหยียด มีความหยิ่งผยองพองขนหนักมาก คิดว่าเธออยากเข้าใกล้เขานักหรือ ถ้าไม่ถูกไล่ล่าอย่าคิดว่าบัวบุซา จะแเอ็คตั้งสร้างเรื่อง

“ท่านซีคครับ มีข่าวจริงๆ”

“จัดการ อย่าให้มีเรื่อง ฉันไม่ชอบ” น้ำเสียงเย็นยะเยือกมาก ตั้งใจคุยภาษาอังกฤษให้เธอเข้าใจใช้ไหม เหมือนว่าข่าวที่ว่านี้จะเกี่ยวกับ บัวบุซาด้วยหรือเปล่าละ สาวเจ้าอดคิดไม่ได้ ตัวเองอยู่วงการสื่อก็พอจะ รู้อะไรมาบ้าง

“เพราะเธอ”

“อ้าว อะไรอะ เกี่ยวอะไรกับฉัน”

“ทำตามคำสั่ง ถ้าไม่ทำ ฉันจะโยนเธอลงสะพาน เธอเลือกเอาว่า

จะมีลมหายใจต่อ หรือ...ตาย” และใช่ ตอนนั้นเราอยู่บนสะพานที่ยาวมาก เขาคดรับสายโดยเปิดโฟน เพราะตอนนั้นแขนของเธอถูกมัดไพล่หลังอยู่ เธอกำลังโดนขู่ ไปไหนก็โดนขู่ อยู่เมืองไทยก็โดนขู่ มันเกิดเรื่องบ้านอะไรกับชีวิตของนักข่าวแบบเธอกันเนี่ย คนจะมากักผ่อนนชิลๆ มีความสุขผ่อนคลาย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนั้นประหนึ่งหนังมาเพียไม่มีผิด และไม่ได้ถูกขู่ธรรมดา แต่เป็นการขู่ฆ่า!

“บัว อยู่ไหน”

“เอ่อ บัวอยู่บน...”

ดวงตาคู่คมหรือล่ง และใช่ เขาใช้มืออีกข้างบีบคอด้านหลังเธอไว้ บ้าน่า ทำไมเราต้องกลัวด้วย แต่มันแปลกตรงที่เหมือนว่าเขาจะรู้ภาษาไทย แต่จะเป็นไปได้หรือ สีหน้าเขาไม่น่าจะเข้าใจที่เธอพูดด้วยซ้ำ

“คือบัวเจอเพื่อนที่สนามบิน เลยมากับเพื่อน ขอโทษนะพี่ ไร่ฟุ้งนี้บัวจะไปหาที่โรงแรมที่พี่ทำงาน”

“พี่ใจเสียหมด โอเคๆ ไร่เจอกัน” อุสากำลังวนรถออกจึงไม่ได้ถามมาก แต่เมื่อน้องอยู่กับเพื่อนก็ไม่ใช่ไร ไร่เดียวฟุ้งนี้คุยกัน เพราะเธอก็มีงานต้องทำต่อเหมือนกัน

ว่าแต่จะได้เจอกันเมื่อไร เมื่อบัวบวชายังไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แถมนคนพวกนี้ก็ดูจะไม่อยากพูดกับเธอ จะมีก็แค่คนที่นั่งอยู่ตอนหน้า คู่คนขับ ส่วนไอ้ซึกหน้าหล่อด้านข้างนี่แหละ เหอะ เก๊กหน้าตั้งเป็นบัว จะเก๊กไปถึงไหน คิดว่าหล่อมากมั้งเนี่ย

เออ...ก็ยอมรับว่าหล่อ แต่หล่อแล้วไม่ยิ้มมันก็เท่านั้น เธอแอบยื่นจมูกเมื่อมือถือถูกกดวางไปอย่างรวดเร็ว แล้วเขาก็ยึดไป รวากับว่ามันคือของเขา

“มือถือฉัน”

“หุบปาก”

“ไม่”

“อย่าลองดีกับฉัน” เสียงที่ยิ้มเกรียมดูดัน ด้วยเป็นสิ่งที่ฟาอิด เคยชินอยู่แล้ว เขาไม่ได้บ้าอำนาจ แต่เขาเคยชินกับการออกคำสั่ง เพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่ตัวเองต้องการคอนโทรล ความเด็ดขาด จะทำให้ทุกอย่างไม่เสียหาย

“อย่ามาดุด”

“ฉันไม่ใช่หมา”

“ก็ไม่ได้บอกว่าเป็นหมา แต่กรุณาปล่อยฉันไป”

“ยังมีอีกหลายเรื่องที่คุณต้องถูกตรวจสอบ” น้ำเสียงติดจะรำคาญ นั้นมันอะไรกัน ตรวจสอบเธอเธอ บัญชีขาดวงตาเข้มขึ้นสุดลมหายใจ เข้าปอดลึกๆ ครุ่นคิดหลายอย่าง อาจเพราะเธอทำงานเป็นนักข่าว ความสงสัยเป็นสิ่งมีติดตัวตามสัญชาตญาณ

“ทำไมต้องทำแบบนี้”

“เธอน่าสงสัย และอาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ” ฟาอิด เป็นคนตอบ ถึงไม่รู้อะไรมากนัก แต่เขารู้ว่ามีคนตามเธอ และตอนนี้ พวกมันน่าจะกำลังถูกตรวจสอบรายชื่ออยู่ เทคโนโลยีมีมากมายต้องใช้ ให้คุ้มค่าสมกับที่เสียเงินซื้อโปรแกรมพวกนี้มาเพื่อความมั่นคงของประเทศ

ซาเมตน่าจะส่งเรื่องไปถึงทีมของเขาแล้ว เขาต้องแน่ใจว่าผู้หญิง คนนี้ไม่ได้ก่อเรื่องอะไร คนเราไว้ใจได้ที่ไหน ยิ่งตอนนี้เกิดเรื่องมากมาย ต่อประเทศของเรา ยิ่งถูกจับตามองจากกลุ่มภูมิภาคนี้ เขาเองถึงจะ ไม่ได้ดูแลด้านความมั่นคง แต่เขาก็เป็นคนในตระกูล ไม่อยากให้เกิดเรื่องไม่ดีต่อประเทศของเรา

“บ้าบอ ฉันไม่ใช่...”

“หุบปาก” คราวนี้อีกฝ่ายกดเสียงต่ำ

คนที่นั่งอยู่ตอนหน้าหันมาส่งสายตาง่ายๆ ให้บัวบุชา เหมือนเป็นการขอร้องมากกว่าปราม ต้องการให้เธอทำตามที่เจ้านายพูด

ซึ่งก็คือการหุบปาก

ไม่ยอมมีปัญหาหากไปกว่านี้ คนซึ่งไว้วางใจจึงเลือกหุบปาก หากที่นี้คือเมืองไทยบัวชูคงไม่อยู่เฉย แต่เพราะที่นี้คือประเทศที่ไม่คุ้นเคย กฎหมายเด็ดขาดมาก และอีกฝ่ายคือซีค อยากรวดแก่งแค่นี้ก็ต้องคิดให้ถี่ถ้วน เพราะแค่เรื่องงานที่เจออยู่ก็น่าปวดหัวพอแล้ว

รถคันทรูแล่นมาจอดในรั้วบ้าน ไม่แน่ใจว่าเรียกบ้านหรือเปล่า มันเป็นที่ตึกสีขาว รอบๆ บริเวณเต็มไปด้วยต้นไม้ที่ปลูกไว้หนาแน่น อาณาเขตกว้างน่าจะหลายสิบไร่ รั้วสูงเกือบสามเมตร มีกล้องวงจรปิด และมีการ์ดชุดดำหลายสิบชีวิตยืนตามจุดต่างๆ ให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในดงมาเฟีย หรือว่าอีกฝ่ายจะเป็นซีคมาเฟีย

“ลงมา”

“ฉันไม่ลง”

“จะลงดีๆ หรืออยากลงมาทั้งน้ำตา ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ใช่พระเอก ไม่อุ้มเธอลงมาแน่ๆ” น้ำเสียงเย็นเยือกแผ่รังสีอันตรายกดดันให้คนตัวเล็กเลือกตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไร เขามั่นใจว่าเธอน่าจะฉลาดมากพอที่จะไม่หาเรื่องใส่ตัวเพิ่มอีกหนึ่งกระแง

ทำไมนะ ก่อนเดินทางเธอจึงไม่เลือกไปสะเดาะเคราะห์ต่อชะตาอย่างที่พ่อแนะนำ พ่อบอกว่าบางทีเธออาจดวงตกก็ได้ และเพราะไม่เคยเชื่อสิ่งเหล่านี้ มักมองว่ามันเป็นความมงมมาย หากพอชีวิตต้องมาเจอเรื่องราวบ้าบออย่างต่างแดน บัวชูกลับนึกถึงคำแนะนำของพ่อขึ้นมาชะอย่างนั้น อยากรำทำตอนนี้นั้นก็ไม่ทันแล้ว

จำต้องก้าวออกจากกรถอย่างจำใจ ทุกการกระทำกระทำกระทัดรัดสั้น สื่อสารให้คนนอกคำสั่งรู้ว่าเธอไม่เต็มใจสักนิด ส่งสายตาชุ่นขวางมองไปไม่สนใจสายตาดูๆ ที่มองมาอย่างระอา คนของเขาเต็มไปหมด มีแต่ผู้ชาย

บอกตัวเองว่าต้องใจดีสู้เสือ เขาเป็นซิค คงไม่บ้าจับเธอมาทรมาน
หรือกมั้ง

ก็แค่มั้งนะ

“ตามมา”

“ไอบ้าอำนาจ ไอดีแต่หล่อ ไอดีจิตใจซี้เหร่” บัวบุซางมิงำด่าอีกฝ่าย
เป็นภาษาไทย ที อย่างน้อยขอให้เธอได้ระบายออกมาบ้าง อยากด่า
เป็นภาษาอังกฤษเสียบๆ แต่ก็นะ บางทีคนเราก็ต้องรู้จักรักตัวกลัวตาย
เลยด่าเป็นภาษาที่อีกฝ่ายไม่เข้าใจ และจะด่าระบายเรื่อยๆ จนกว่า
จะได้รับอิสระ

“ไอดีจิตใจอัปลักษณ์ ไอดี...”

“บ่นอะไรครับ” คนที่แทรกขึ้นคือคนของเขา

“เปล่า” ตอบหัวนๆ ตามสไตล์ แต่...บางทีบัวบุซาควรผูกมิตร
กับคนที่ดูท่าทางเป็นมิตรที่สุด

“คุณชื่ออะไร”

“ผมซาเมตครับ”

“ฉันบัวบุซา ออกเสียงยากหน่อยนะ เป็นภาษาไทย” ยังมีแกใจ
พูดอธิบาย คนเราอะเนอะ ไม่อยากมีศัตรูเพิ่มโดยไม่จำเป็น เผื่ออะไรๆ
มันจะง่ายขึ้น หากโชคชะตาไม่โหดร้ายกับคนอย่างเธอเกินไป น่าจะให้
ทุกอย่างคลี่คลายโดยเร็ว หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น

“อย่ามัวคุย”

“ครับท่านซิค”

“อย่าไปกลัว อย่าไปกัมหัว” อะไรคือหันมาพูดเบาๆ กับซาเมต
ชายหนุ่มผู้เป็นมือขวาเพียงยิ้มเล็กน้อย ก่อนผายมือให้เธอนำไป ขณะ
ตัวเองเดินตามหลัง

ห้องที่พวกเขาเข้ามาเป็นห้องโถงกว้าง ดูหรูหราแต่แฝงความน่ากลัว
คงเพราะเป็นโถงเทาๆ ดูลึกลับแปลกๆ ก็เหมาะกับซิคบ้าอำนาจดี มีอะไร

จะได้อะไรๆ คอย คนพวกนี้จะได้ปล่อยตัวเธอ

“นั่งสิ”

“ไม่ จะคอยอะไรก็คอย”

“เธอต้องอยู่ที่นี้จนกว่าฉันจะได้คำตอบที่น่าพอใจ” ใบหน้าหวาน บึ้งตึง คำตอบอะไรของเขาวะเนี่ย บ้าบอมาก เหมือนเป็นพวกชอบหาเรื่องไม่ยอมจบ ประเด็นคือเธอแค่ตบหน้าเขาใช้ไหม

“ถ้าขอโทษเรื่องตบหน้า คุณจะปล่อยฉันไหม”

“ความผิดของเธอหลายข้อหา”

“อะไรหนักหนา ฉันมาพักผ่อน เป็นแค่นักท่องเที่ยว ไม่มีพิษภัยต่อประเทศของคุณหรอก ไอ้ซีคบบ้า” ประโยคท้ายคำเป็นภาษาไทยอีกแล้ว เหมือนสบถอะ คนพวกนี้ไม่เข้าใจภาษาของเธอหรอก ว่าแต่ทำไมพวกการ์ดต้องทำหน้าที่เหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออกด้วย แค่ว่าเบาๆ เอง

“ได้เรื่องหรือยัง”

“ครับ กลุ่มคนพวกนั้นเป็นคนของอัมบาท” ดวงตาคู่คมหรือลึบ

อัมบาทคือเพื่อนสนิทของเขา แต่กลุ่มคนพวกนี้เขาไม่เคยคุ้นหน้าตา มันมีอะไรหรือเปล่าที่เขาไม่รู้ จู่ๆ จะมาวิ่งตามผู้หญิงตัวเล็กๆ มันแปลกอยู่

“ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ หรืออาจมีเรื่องเข้าใจผิด”

“มิน่า ตอนเห็นยายบ๋านี้วิ่งมาหาฉัน พวกมันถึงถอย แล้วรีบกลับไปเลย” แต่...คนอย่างฟาอิดไม่เคยสรุปอะไรง่ายๆ จนกว่าจะแน่ใจว่ามันไม่มีอะไรจริงๆ

“ช่วยคอยอะไรที่ฉันเข้าใจหน่อยได้หรือเปล่า” นั่งฟังมาเพียงครู่ก็รู้สึกจะทนไม่ได้หากไม่มีส่วนร่วมในการคุย หากสองคนนี้พูดเกี่ยวกับเธอ แม้สายตาจะนิ่ง แต่มันใจว่าตัวเองคือหัวข้อหลัก

“บอกให้หุบปาก”

“โอ๊ยโอ๊ยบ้า นิ่งฟังน้ำลายจะบูดแล้ว” นี่ก็พูดเป็นภาษาไทย เพราะจะดำเนินแหละ แล้วอะไรคืออีตาศีคบ้านั้นหันมามองเธอตาดูกร้าว รวากับรู้ว่าฟังภาษาไม่รู้เรื่อง เอะ คงไม่พอใจที่ถูกแทรก

“อยู่เฉยๆ อย่าก่อเรื่อง”

บัวบูชาหลับตาแล้วเหม้มปาก เมื่อสองคนออกไป ก่อนประตู จะปิดลง เธอเดินเร็วๆ ใช้ไหล่แหวกผ้ามานีทีบออก ด้านนอกนั้น มีแต่เวียงน้ำทะเล ประเด็นคือไม่มีทางรอดแน่ๆ หรือจะรอดมันก็มี เปอร์เซ็นที่น้อยมาก แล้วเธอจะต้องทนอยู่แบบนี้อีกนานแค่ไหน แขน ก็ยังถูกมัด ถึงจะเก่งแต่บัวบูชาไม่ใช่ทหารไม่ใช่ตำรวจ คนของหมอนี่ เฟ้นผ่านตี๋มไปหมด ด้านนี้เห็นแต่เวียงน้ำทะเลสี่คราม

ฟาอิดให้หน่วยงานลับของตัวเองตรวจสอบเรียบริ้อยก็สามารถ เจาะเข้ากล้องวงจรปิดรอบๆ สนามบิน พวกมันตามหญิงสาวมาตั้งแต่ ช่วงนั่งพัก เหมือนตุลาคเเล แล้วก็วิ่งตามเหมือนต้องการจับตัว ยายยายจกผลาดพอควรจึงวิ่งหนี แล้วก็สร้างเรื่องสร้างราวกับเขาเอาไว้ จากภาพที่เห็นชี้ชัดไปแบบนั้น แต่...มันจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด หรืออย่างไรก็ไม่อาจรู้ คนกลุ่มนั้นที่จะสามารถบอกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วก็ยายยายจกในห้อย

เขาจะไม่ยุ่งก็ได้ ถ้าเพียงแต่ทุกอย่างมันน่าสงสัย ผู้หญิงคนนี้อาจเป็นสายลับ คนเราสมัยนี้รู้หน้าไม่รู้ใจ ยิ่งประเทศเรากำลังถูก จับตามองจากหลายๆ ประเทศก็ยิ่งกดดัน คนในตระกูลถูกท่านซีค ซึ่งก็เป็นปู่ของเขาเรียกประชุมลับทุกเดือน

“ฉันต้องสอบสวนผู้หญิงคนนั้น”

“ให้เป็นหน้าที่ผมไหมครับ”

“ไม่ต้อง จะจัดการเอง” หล่อนตอบหน้าเขา อย่าคิดว่าเขาจะปล่อย

ให้ล้อยนวน หล่อนมีหลายกระหนง ไม้รู้หรือกว่ากำลังทำให้คนอย่างซิค ฟาอิดโมโห และโมโหมาก ภาพที่เกิดขึ้นกลางสนามบินมีคนเห็น ไม้ใช้น้อย เขาจะต้องตกเป็นข่าวอย่างไม่ต้องสงสัย อัมบาทาจรู้เรื่องนี้ แล้ว

“หล่อนเล่นตะโกนดังขนาดนั้น” ฟาอิดพูดต่อ

“หมายถึงเรื่องเป็นสามีนั่นหรือครับ” ซาเมตไม้รู้จะหัวเราะหรือ เสร้าใจกับการหาเรื่องใส่ตัวของผู้หญิงคนนั้นดี เธอเล่นผิดคนแล้ว จนตอนนี้ใบหน้าทั้งซิคยังมีร่องรอยแดงเป็นริ้ว รู้ถึงไหนอายถึงนั้น นี่โดน ข้อหาทำร้ายร่างกายเชื้อพระวงศ์ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่น่าจะรอดแล้วไหม กฎหมายของที่นี่หนักมาก สาวเจ้ารู้บ้างหรือเปล่าว่ากำลังกระโจนเข้ามา ในกรงเสือ

“ใช่”

ดังขนาดนั้น ผู้คนต้องโจษจันไปทั่ว ซิคที่ได้ชื่อว่าโหดอย่างเขา โดนผู้หญิงต่างชาติตบหน้า แถมยังพูดจाराวกับคนสติฟั่นเพื่อน พุดเองเออเองคนเดียวเหมือนตุลละครมากไป

“สืบต่อไป คนพวกนี้เคยไปที่ไหนมาบ้างในช่วงครึ่งเดือนนี้”

“เจาะแบบหนึ่งเดือนเลยไหมครับ”

“ได้สิก็”

“แล้ว...”

“ให้ขยายสติเลอะเลือนอยู่ที่นี้ไปก่อน จนกว่าฉันจะแน่ใจ”

“ได้ข้อมูลมาแล้วครับ” ซาเมตรีบบอกเจ้านาย เมื่อข้อมูลล่าสุด จากสายข่าวแดงเข้ามาพร้อมประวัติของผู้หญิงคนนั้นแบบจัดเต็มเท่าที่ จะหาข้อมูลได้ตอนนี้

เขารีบต่อเข้ากับเครื่องปริ้นต์ แล้วปริ้นต์เอกสารออกมาให้ผู้เป็น นายสามแผ่น ซิคหนุ่มรีบคว้าไปดู ไล่สายตาตามตัวอักษร ประวัติต่างๆ ของผู้หญิงคนนี้ เป็นข้อดีของเทคโนโลยีระดับสูง สมกับที่เสียเงิน

ชื่อมันมาแล้วจ้างคนที่เก่งเพื่อไว้ซัพพอร์ตเกี่ยวกับความมั่นคงและธุรกิจ
ของตัวเอง มันคุ้มค่าเสมอ

“เป็นนักข่าวสายการเมือง ตอนนี้อยู่มาท่องเที่ยว วิซ่าออกให้
หนึ่งเดือน แต่มีเครื่องบินไปกลับอยู่เพียงสิบห้าวัน”

“ครับ ตามนั้น”

“แล้วทำไมถูกคนของอัมบาทตามล่า”

“หรือเพื่อนของท่านซิคจะถูกใจครับ”

“ยายยากจนมีอะไรดีน่าสนใจกัน” พูตไปตามเนื้อผ้าแบบ
ไม่เข้าข้างฝ่ายไหน เพราะหล่อนช่างแสนห่างไกลคำว่าสเปกของ
ชาวอาหรับเป็นอย่างมาก แค่นุ่นเตี้ยๆ ผอมๆ นั่นก็ไม่ผ่านแล้ว อันนี้
เท่าที่สังเกตเห็นด้านนอก เขาไม่ได้ดูถูก แต่มันเห็นจริงตามนั้น คนระดับ
อัมบาทกับเขาเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกัน แน่نونเรารู้เช่นเห็นชาติกัน
ทุกอย่าง คนที่พวกเราควรมีแค่ระดับแถวหน้าของประเทศ หรือ
ดารานางแบบระดับโลกเท่านั้น

“ผมว่า...เธอก็น่ารักดีนะครับ”

“แบบนี้หรือน่ารัก แกตาบอดหรือโง่ซะหมด” สายหน้าเหลือจะ
กล่าว มองตรงไหนคือน่ารัก ช่างแสนห่างไกลนัก

“เธอมีเสน่ห์นะครับ”

“แกอย่าเลอะเลือน”

“ท่านซิค ทำไมปากร้ายจังครับ”

“ผู้หญิงคนนั้นตบฉัน แค่นี้แกยังจะให้ฉันชื่นชมเธอ ฉัน
ไม่ได้บ้า” ซาเมตรู้จักเจ้านายตัวเองดี ท่านซิคมีความเนี้ยบ มีความ
เจ้าระเบียบ มีความเรื่องเยอะ ผู้หญิงอ่อนหวานคือสิ่งที่ท่านซิคน่าจะชอบ
เพราะมารดาของท่านซิคสวยหวานมาก ก็ไม่แปลกที่สาวน้อยมีตบ
คนนั้นจะห่างไกลและอยู่นอกสายตา

“ผมว่าเธอแปลก ไม่เหมือนสาวประเทศเรา”

“แกชอบของแปลก?” เลิกคำถามเมื่อขวา ซาเมตเพียงยิ้มไม่ตอบอะไร เธอไม่ใช่สเปก แต่แค่ชอบความกล้าของเธอมากกว่า อาจเพราะสตรีประเทศของเราถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กเรื่องเอาอกเอาใจสามี เรื่องต้องปรนนิบัติพิศวัตวิสามี และดูแลลูก จึงแทบไม่เห็นลูกนี้ของสตรีในประเทศนี้

“เห็นไหม แกก็ไม่ชอบเหมือนกัน”

“ให้ผมจัดห้องให้เธอไหมครับ”

“อืม ใงวันนี้คงต้องนอนนี้ จนกว่าจะแน่ใจ”

“เธอจองห้องพักของโรงแรมในเครือของเรา นะครับ”

“ไม่ต้องแค่นะสิ เพราะหากไม่มีอะไร ฉันจะให้เธอกลับไปพักโรงแรม” แต่ตอนนี้เขาต้องหาข้อมูลต่างๆ ก่อน ว่ามันเกี่ยวข้องกับอย่างไร คงต้องสอบสวนกันสักหน่อย แล้วปล่อยให้ตายใจเพื่อดูพฤติกรรม

1

หาเรื่องใส่ตัว

หหลังคุยกับมือชาวลักพัก เขาก็กลับเข้ามาในห้องของผู้หญิง เพอะพะ ดูแล้วเจ้าหล่อนหาความเป็นกุลสตรีสักกระเปียดนี้ยังไม่ได้ นึกเปรียบเทียบกับท่านแม่ของตนแล้ว คือฟ้ากับดิน ความจริงเขาเรียนต่างประเทศเจอผู้หญิงมาหลายรูปแบบ แต่ผู้หญิงที่ทำมีนๆ งามๆ แล้ว เข้าหาแบบนี้ไม่เคย ฟาอิดซุ่นเคื่องมากคือถูกหล่อนตบหน้าท่ามกลาง สาธารณชน

พอเสียงประตูดังขึ้น ใบหน้าหวานก็เงยมองด้วยสายตาไม่สบอารมณ์ นั่งมาครึ่งชั่วโมงกว่า เมื่อเย็นแขนมากที่สุดแสนจะหงุดหงิด สุดท้ายก็นอน แล้วพออีกฝ่ายเข้ามาเธอก็ดีดกายลุกนั่งรวดเร็ว แต่กลับได้รับ สายตาเอือมๆ นี่คืออย่างไร

“มีปัญหอะไร”

“คุณต่างหากที่มีปัญหอะไร ปล่อยสักที จะถามอะไรก็ว่ามา เมื่อยแขน” ตะโกนออกมาอย่างเหลืออด พยายามจะใจเย็นแล้ว แต่

เข้าใจไหมว่าถูกจับอยู่ต่างบ้านต่างเมืองโดยไร้สาเหตุแน่ชัด บัวบูชา
ไม่โอเค ร้ายกว่านั้นคือเธอไม่ปรารถนาการกดขี่ทางเพศ ที่นี้มีแต่ผู้ชาย
อะไรๆ ก็สามารถเกิดขึ้นได้

ส่วนคนถูกตะโกนใส่หน้าคงตีหน้าตึงเรียบนิ่ง หากแววตาคือ
กร้าว ดุดันในที่ สร้างความน่าเกรงขามกับผู้พบเห็น ทว่ายายเฟอะพะ
ตรงหน้ากลับจ้องตาเขากลับไม่มีเกรงกลัว ฟาอิดซั๊กจะเห็นด้วยกับมือขวา
ว่าผู้หญิงคนนี่คือของแปลก!

“อย่าเอาแต่ยื่นหน้าตึง ปล่อยฉัน”

“เธอต้องอยู่ที่นี้ อย่างน้อยๆ สามวัน”

“บ้าเหอ สามวันอะไรเล่า”

“พูดดีๆ อย่าแหกปาก ถ้าไม่อยากถูกอุดปาก” คือคำเตือนอย่าง
ใจเย็น ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องลงมาดูด้วยตัวเอง แต่เพราะเขาสงสัย
อีกอย่างคือทุกคนมืองานล้นมือแล้ว เขาเองก็งานล้นมือ แต่เรื่องนี้
ไม่อยากปล่อยผ่าน บางทีเรื่องเล็กๆ มันอาจเป็นเรื่องใหญ่โดยที่เรา
อาจคาดไม่ถึง

“ซู่เก่งจริงๆ ไอบ้า”

นี่ต่ำเป็นภาษาไทย อีกฝ่ายเลิกคิ้วแล้วหรีต่าหมายมาด

“จะทำไม” บัวบูชาทำหายกลับ ลืมไปว่าตัวเองตกเป็นรองทุกด้าน
คงเพราะนิสัยหัวเกินตัวที่แสดงออกเคยชิน พออีกฝ่ายเดินเข้าหา
ก็ถอยร่นไปจนขีดพนักวางแขนอีกด้าน

“ฉันแก่กว่าเธอหลายปี”

“แล้วยังไง”

“หัดมีสัมมาคารวะ อย่าให้ใครเขามาต่อว่าเอาได้ว่าเป็นสตรีแต่
ไร้ซึ่งมารยาท ไร้ซึ่งการอบรม” น้ำเสียงเรียบนิ่งของซีคหนุ่มทำเอา
คนถูกอบรมถึงกับตาคว่ำ ตาแบบนี้คือเหมือนตาพ่อแม่ของเธอด้วย

“ไม่ต้องมาทำหน้าโกรธ”

“เป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาอบรมสั่งสอนคนอื่น ทั้งที่ตัวเองก็เป็น
ไอ้หน้าหนึ่ง ไอ้หน้าตึง ไร้รอยยิ้ม เหมือนชอมบี้” เรื่องจะลตราวาสอก
อย่าหวัง

“ไม่แปลกใจเลย หากเธอจะโดนพักงาน”

“นี่...อย่าบอกนะว่า...” เขาสืบประวัติของเธอจนรู้หมดแล้วภายใน
ระยะเวลาสั้นๆ

“แล้วเธอคิดว่าไงละยายเฟอะพะะ” แนะ เดี่ยวยายยาก เดี่ยว
ยายเฟอะพะะ สรรหาคำพูดแต่ละคำคือทำร้ายจิตใจคนโสดอย่างบ้าบอ
มาก เพราะพ่อก็ชอบว่าเธอเฟอะพะะเหมือนกัน บ้าบอ ทำไม้อีตาซัด
เอาแต่ทำให้เธอคอยแต่จะนึกถึงพ่อกันนะ

“แล้วตัวเองตีหนักใจ จับฉันทมาเนีย”

“เธอทำร้ายฉัน”

“แค่ตบหน้าที่เดียวเอง” มีความมุงบงบจนแทบไม่ได้ยิน คือพอ
นึกย้อนดู หากตัวเองถูกตบโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็คงโกรธและไม่โ
ไม่ต่างกัน เอว่ะ ไหนๆ เขาคงโกรธแค่เรื่องนี้ ขอโทษก็ได้

“ทีเดียว อยากลองโดนตบบ้างไหม”

“มากไปแล้วนะ”

“เมื่อกี้เธอบอกว่าตบเดียว” เขาเลิกคิ้วและยิ้มร้ายมุมปาก ในแบบที่
บ้าบอเขาเห็นแล้วต้องพิจารณาว่าคนตรงหน้ามีหลายบุคลิกจนยากคาดเดา
ว่าคิดอะไรอยู่ในหัว แต่ยิ้มเมื่อกี้คือเหมือนตัวโกง เหมือนมาเพีย

“โอเค ฉันทขอโทษ”

“เธอพูดซ้ำไป”

“แล้วจะเอาอย่างไร”

“อยู่ที่นี้สามวัน ฉันทมีเรื่องจะคุยด้วย แต่เธอต้องตอบตรงประเด็น
อย่าคิดตลกตึก ไม่อย่างนั้นเธออาจไม่ได้กลับเมืองไทยอีกตลอดชีวิต”
นี่อย่าบอกนะว่าเขาจะจับเธอไปเป็นอาหารฉลาม หรือไม่ก็เอาเธอไป

ฝั่งดินเป็นปุยอยู่ที่รากมะม่วง

“ว่าไง”

“ว่าไงอะไรเล่า”

“พูดกับฉัน มีทางเสียง ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่น บัวบุชา” โอ้โห งานเรียกชื่อเนิ่นๆ ก็มา เขาเล่นยึดกระเปาะของเธอไปหมด สิบรู้หมดแล้ว สิทำ หมั่นใส่พวกคนรวย

“ฉันก็ไม่ใช่เพื่อนเล่นเหมือนกัน” ว่าแต่ เขาชื่ออะไรเนี่ย

เหมือนฟาดิตจะอ่านสีหน้าของหญิงสาวออก เขายิ้มพอใจเมื่อยอมเลือกหุบปากมากกว่าจะโวยวาย ซึ่งเขาไม่ชอบคนเสียงดังแบบไร้เหตุผล มันน่ารำคาญ นวนกหูด้วย โดยเฉพาะเป็นเสียงแปร้นๆ ของผู้หญิง

“ฉันชื่อฟาดิต”

“โอเค มีอะไรอยากถามก็ว่ามาเลย”

“โอ้พวกที่ตามเธอมา เธอรู้จักพวกมันหรือเปล่า”

“สาบานให้ขึ้นคานตลอดชีวิตเลยถ้าฉันโกหก เพราะสิ่งที่ฉันจะบอกก็คือ ฉันไม่รู้จักสักคนเดียว อยู่ๆ ก็วิ่งตามหน้าตาเฉย ประสาทแตกมาก” มีความทำน้ำเสียงหงุดหงิด

“มันเริ่มตามเธอจากตอนไหน” จริงๆ เขาไม่รู้ เหมือนมันตามเธอตั้งแต่ช่วงออกจากห้องน้ำ แต่อยากรู้ว่าสาวเจ้าจะตอบแบบไหน ตรงกันหรือเปล่า

บัวบุชารุ่นคิด ไม่รู้จริงๆ ว่าถูกตามตอนไหน แต่พอวางสายจากฟีดุสา พวกมันก็กรูเข้ามาตามเธอแล้ว ถึงต้องหาตัวช่วย และความช่วยนั้นก็ไปตกอยู่กับเขาจนถูกเธอตบหน้าเพื่อเล่นละครอย่างที่เห็น

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ลองคิดดีๆ”

“ไม่รู้จริงๆ แต่มารู้สึกตัวว่ามีคนตามหลังวางสายจากญาติ แล้วก็

พุ่งไปหาทำนองที่เห็นนั่นแหละ”

“คิดว่าแรงจูงใจมาจากอะไร”

“แหม...จะบอกว่าเพราะฉันสวยก็เกรงว่าคุณจะไม่เชื่อ เพราะฉันยังไม่เชื่อเลย ไม่รู้เหมือนกัน” เธอแบมือไหว้หลย่อกหากำตอบ

“เอ...หรือคนพวกนั้นจะจับฉันไปเป็นแรงงานเถื่อน” คือข้อสันนิษฐานของนักข่าว ด้วยไม่สามารถมองเป็นอื่นไปได้เลย

“ตอนออกจากเครื่องมืออะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“ฉันนอนหลับมาตลอด มีเข้าห้องน้ำสองครั้ง” คือชีวิตนี้เวลานั้นเครื่องชอบเมา ก็เลยกินยาแก้เมาก่อนขึ้น จึงทำให้หลับเป็นตาย แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติน่าสงสัย

“แล้วระหว่างเข้าอาคารผู้โดยสารละ มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“ไม่มี”

“แน่ใจ?” ถามย้ำเพื่อความมั่นใจ เพื่อยายพะอะพะจะคิดอะไรออก ส่วนตัวเองยังไม่เห็นอะไรน่าสงสัย หรืออาจต้องตรวจสอบอีกที

“ถามอะไรย้ำไปย้ำมา เป็นตำรวจหรือ”

“ฉันว่าตัวเองใหญ่กว่าตำรวจ”

“ซี อวดเบ่งก็ได้ด้วย” เบะปากให้อีกฝ่าย แต่พอเขาขยับนั่งบนโซฟาอีกตัวใกล้ๆ ยกขาไขว้กันแล้วยกสองแขนทอดกอดมองเธอสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้า บัวบุชช้ออกอาการไม่ชอบใจอีก แม้จะไร้สายตาจางจัวง แต่เธอไม่ชอบให้ใครมาจ้องมอง มันทำให้ความมั่นใจลดลง

“มองอะไร”

“ฉันกำลังคิดว่าคนแบบเธอมีอะไรผิดปกติจนคนพวกนั้นต้องตาม มันไม่ใช่เรื่องจะปล่อยผ่าน เพราะที่นี่คือประเทศของฉันด้วยเหมือนกัน”

เอาเลย จ้องจนกว่าจะสบายใจ สาวเจ้านั่งถอนหายใจแล้วถอนหายใจอีก ปล่อยเวลาให้เงียบผ่านจนสุดท้ายเขาก็เอ่ยปากออกมาก่อน

“ระหว่างนั่งรอ ไม่มีอะไรผิดปกติใช่ไหม”

“ก็บอกว่าไม่มี غامหน้อย คนอย่างฉันมีอะไรน่าสนใจ เอ๊ะ หรือฉันสวย” มีความทำหน้าตาจริงจัง ซิคฟาอดถึงกับทำหน้าระอาสุดๆ เขาส่ายหน้าหน่อยๆ แล้วมีสีหน้าครุ่นคิด เอาไว้ค่อยนัดเจออัมบาทก่อน เพื่อหมอนั่นจะรู้เรื่องนี้

“แก้มัดได้ไหม เมื่อยจริงๆ”

“สัญญามาก่อนว่าจะไม่ทำตัววุ่นวาย และฟังคำสั่งของฉัน ถ้าเธออยากอยู่อย่างปลอดภัย” โอ้โฮ ขอร้องหรือออกคำสั่ง มันคงเป็นอย่างหลังมากกว่า สีหน้าท่าทางเขาไม่เหมือนขอร้องสักนิด คงชินชากับการออกคำสั่งจนเคยตัว

“แล้วภายในสามวันจะได้รับอิสระจริงหรือเปล่า”

“ตามนั้น”

“ตามนั้นนี่ยังงั้น”

“ฉันเป็นคนคำไหนคำนั้น”

บัวบุชามองอย่างไม่ไว้วางใจ คือไม่รู้จะเชื่อถืออีกฝ่ายมากน้อยแค่ไหน ทว่าในจุดนี้ตัวเองไม่มีทางเลือกหรือก คงต้องยอมไปก่อน แต่เท่าที่ปฏิบัติต่อกันเขาก็ไม่ได้มีท่าทีลวนลามแต่อย่างใด ไม่ว่าจะหึ่งทางการกระทำหรือคำพูด ติดจะหยิ่งๆ ถือเนื้อถือตัวด้วยซ้ำ

“ก็ได้ ว่าแต่ ฉันต้องทำตัวยังไง แล้วห้องไหนที่ฉันจะไว้ซุกหัวนอน”

“แม่บ้านกำลังทำความสะอาดห้องพัก”

“แล้วท่านอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“ฉันมีงานต้องทำ แต่ตอนเย็นจะกลับมา อาจจะคำหรือดีก็ ถ้าเธอต้องการอะไรก็บอกคนของฉัน หากไม่เหลือปากว่าแรง คนของฉันพร้อมหามาให้” แปลกๆ นะ เขาดูใจดีเกินไปหรือเปล่า หรือนี่เป็นการล่อลวง ไม่น่า เราไม่ได้สวยถึงขนาดที่เขาอยากจะนั่นนี่ด้วยหรอก

“ถ้านี่กะอะไรขึ้นได้ให้บอกฉัน” ฟาอดย้ำ เขาต้องการรอบคอบ

ถ้าอัมบาทมาคุยด้วยเขาจะได้เคลียร์กับหมอนั้น แต่ถ้าไม่มีอะไรก็แล้วไป
“ฉันเป็นนักข่าว ไม่ชอบการโกหกเหมือนกัน แต่เรื่องที่ถูกตามล่า
บางทีอาจเป็นการเข้าใจผิด” ยังเลือกมองแง่ดี เพราะไม่มีเหตุอะไรเลย
ที่คนพวกนั้นจะมาตามนักท่องเที่ยวแบบเธอ

ฟาอิดขยับตัวเข้ามาแล้วจัดการแก้มัดให้สาวเจ้า พอเป็นอิสระ
บัวชูซาก็บิดตัวไปมา แถมมีการยืนขึ้นเพื่อยืดเส้นยืดสายประหนึ่ง
เตรียมออกกำลังกายอย่างไรอย่างนั้น โดยไม่สนใจเลยว่าในห้องนี้มี
มีซิคฟาอิดอยู่ด้วย เธอทำทุกอย่างไปตามธรรมชาติ

“ค่อยยังชั่ว”

“ฉันอยู่ตรงนี้”

“อ้าว แล้วไง อยู่ก็อยู่ไปสิ ฉันเมื่อยก็ต้องรีแล็กซ์ จริงไหมล่ะ
ท่านฟา”

“อะไรของเธอ”

“ก็ชื่อซิคฟาอิด ฉันว่าเรียกยาวไป เหลือท่านฟาอย่างเดียวก็พอ
ดีไหมเพคะ” มีความหยอกล้ออยู่ในที ก็ตีหน้านิ่งตั้งเบรียะขนาดนั้น
บัวชูซาจึงหยอกเล่น ปกติคนที่เธอชอบหยอกก็มีพ่อนั้นแหละ กำหนด
สุดหล่อแห่งราชบุรี กับเพื่อนสนิทอย่างน้ำฟ้า

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่น”

“จะหน้าตึงไปถึงไหน ฉันขอโทษ แล้วเรื่องที่ตบหน้า ท่านไม่ควร
ทำหน้าที่ไว้ความรู้สึก”

“รู้หรือเปล่าว่าเธอหาเรื่องใส่ตัว”

“ยังไงเธอ” มีเอียงหน้าถามด้วยสีหน้าอยากรู้ หรือจะเป็นเรื่อง
โทษทัณฑ์ พอนึกมาถึงตรงนี้หน้าทะเล้นก็ซิดลงหนึ่งระดับ

“ช่างเถอะ”

“อ้าว ท่านฟาจะตัดจบแบบนี้เลยเหรอ มีอะไรก็บอกกันสิ ฉัน
จะได้รู้”

“หนึ่งคือเธอตอบหน้าฉัน สอง เธอตะโกนว่าฉันเป็นผัว แต่นี้ยังไม่มากพอเป็นการหาเรื่องใส่ตัวอีกหรือ ฉันเป็นใคร และเธอเป็นใคร นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น” น้ำเสียงจริงจังของอีกฝ่ายทำเอาคนมีความผิดต้องกะพริบตาปริบๆ อายากเฉียงก็เฉียงไม่ออก มันยิ่งกว่าหาเรื่องใส่ตัวเพราะเขาไม่ใช่คนธรรมดา

“ตอนนี้อย่าท้อคุณแม่ของฉันอาจทราบเรื่องแล้ว”

สมองของบัวชูขาขบคิดหนัก ไม่ค่อยเข้าใจชนบทรธรรมเนียมของที่นี่นักหรอก แต่รู้ว่าคนระดับเป็นซีคนี่คือรวยและมีอิทธิพลมาก การสร้างเรื่องโกหกมดเท็จ หรือการกระทำการระคายเคืองต่อเบื้องยุคลบาท อาจทำให้ได้รับโทษ บ้าที่สุด ทำไม่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วยเนี่ย ยกมือกุมหัวแล้วส่ายหน้าไปมา ซึ่งอากัปกริยานั้นอยู่ในสายตาของซีคฟาอิด

“หมายความว่า...”

“แล้วเธอคิดว่าอย่างไร”

“มันเป็นเหตุสุดวิสัย คือตอนนั้นฉันก็ต้องเอาตัวรอดนี่”

“แต่การเอาตัวรอดของเธอคือการเพิ่มภาระให้ฉัน”

“ท่านซีค ท่านต้องช่วยฉันนะ มันไม่ใช่เรื่องจริงเลย” แต่เดี๋ยวก่อนอะไรคือเธอแอบเห็นรอยยิ้มตรงมุมปากของเขามันจางหายไปอย่างรวดเร็ว เขาคงไม่ได้หยอกเธอเล่นใช่ไหม

“ไม่ต้องกลัว เพราะฉันก็ไม่คิดมีเมียเหมือนกัน” สาวเจ้าส่งค้อนให้เมียที่ว่าต้องเป็นเมียแบบเธอด้วยสินะ เมียพะอะพะ

“แล้วมาหลอกกันทำไม”

“แค่อยากบอก ว่าเธอหาเรื่องให้ฉันต้องเสียเวลาไปอธิบายให้ท่านพ่อคุณแม่เข้าใจ ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น ซึ่งมันไร้สาระมาก” ไร้สาระสำหรับเขา แต่เกือบคอขาดบาดตายสำหรับเธอ ส่งค้อนไปให้อีกรอบอย่างหงุดหงิด อยู่พื้นที่คนอื่นทำอะไรก็ไม่สะดวก นี่ต้องอยู่บนเกาะ

สามวันเซียวเหอ นานจัง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ขอโทษอีกครั้งก็ได้”

“ดี รู้จักว่าควรทำตัวอย่างไร”

“ได้ที่เอาใหญ่เลยนะ” อุบอิบเป็นภาษาไทย แล้วก็เหมือนทุกครั้ง คือเขาหรีตามองเธอแบบไม่พอใจ เหมือนฟังรู้เรื่อง

“มองอะไร”

“บ่นฉัน”

“น่าบ่นไหมล่ะ”

“ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนต่อปากต่อคำไม่หยุดเหมือนเธอ เกิดมา ยังไงถึงได้เถียงเก่งขนาดนี้” ใบหน้าหล่อเหลาสะบัดไปมาอย่างเหนียวๆ ไซ้ เขาเหนื่อยกับผู้หญิงคนนี้ จะนั่งฟังดีๆ เหมือนอยู่ในโอวาทไม่มี เขากำลังช่วยหล่อนอยู่

“ท่านซีคคงชินกับคนพูดคำน้อยๆ พูดเบาๆ”

“ไซ้”

“ก็ไม่แปลก แต่สำหรับฉันทำงานเป็นนักข่าว มัวแต่คำเล็กคำน้อย คงไม่ต้องทำมาหากินแล้วละ” เธอว่าให้ มีกระแทกเสียงด้วย เขากำลัง เปรียบเปรยว่าเธอไม่มีความเป็นผู้หญิงละสิ

“บางครั้งกระด้างมากไปเกินพอดีก็เป็นจุดด้อย”

“ท่านซีคว่าฉันเหอ”

“ขนาดเจอกันไม่กี่ชั่วโมงยังมองออกเลย” เขายิ้มร้าย เป็นความ ร้ายกาจที่มองแล้วมันสุดแสนขัดใจ เหมือนจะนั่ง แต่พอเขาพูดออกมา เสมือนเป็นกระจกเงาสะท้อนความเป็นตัวตนของเธอที่น้อยคนนักจะพูด ข้อเสียของเธอคือบางครั้งก็ตรงเกินไป

“เฮอะ หวังน่าจะเสร็จแล้ว”

“สามวันจริงๆ ไซ้ไหม”

“อืม” เมื่อพูดยาวๆ เขาก็ก้าวเธอไว้ก่อน หากตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว

ไม่กระทบต่อความมั่นคงก็จะปล่อยตัวไป เขาก็แค่อยากครอบครอง

6พลัง พลัง พลัง

แก้วถูกปาออกไปกระทบผนังปูนเปลือยด้วยพลังกำลังเต็มแรงของคณปา โมโหคนของตัวเองที่จัดการทุกอย่างไม่เรียบร้อย มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องยุ่งยาก หลับตาลง ใบหน้าโกรธซึ่งสุดจะบรรยาย ฟังจากคำบอกเล่าแล้วไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะผู้หญิงคนนั้นถูกฟาอิดพาตัวออกไปแล้ว

แยกว่านั่นคือผู้หญิงคนนั้นเป็นคนของไอ้ฟาอิด ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อว่าคนอย่างมันจะมีเมีย ไซ้หรือไม่คงได้รู้กันเร็วๆ นี้ ว่าคนเลือกมากอย่างมันจะเปิดตัวหรือเปล่า หรือจะเก็บไว้ในฮาเร็มเป็นคอลเลกชันแปลกตา แม้ตัวเองจะไม่เห็นกับตา แต่จากคำบอกเล่าของสมุนก็พอเดาได้

“มันกักตัวผู้หญิงคนนั้นไว้ครับ”

“แล้วจะให้ทำยังไง”

“พวกเราขอโทษครับที่ผิดพลาด”

“มั่งรู้ไหมของมีมูลค่าเท่าไร” มูลค่าหลายร้อยล้านหากตีเป็นเงินแน่นอนการขนส่งสินค้าตอนนี้อะไรๆ มันยาก ยิ่งยากก็ยิ่งเพิ่มมูลค่า เขาซึ่งทำตัวเป็นนายหน้าต้องการส่วนแบ่ง แต่เกิดปัญหาเข้าแล้ว

“พวกเราจะพยายามครับ”

“พยายามยังไง อีนั่นถูกคุมตัวอยู่”

“ผมว่าทางซีคฟาอิดไม่น่าทราบเรื่องครับ”

“แต่มันก็เสี่ยง ทราบไตที่เรายังไม่ได้ของที่ต้องการ ความล่าช้าจะเสียความน่าเชื่อถือ พวกมึงไม่รู้หรือไง” กวาดตามองทุกอย่างอย่างเดือดดาล แต่ทุกอย่างไม่สำเร็จก็อยากจะฆ่าพวกมัน แต่ครั้นจะฆ่า

ก็เสียดาย พวกมันเป็นมือเป็นเท้าให้มานาน

“พวกเราขอแก้ตัวครับ”

“มึงจะแก้ตัวกันยังไง”

“พวกเราจะจับตาดูความเคลื่อนไหวครับ เท่าที่ทราบ เธอเป็นนักท่องเที่ยว ส่วนเรื่องความสัมพันธ์กับซิคฟาอิด อันนี้ไม่แน่ใจ”

“เพราะความไม่แน่ใจนี้ไง ทำให้กุหลาบหงุดหงิดและอยากฆ่าพวกมึงนักเล็งเสียข้าวสุก” ด่ากราดอีกรอบ กวาดตามองด้วยสายตาก้าวกระด้าง พวกสมุนพากันกลืนน้ำลาย รู้ว่าเจ้านายโมโหร้าย

“ฟาอิดมันฉลาด พวกแกคิดว่ามันง่ายหรือไง”

“พวกเราจะพยายามครับ”

“หี มันหูตาดูเยอะยิ่งกว่าสับปะรด” ฟาอิดนิ่งและเย็นชา มันร้ายพอๆ กับเขา รู้เช่นเห็นชาตินิสัยกันดี มันพาผู้หญิงคนนั้นไปด้วยเพราะมันคงระแคะระคายอะไร หรือสงสัยบางอย่างตามนิสัยของมันที่เป็นคนรอบคอบมาตั้งแต่สมัยเรียน

“เราจะจ้างทิ่มนอกครับ”

“พวกมึงสามคนไปกบดานที่อื่นสักพัก อย่าโผล่มาเด็ดขาด”

“ได้ครับ”

“เอาเงินไปสักก้อน ไปตามชายแดน อย่าเสนอหน้าหากฎไม่เรียก” คำสั่งเด็ดขาดเรียกให้พวกมันโค้งคำนับแล้วรับเงินมาจากมือขวาอย่างลนลานแล้วรีบออกไปเงียบๆ ต้องรีบเดินทางก่อนจะถูกคนของซิคฟาอิดเฟ่งเล็ง ไม่ดีแน่หากพวกนั้นสืบสาวราวเรื่อง มันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่

อร่อย อร่อยมาก เรื่องกินไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับบัวบุชา ไม่ว่าจะกินอาหารชาติไหนเธอสวาปามได้หมดแบบไม่กลัวอ้วน เพราะอ้วนยากและเป็นคนออกกำลังสม่ำเสมอ ส่วนหนึ่งการออกกำลังกาย

ทำให้เธอระบายอารมณ์ระบายความเครียดไปในตัว

ส่วนเจ้าของร่างสูงใหญ่นั่งกอดดอกไม้ไขว้ขามองเจ้าของใบหน้าอวดดี ที่กินแบบไม่รักษาภาพลักษณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ผู้หญิงคนนี้แปลกประหลาด อย่างที่ซาเมตว่าจริงๆ

“เธอหิวมากเธอ”

“หิวสิ นอนมาหลายชั่วโมง กินไปมือเดียว แล้วก็ขนมปัง แล้วก็ ถูกจับมานะเนี่ย บ้าบอมาก” ประโยคท้ายด่าแถมไปนั่นแหละ เพื่ออีกฝ่าย จะรู้สึกผิดที่ทำให้เธอหิวโหยขนาดนี้ แต่จากท่าทางหยิ่งๆ ยโส นั้น คนแบบเขาคงไม่สำนึกอะไรหรอก

“ฉันเห็นมีแซนด์วิชในกระเป๋า”

“เปิดกระเป๋าทุกใบของฉันเลยเธอ”

“เห็นว่ามี”

“แล้วมีอะไรน่าสงสัยไหมล่ะ” เธอส่งก้อนให้เขาอย่างหงุดหงิด ทำตัวยิ่งกว่าตำรวจ ขนาดด่าน ตม. ยังไม่วุ่นวายเท่าเขาเลย

“เพื่อความรอบคอบ”

“คุณคิดว่าหน้าอย่างฉันเนี่ยเป็นเจมส์ บอนด์ หรือซีไอเอ ี่ไง” ถามประชดไปนั่น ปากกัมป์แฮมเบอร์เกอร์ก็เอร็ดอร่อย ย่นจมูก เมื่อเขามอง

“ไม่คิด เพราะมันไม่มีทางเป็นไปได้”

“อ้าว แล้วจับมาทำไม”

“เพื่อความมั่นคง ไม่ต้องห่วง หากไม่มีอะไรเธอจะได้รับอิสระ เร็วๆ นี้” พรุ้งนี้ประชุมบริษัท เขากับเพื่อนต้องเจอกัน บางทีอาจเป็น ความเข้าใจผิด เขาเองก็ไม่อยากคิดมาก เพียงแต่ทุกอย่างก็เพื่อความรอบคอบดังว่า

“ว่าแต่ คุณเป็นซีค ซีคนี่คือเจ้าของประเทศใช่ปะ”

“ประชาชนทุกคนคือเจ้าของประเทศนี้ แต่ตำแหน่งซีคคือ

ผู้นำประเทศ ปู่ของฉันคือผู้นำสูงสุด”

“แบบ พระราชาในเทพนิยายเงื้เหรือ” แกล้งถามไปงั้นแหละ
อยากชวนอีกฝ่ายคุย บางทีเธออาจได้มิตรเพิ่ม แม้เขาจะไม่ยอม
มีมิตรจิตตอกลับมادت้วยรอยยิ้มก็เถอะ

“เป็นนักข่าว หรือเป็นนักเขียนบท”

“นักข่าวสิ พูดแล้วเจ็บใจ ตอนนีฉันถูกพักงานเหมือนที่คุณรู้
นั้นแหละ” วางอาหารในมือแล้วถอนหายใจ ยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นดื่ม
หมดอารมณ์กินดื้อๆ เรื่องที่จะทำให้คนอย่างบัวชูชาอารมณ์เสีงก็มีแค่
เรื่องงาน เพราะมันไม่ได้ดังใจ เพียงเพราะพวกมันมีเงิน

“กินต่อสิ”

“ไม่ละ หมดอารมณ์”

“ช่างเป็นคนทีอารมณ์เสีง่ายจริงๆ” สาวเจ้าส่งค้อนให้ อยากพูด
อะไรก็พูดเหอะ เธออ่อนไหวกับเรื่องงาน กลับไปครั้งนี้ยังไม่รู้ว่า
จะเหมือนเดิมหรือเปล่า อาจถูกโยกไปอยู่แผนกอื่นเหมือนที่หัวหน้าบอก

“ฉันเป็นคนจริงจัง เป็นคนตรงๆ อะไรมันไม่ถูกไม่ควรฉันก็
อยากทำให้มันถูกต้อง แต่มันก็แค่นั้นแหละ ความพยายามสูญเปล่า
เพียงเพราะพวกมันมีอำนาจและเงินอยู่ในมือ” เล่าอย่างเซ็งๆ แล้วก็
หยิบผลไม้ในจานเป็นแตงโมเข้าปากเคี้ยวๆ แก่หงุดหงิด

ฟาอิดสังเกตเห็นหญิงสาวมาตลอดระหว่างเรานั่งคุยกันในห้อง
รับประทานอาหาร เจ้าหล่อนเป็นธรรมชาติ ไม่หวงสวยใดๆ พูดคุย
หัวนไปหน่อย แต่ก็ดูจริงใจ จากแรกๆ ที่มองเธอด้านลบ ตอนนีสมอง
กำลังประมวลผลข้อดีของคนตรงหน้าได้หลายข้อ

“ท่านฟาไม่ทิวหรือ”

“ฟาอิด”

“อยากเรียกท่านฟา ไม่ได้หรือไง เพราะออก ไม่เหมือนใครด้วย
ฟังแล้วแบบเก้ๆ เลยนะ” พอกินแตงโมก็อารมณ์ดีขึ้น ความฉุนเฉียว

เมื่อคุณน้อยลง รู้สึกตัวเองลึบสนในหัวมาก มีหลากหลายอารมณ์ สงสัยจะใกล้วันนั้นของเดือน

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่น”

“แต่ฉันต้องทำเสียงดูด้วย” บ่นอุบอุบไม่เต็มเสียงนัก แต่ก็ถอนหายใจโล่งอกมานิด อย่างน้อยอีตาซีคหน้าตึงก็ไม่ได้ลงโทษเธออย่างที่คุณคิด เขาแค่กักตัวเธอไว้เหมือนกันก็จริงโรด แค่สามวันเองแป๊บๆ เดียวก็ถึงเนอะ อันนี้ปลอบใจตัวเองล้วนๆ

“อืมไหม”

“อืม อืมนะ”

อืมจุกแล้วด้วย นี่เธอซัดแฮมเบอร์เกอร์ไปสองชิ้น ไหนจะต่อด้วยลึบประรด ส่วนอีกชิ้นกินไม่หมด เพราะอารมณ์เสียเรื่องงานซะก่อน กินขนาดนี้ร่างกายต้องการใช้พลังงานแบบด่วนๆ เลย

“ที่นี่มีเครื่องออกกำลังกายหรือเปล่า”

“มี เดี่ยวให้เด็กพาไป”

“ไม่ต้องๆ ไม่ใช่วันนี้ พรุ่งนี้ถึงจะออกไปได้ แต่วันนี้กินไปเยอะแล้ว” คนฟังพยักหน้าทำท่าจะลุกเดินออกจากห้องรับประทานอาหาร แต่คนตัวเล็กเรียกไว้ก่อน

“เดี๋ยวสิ” เขาหันมาเลิกคิ้วน้อยๆ เอาตรงๆ ขนาดท่าทางเลิกคิ้ว เขายังดูดีอะ เพิ่งจะพินิจพิเคราะห์ความหล่อความดูของอีกฝ่ายว่ารวมๆ กันแล้วซีคฟาอิดดูดีมาก เขาไม่เหมือนชาวตะวันตกออกกลางทั่วไป น่าจะมีส่วนผสมหลายเชื้อชาติ

“มีไรที่ว่ามา”

“ฉันออกไปเดินเล่นนอกบ้านได้หรือเปล่า” อยากรู้ขอบเขตของตัวเองว่าทำอะไรได้แค่ไหน เพื่อให้เราสามารถอยู่ร่วมกันได้แบบไม่ต้องทะเลาะ ต่างบ้านต่างเมืองอยากให้ชัดเจน

“อยู่ในบ้านไปก่อน จริงๆ คนของฉันดูแลเธอได้ แต่ไม่แฟนฟาน

เป็นดีที่สุด” อะไรคือคำว่าแฟนฟ่านอะ นี่เขาเห็นเธอเป็นหมาแมวหรือไง
มาใช้คำนี้ ส่งค้อนให้อย่างเคื่องๆ เขาเพียงยิ้มมุมปาก แอบร้ายนะ
ผู้ชายคนนี้

“รู้ว่าต้องทำตัวยังไง”

“ก็ดี” เคื่องคะ เคื่องมาก พุดมาได้ว่าก็ดี ซิคฟาอิดรู้จักยิ้ม
รู้จักสร้างไมตรีจิตต่อเพื่อนร่วมโลกบ้างไหมเนี่ย ดูดู ดูสิทำหน้าที่ทำตา
เห็นแล้วหมั่นใส่ยากลบตา

“มองหน้าฉันทำไม”

“อ้าว ที่ท่านยังมองฉันเลย”

“เพราะเธอต้องมาอยู่ในปกครองของฉันสามวัน” ฟังดูเหมือน
จะยาวนานเป็นชาติอย่างไรก็ไม่รู้สิ

อย่าว่าแต่สามวันเลย วันเดียวคนหลายๆ แบบเธอก็คิดแล้วคิดอีก
ว่าจะทำอะไรดี ตอนนีสภาพคือคนว่างงาน โลกนี้ไม่ยุติธรรมเอาซะเลย
ให้คนรวยมีอำนาจครอบครองควบคุมทุกอย่าง มดตัวเล็กตัวน้อยแบบ
เธอได้แต่ดูพวกมันเอารัดเอาเปรียบคนยากไร้

“ไปอาบน้ำอาบท่าชะ เรื่องอื่นไม่ต้องกังวล”

“งั้นย้อนถาม หากท่านฟามาเป็นฉัน ท่านฟาจะรู้สึกยังไงที่ถูก
เอาตัวมากักไว้แบบนี้”

“พอดีฉันไม่ใช่เธอ”

นั่นแหละคะท่านผู้ชม คำตอบแบบคนถือดียโสหน่อยๆ หมดคำ
จะพุดสำหรับบัวบูชา ทำใจยอมรับไป แค่วันสามวันเท่านั้นเอง จิบๆ เดี่ยว
โทรคุยกับพี่อู๋สักได้ พี่แกคงไม่สงสัยอะไรหรอก ขอเพียงการโกหกนั้น
แนบเนียน

การเดินทางมาประชุมที่บริษัทเป็นเรื่องปกติ เพราะองค์กร

ของเราใหญ่มาก คณะกรรมการหลายสิบชีวิต ไหนจะผู้ถือหุ้นรายย่อยมากมาย เพราะบริษัทจำกัดมหาชน ซิคฟาอิดมาแต่เข้ามีเคียร์งานประจำที่ทำค้างไว้อยู่ เมื่อวานกลับมาจากอเมริกาก็มีเรื่องวุ่นจนไม่ได้เข้ามาสังสาร

ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูห้องทำงานดังขึ้น ยังไม่ทันจะทำอะไร เสียงประตูก็ถูกผลักเข้ามา ผู้มาเยือนยิ้มกว้างเข้ามาหนึ่งบนเก้าอี้โน้มตัวใหญ่หน้าโต๊ะทำงาน

“ไฉ่ เมื่อวานเกิดเรื่องหรือ ได้ข่าวมาว่างั้น”

“อืม ชาวไวกิตี” แอบประชดลูกพี่ลูกน้องเล็กๆ พวกเรามีปู่คนเดียวกัน และหมอนี่มีศักดิ์เป็นลูกน้อง เพราะเป็นลูกชายของทำนอ ซึ่งเป็นน้องชายของพ่อ พวกเราสนิทกันเพราะอายุห่างกันเพียงปีเดียว

ซีคอัลมาส เบลซาฮาล ยิ้มกว้างเมื่อเห็นหน้าหนึ่งๆ เหมือนไม่อยากตอบของญาติผู้พี่ มีข่าวลือสะพัดไปไว่ยิ่งกว่าไฟลามทุ่งมาตั้งแต่เมื่อวาน ว่าซีคฟาอิดควงสาวต่างชาติมาจากต่างประเทศ เกิดทะเลาะกันหน้าสนามบินก่อนทั้งคู่จะขึ้นรถหายไปด้วยกัน

“ไม่ว่าพวกเราจะขยับตัวไปทางไหน ก็มีแต่คนจับตามอง ไม่แปลกหรอก” ตระกูลของเราคือตระกูลผู้ปกครองประเทศ มันเป็นเรื่องธรรมดา พวกเขาถึงถูกส่งไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ เพื่อปูรากฐานความมั่นคงไว้แต่เด็ก ๆ

“น่ารำคาญ”

“แต่ไม่เคยหนีพ้น”

“สื่อคงว่างจัด”

“แล้วเป็นจริงตามนั้นหรือเปล่า”

“มโนล้วนๆ” ฟาอิดส่ายหน้าเมื่อตอบ พวกสื่อมั่วกันไป ถ้ามจริงเถอะ คนแบบเขาจำเป็นต้องหลบซ่อนหรือเปล่า ฟาอิดเป็นคนตรงๆ

อยู่แล้วไม่คิดปิดบังถ้าเป็นจริง แต่พวกข่าวสลายมโนบันเทิงก็ขยันทับแพะ
ชนแกะเรื่อยเปื่อยเพื่อให้ข่าวขายได้

“เรื่องเป็นมายังไงบอกฉันได้ไหม”

“แกละรู้รู้กันไปแล้วนะไอ้เพื่อนเวร” ตามนั้น อายุห่างกันนิดเดียว
เล่นกันมาแต่เด็ก ไม่ต้องแปลกใจหากพวกเขาจะสนิทกันมากด้วย
ภาษาที่อาจจะแสดงหุไปบ้าง

“แสดงว่ามีสาวมาด้วย”

“ไม่ใช่แบบนั้น เป็นเรื่องเข้าใจผิด” เขาไม่จำเป็นต้องพูดหรือ
เล่าเรื่องบอกใคร ไม่ใช่ไม่ไว้ใจ แต่คิดว่ามันไม่มีสาระสำคัญใดต้องบอก
คนตรงหน้า

หากผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ทำอะไร หรือเป็นสายถูกใครส่งมา
เท่ากับว่าเธอบริสุทธิ์ ฉะนั้นรู้เรื่องน้อยเป็นดีที่สุด ส่วนเรื่องตกเป็นข่าว
เดี่ยวมันก็ซาไปเอง เหมือนเวลาเขาควงสตรีคนอื่น แรกๆ ก็เป็นข่าว
พอมันไม่จริง ข่าวก็เจียบหายไปกับกาลเวลา

“หึๆ แกทำให้ฉันสงสัยนะฟาอิด”

“อะไร”

“เหมือนไม่อยากพูดถึงผู้หญิง แต่เอาเหอะ มันเป็นเรื่องส่วนตัว
ฉันเข้าใจ”

“ไม่มีอะไรก็คือไม่มีอะไร หรือถ้ามีเดี๋ยวรู้เอง” ตัดปัญหา ส่งค้อน
ให้ไอ้เพื่อนรักที่มันยังยิ้มในหน้า ปากเหมือนจะปล่อยวาง แต่สายตา
สู้รู้มาก

“แล้วนี่ว่าง?” เจ้าของห้องถามต่อ

“เปล่า แวะมาทักทาย เคลียร์งานแล้วรอเข้าประชุม” คนพูดแบมือ
ไปไหวไหล่ ถึงจะดูขี้เล่นนิดๆ แต่หมอนี่ก็เอาการเอางานดี และมักจะทำ
อะไรที่เหนือความคาดหมายอยู่เสมอ

“บ่อน้ำมันเป็นไงบ้าง”

“ไม่มีปัญหา จัดการเรียบร้อย เพิ่งไปรายงานปู่มาเมื่อวาน” ปู่ของ
อัลมาสก็คือปู่ของเขานั่นแหละ

“ปู่แข็งแรงดีไหม”

“อืม แข็งแรงขึ้นแล้ว มีบอกอีกนะว่าตายยาก” คนพูดหัวเราะ
ออกมาอย่างเสียไม่ได้ ปู่ของพวกเขาปกครองประเทศมานาน ตอนนี้
ก็อายุย่างแปดสิบ มีอาการเจ็บป่วยออดๆ แอดๆ บ่อยตามวัย

“ไว้สักสัปดาห์หน้าจะไปเยี่ยม”

“อืม เห็นปู่ถามถึงนายอยู่”

จะว่าไปเขาคือหลานชายคนโต จึงได้รับการจับตามองเป็นพิเศษ
ทว่าซิคฟาคิดกลับไม่ได้สนใจเรื่องตำแหน่งสำคัญอะไรมากมายนัก
เขาชอบจับทางธุรกิจมากกว่า มันเป็นทางที่ตัวเองถนัด ส่วนเรื่องการเมือง
การปกครองไว้ให้เป็นหน้าที่หลานคนอื่น แต่เขาพร้อมซัพพอร์ตช่วยเหลือ
อย่างเต็มที่

“คงคิดถึง”

“ตามประสาคนแก่หลานเยอะ” หลานของปู่เยอะมาก รวมๆ
นี่ก็หกสิบกว่าคนเห็นจะได้ เพราะปู่มีภรรยาสี่คน แยกแขนงไปอีก
พ่อของเขาคือลูกชายคนรองของเมียแรก ส่วนลุงคนโตมีลูกสาวและ
ลูกชายซึ่งอายุค่อนข้างห่างจากพวกเรา ส่วนพ่อเขาเป็นลูกคนที่สอง
พ่อของอัลมาสคือลูกคนที่สาม คนที่จะได้ดำรงตำแหน่งซิคผู้ปกครอง
ประเทศต่อไปก็คือลุงคนโต

“อืม นายมันหลานรัก”

“ก็หลานรักทั้งหมด” ปู่มีความเป็นกลาง แบ่งสันปันส่วนให้ทายาท
ทุกคนอย่างเท่าเทียมตามลำดับ

“ปู่ของเราแก่มากแล้ว บางทีปู่อาจ...”

“อย่าพูด อะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด” แม้จะไม่อยากให้เกิด แต่
คนเราเกิดมาเมื่อถึงเวลาหนึ่งก็ต้องแยกจากกัน ไม่จากเป็นก็จากตาย

มันคือสัจธรรมของทุกชีวิตที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

“นั่นเข้าใจ”

“ไป เข้าประชุม”

เจ้าของห้องตัดบท พอเข้าห้องประชุมพวกเรากระตมสมอง
ออกความคิดเห็นเพื่อให้อุปสรรคข้อสงสัยสูงสุดต่อการพัฒนาองค์กรของเรา
ให้ยิ่งใหญ่และเกิดประโยชน์มากที่สุด

“ขอคุยด้วยได้ไหม”

เสียงหนึ่งของผู้ถือหูฟัง และไม่ใช้ใคร เพื่อนสนิทของฟาอิด
อัมบาท บางทีหมอนี่อาจอยากคุยเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน จากสายตา
คาดเดาได้ไม่ยาก

“พอมีเวลาไหมฟาอิด”

“อืม อยากคุยเรื่องอะไรล่ะ” เขาเอ่ยยิ้มๆ มองสีหน้าเพื่อนรัก
ที่ดูเหมือนจะกำลังคิดคำนวณว่าควรพูดเรื่องอะไรดี หรือจะพูดออกมา
อย่างไรดี เขาตบเบาๆ

“ว่ามา ต้องไปที่อื่นต่อ”

“เรื่องเมื่อวาน คนของฉันบอกว่าเข้าใจผิดนิดหน่อย” อัมบาท
พูดแล้วมีสีหน้าลำบากใจ

“อ อืม ว่าไปสิ ฉันก็ว่าจะคุยกับแกเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน”
เพื่อนกันไม่มีอะไรต้องปิดบัง แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นมีความพิวพัน เขาเอง
ก็ไม่อยากให้เข้าใจผิด บางทีมันอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่เพราะเป็นคนกันเอง

“ฉันอยากขอโทษแทนคนของตัวเองด้วย พอดีคนของฉัน
ไปต่างประเทศ แล้วคิดว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนร้าย”

“หืม? คนร้าย?”

“ใช่ เธอมีท่าทางลับๆ ล่อๆ ตอนออกจากห้องน้ำ จะเข้าไปสอบถาม

แต่พอเห็นวังออกไปหานาย พวกมันจึงคิดว่าเข้าใจผิด” อัมบาทมีสีหน้า
ขอลุแกโทษ หมอนี่เป็นเพื่อนก็จริง แต่มีความเกรงอกเกรงใจ เพราะ
ตำแหน่งซึกซึ่งถือว่ามีอำนาจมากของเพื่อน จึงให้ความยำเกรง ทั้งที่
ฟาอิดก็บอกหลายครั้งแล้วให้ทำตัวเป็นปกติ

“อ งั้นคงเข้าใจผิดไปจริงๆ”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นเมียนายหรือ”

“ก็ไม่ใช่”

“กำลังดูใจกันอยู่?” ฟาอิดเลือกยิ้มมากกว่าตอบ เพราะความจริง
คือเราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย ทว่า...มีบางอย่างทำให้เขาฉุกคิด คำพูด
ของอัมบาทกับภาพโคมล่องวงจรปิดไม่ตรงกัน

“ให้ตาย ปกตินายจะปฏิเสธ แต่ครั้งนี้เลือกนั่ง คนนี้จริงจัง?”

“รอดูไป”

“จะทำให้ส่งสัยไปถึงไหน”

“ไม่มีอะไรหรอก” ฟาอิดยิ้มเล็กน้อย ไม่มีในความหมายของเขา
ก็หมายถึงว่ามี แต่จะให้อีกฝ่ายรู้ไม่ได้ อัมบาทจะเข้าใจแบบนั้นก็ปล่อย
ไม่คิดอธิบายอะไรเพิ่มเติม

“วันนี้กินข้าวเที่ยงด้วยกันไหม” คำชวนของเพื่อนทำเอาคนตัวใหญ่
เล็กคิ้วเล็กน้อยแล้วตอบออกไปสั้นๆ

“ได้”

2

เสียดายการ

ไฉนไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ ไฉนซิคฟาดิอบอกว่าจะมาตอนเย็น แต่
นี่ผ่านไปหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้วเขาไม่มีแววจะกลับมา สอบถามการ์ด
ก็ไม่มีคำตอบ คนพวกนี้ทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ ตอบแทบนับคำได้
มัธยัสต์คำพูดมากประหนึ่งตอบคำถามเธอแล้วจะเจอเครื่องประหาร
หัวสุนัขอย่างนั้นแหละ

ถามว่าเบื่อไหม บอกเลยว่าเบื่อตัวเท่าบ้าน ชีวิตนี้ทำแต่งงาน
แทบไม่หยุดพัก แอ็กทีฟตลอด ด้วยงานที่ทำงานต้องลุยบุกป่าฝ่าดง
มีความเสี่ยง และหลายคดีก็เกือบถูกฟ้องร้อง ดีว่ามีทีมกฎหมายของ
บริษัทคอยซัพพอร์ต พอต้องมาอยู่หนึ่งๆ เจอๆ มันจึงรู้สึกเบื่อหน่าย

ออกกำลังกายก็แล้ว เล่นเน็ตก็แล้ว คุยกับพี่อู๋สักก็แล้ว คุยกับ
เพื่อนก็แล้ว ความเหงาความเบื่อมันก็ไม่หายไป ยิ่งเจ้าบ้านหายไป
แบบนี้ก็แอบหงุดหงิด มันเหมือนกับว่าเธอไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร
ก็เขابอกจะมาแล้วหายไป แบบนี้ไม่รักษาคำพูด

“เมื่อไรชีวิตฟ้าอืดจะมา”

“ไม่ทราบจริงๆ ครับ” การ์ดอีกคนก็ให้คำตอบไม่ต่างจากคนแรก สาวเจ้าถอนหายใจหนัก เดินเลยผ่านเข้าไปในครัว อ้อ ที่นี่มีแม่บ้านหนึ่งคนนะ คอยดูแลทำความสะอาดบ้าน แต่จะมีบ้านพักอยู่ด้านหลังแก่ประจำที่นี่เลย มีกฎคือห้ามมาวุ่นวายทำงานเสร็จก็กลับไปอยู่ในส่วนของตัวเอง มีความมาเฟียไปอีก

“ฉันเบื่อแล้ว และตอนนี้มีความรู้สึกอยากทำอะไรทำ บ่นเบาๆ กับการ์ด แล้วสมองของเธอก็พลันนึกอะไรขึ้นมาได้ หาอะไรแก้เบื่อทำดีกว่า

“ฉันทำอาหารได้ไหม”

“หมายถึงอาหารอะไรครับ”

“ก็อาหาร ฉันอยากเข้าครัว”

ฝีมือการทำอาหารของเธอไม่ได้โดดเด่นอะไรมาก มีไม่กี่อย่างที่ทำได้แล้วอร่อย แต่อย่างอื่นก็พอกินได้บ้างอะนะ เธอทำพวกสเต็ก อาหารคลีน อาหารไทยพอทำเป็นบ้าง แล้วก็ขนมไทย แม่สอนมาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะขนมที่เธอชอบอย่างเช่นบัวลอย ชอบมากๆ ก็ยังติดมาจนตอนนี้ แม่วันนี้แม่จะจากไปแล้ว แต่ก็ยังมีวิชาขนมที่เธอทำได้ อร่อยเหมือนแม่

“ฉันจะทำอาหารไทย”

“ครับ”

“ที่นี่มีวัตถุดิบหรือเปล่า” เธอถามการ์ด การ์ดสองคนตรงหน้า ประตู่หันมองหน้ากัน

“ไม่น่าจะมีวัตถุดิบสำหรับอาหารไทยนะครับ” มีแต่วัตถุดิบทำอาหารพื้นเมือง แล้วก็อาหารฝรั่งเท่านั้น

“มีตลาดไซน่า น่าจะพอมีของ” อันนี้เสียงการ์ดอีกคนออกความเห็น นั่นทำให้บัวชูชาสว่างวาบ เดินเร็วๆ ไปหยิบสมุดเล็กๆ ออกมาแล้ว

ใช้ปากกาจกรายการต่างๆ ยาวหนึ่งหน้ากระดาษ คือต้องสำรองด้วย
เพื่อไม่มีอะนะ

“เอานี้ ไปซื้อมาให้หน่อย”

“คือ...”

“ฉันเบื่อ ขออนุญาตท่านซิคให้ด้วย” เธอยัดกระดาษใส่มือ
สองคนหันมองหน้ากันเหมือนลิงเล แต่สุดท้ายก็ต่อสายหาใครบางคน
แล้วพูดคุยกะภาษาถิ่น ลักพักสองคนก็บอกเธอว่าจะรีบจัดการให้เร็วที่สุด
ว้าว แสดงว่าแคมเปญการทำอาหารนี้ท่านซิคอนุญาต

“คุณเข้าไปรอข้างในนะครับ น่าจะอีกเกือบชั่วโมงกว่าของจะ
มาถึง” ตลาดไม่รู้้อยู่ตรงไหน ช่างเถอะไม่เป็นไร รอניתหน่อยเอง
ระหว่างนี้เธอเข้าไปเตรียมถ้วยชามและอุปกรณ์ทำอาหารดีกว่า พอมาถึง
จะได้ลงมือเลยไม่เสียเวลา

“โอเค” ยิ้มกว้างให้การ์ดสองคน ทั้งคู่โค้งคำนับแล้วแยกออกไป
การทำอาหารคืออีกทางเวลาเธออยากระบายความเครียดความกดดัน
จากเรื่องงาน ซึ่งเวลาอยู่คอนโดฯ ทำเป็นประจำ

ไม่ถึงสี่สิบนาทีวัตถุดิบต่างๆ ก็มาถึง มาไวกว่าที่คิด คนของ
ซิคพาอิดทำงานเร็วจริงๆ ทั้งที่เธอไม่ได้เร่งรีบ มีเวลามากๆ สำหรับ
อาหารเย็นของตัวเอง และที่แน่ๆ ตั้งใจจะทำให้การ์ดทุกคนกินด้วย
รวมๆ คงต้องจัดชุดใหญ่เลย ชั้นแรกคือหุงข้าวกล้องหอมมะลิ ที่จัดมาให้
ถึงสามถุงใหญ่ตามคำสั่งเป๊ะๆ

จากนั้นก็จัดการเตรียมเครื่องเคียงต่างๆ ที่จะทำอาหารสามอย่าง
จากนั้นก็ทำขนมบัวลอยของชอบ เป็นเมนูที่เธอชอบกินมาจนถึงตอนนี้
แค่จะทำก็อดคิดถึงคนเคยทำให้กินไม่ได้ แม่ของเธอจากไปเร็วเหลือเกิน
ถ้ายังอยู่ก็คงดี สาวเจ้ายิ้มให้กับตัวเองเมื่อลงมือนวดแป้ง

“คุณครับ”

“ว่า?” เสียงของการ์ดเข้ามาหยุดยืนหน้าห้องครัว

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“ไม่มีค่ะ ฉันทำเอง”

“ดูเหมือนคุณจะทำเยอะ”

“เพื่อทุกคน ไม่ต้องห่วงนะ รับรองว่ากินได้ และอร่อยมากๆ”
ไวไว้ก่อน อร่อยจริงหรือเปล่าอันนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นเมนูยอดฮิต
ของเมืองไทยเลยนะ ต้มยำกุ้ง ไก่อบน้ำผึ้งและงา รวมทั้งผัดฉ่าปลา
คิดว่าคนประเทศนี้น่าจะกินได้ แถมการ์ตบางคนยังฝรั่งจำ เธอจึงทำ
ไก่อบเพื่อไม่ให้มีแต่เมนูเผ็ดเกินไป

“ไม่เป็นไรครับ”

“ฉันอยากทำ”

“อ้อ ครับ” การพูดจาแลดูจะมีความเกรงอกเกรงใจ ทั้งที่ตอนนี้
ตัวของบัวบุชาไม่ต่างจากนักโทษ แต่ในความเป็นนักโทษก็มีอิสระ
เล็กๆ น้อยๆ ที่คนจับขังไม่เคร่งเกินไป

“นายใช้คนประเทศนี้ไหม”

“ไม่ครับ แต่ทำงานมากกว่าสิบปีแล้ว” อีกฝ่ายตอบและยังยืนอยู่
จุดเดิม ไม่ก้าวล้ำเข้ามาหากไม่ได้รับอนุญาต

“นายเป็นฝรั่ง”

“ผมเป็นชาวตุรกี แต่พ่อเป็นอเมริกัน”

“มิน่า เหมือนทางวันตะวันตกมากเลย” เธอยิ้มกว้าง และเป็น
รอยยิ้มที่คนมองคิดว่าสวย เป็นรอยยิ้มจริงใจ

“อย่ามอง เดี่ยวฉันเขิน ออกไปได้แล้วไม่เกินหกโมงเย็นทุกอย่าง
น่าจะเรียบร้อย เสร็จแล้วเดี๋ยวฉันเรียก”

“ให้แม่บ้านมาช่วยไหมครับ”

“จัดการเองได้ แก่เบือด้วย” การทำอาหารมันคือการแก้เบือแก้เซ็ง
ของเธออย่างหนึ่ง ความหอม กลิ่นเครื่องเคียง มันทำให้ผ่อนคลายได้
จริงๆ นะ สาวเจ้ายิ้มกับต้มยำกุ้งในหม้อที่เริ่มใส่กุ้งลงไป รวมถึง

เห็นต่างๆ เพื่อความอร่อยกลมกล่อม

“ฉันผมขอตัวนะครับ มีอะไรเรียกได้ตลอด” ได้รับคำสั่งจาก ซิดฟาอิดให้คอยเข้ามาดู ท่านซิดบอกรู้ให้เข้ามาสังเกต เพราะไม่ไว้ใจ เกรงว่าหญิงสาวจากเมืองไทยอาจก่อเรื่องวุ่นวาย แต่เท่าที่เห็น ดูเหมือน สาวเจ้าสนุกสนานมีความสุขกับการทำอาหาร บางที่ท่านซิดอาจจะแวง มากไป

“โอเค”

โค้งคำนับแล้วเดินออกไป บางทีบัวบุชาก็คิดนะว่า ตัวเองเหมือน เป็นเจ้าของบ้านมากกว่านักโทษ เพราะการ์ดแต่ละคนแม้มีความน่ากลัว แต่คนพวกนี้เหมือนเกรงใจ โค้งคำนับให้ความเคารพราวกับเธอเป็น เจ้านาย

“ต้มยำกุ้งโอเคแล้ว จากนั้นก็อบไก่สับตัว” ไซ้ มันเยอะมาก แต่ ก็ต้องจัดการ เวลาสามชั่วโมงน่าจะพอ ว่ากันว่าผู้ชายมักกินเก่ง

มือบางจับโน้นจับนี้กระฉับกระฉ่าง รวดเร็ววุ่นวายหน่อยแต่ก็สนุก เพราะทำคนเดียว สาวเจ้ายิ้มเพลงเบาๆ เป็นเพลงไทยยอดฮิตที่กำลังดัง ถึงเป็นนักข่าวมีเรื่องเครียดๆ แต่คนเราก็ต้องมีวิธีเล็กๆ ให้กับร่างกาย และจิตใจอยู่ในเซฟโซนที่ผ่อนคลาย

ร่างสูงใหญ่หยุดยืนตรงหน้าประตูห้องครัว เขายืนนิ่งอยู่แบบนั้น มองภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย ยายยาก ยายเฟอะพะ ที่ต่อว่าไปเมื่อวันก่อน มาวันนี้สวมผ้ากันเปื้อนสีฟ้าของแม่บ้าน รวบผม ยาวๆ มัดเป็นจุกไว้ตรงกลางศีรษะ มีบางส่วนรวบไม่หมดห้อยระยิบหน้า แต่ไม่ได้ดูน่าเกลียด ชุดที่สวมเป็นเซ็ทกับกางเกงยีนส์ คือไม่มีส่วนไหน เลยที่มีแรงดึงดูด

ทว่า ทำไมฟาอิดจึงมองเธอนานไม่รู้เบื่อ ไม่ยอมเคลื่อนสายตา

ไปทางอื่น กลิ่นหอมๆ ของอาหารไทยในแบบที่เขาเคยกินลอยหอม
เข้าจมูก เขาต้องเดินมาห้องนี้ก่อน ทั้งที่ปกติมาที่นี้เขาจะเข้าห้องทำงาน
เป็นอันดับแรกเสมอ

“อ้าว กลับมาเมื่อไรเนี่ยท่านฟา”

เอาอีกแล้ว ยายเฟอะพะเห็นหน้าก็ทำทะเล้นไล่ เอาน่า อย่างน้อย
ก็ดีกว่าเราหาเรื่องทะเลาะกัน เพราะเขาก็ไม่อยากจะโต้แย้งกับเธอในเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง

“เมื่อก็ทำอะไร” ซิคหนุ่มถามต่อ จริงๆ รู้หมด แต่เหมือนหาเรื่อง
คุย ซึ่งมันน่าจะเป็นหัวข้อสนทนาที่ดี

“กับข้าว ท่านน่าจะรู้แล้ว” หรีตามอง คนของเขาคงรายงาน
หมดแล้วแหละ

“อืม ทำไมทำเยอะ”

“เพื่อทุกคนที่นี่ ฉันเบื่อ แล้วคนของคุณก็ชื่อของมาเยอะกว่า
ที่จัดไปให้” เขาพยักหน้า ยังยืนนิ่งตรงหน้าประตูไม่เข้ามา คือบางทีมัน
ก็วางตัวไม่ถูกกับการได้เห็นมุมมองใหม่ๆ ของยายเฟอะพะ กลิ่นหอมมาก
มันน่าจะอร่อย

“ท่านซิคหายไปเลย ไหนบอกจะมาเมื่อวาน”

“งานยุ่ง”

“งานยุ่งก็ควรบอก ไม่ใช่หายไปเฉยๆ” เอ๊ะ ทำไมเราต้องถาม
อีตาซิคฟาอิดอะไรขนาดนั้น เหมือนจะงอนอย่างไรไม่รู้ ไม่ได้เป็นอะไร
กันสักหน่อยนิ ใบหน้าครุ่นคิดส่ายไปมาเหมือนสับสนใจตัวเอง

“ทำไม คิดถึง?”

“โอ๊ย ช่างกล้าถาม ก็ท่านบอกจะมา ท่านเป็นเจ้าของบ้านนะ
ท่านฟา” เดี่ยวท่านฟา เดี่ยวท่านซิค เอาที่ยายเฟอะพะสบายใจเลย
เขาส่ายหัวแล้วก้าวเข้ามาในห้อง เห็นหม้อต้มยำกุ่มหม้อใหญ่แล้ว
ค่อนข้างอึ้ง มันหอมมากๆ นี่ขนาดมองจากฝาแก้วที่ครอบปิดไว้นะ

กลิ่นหอมยังลอยออกมา

“มีลูกน้องของฉันอยู่”

“แล้วยังไง ปล่อยฉันได้ยัง”

“ครบสามวันแล้วจะปล่อย” เขาไม่ได้ลงรายละเอียด ไว้ค่อยคุยกับเธอ ให้เวลาทำกับข้าวไปก่อน

“ขอบคุณนะที่อนุญาตให้ทำกับข้าว”

“อืม” ยังคงตอบน้อยเหมือนเดิม สอดสายสายตาไปรอบๆ เหมือนดูความเรียบร้อยของห้องครัว ซึ่งเขาแทบไม่เคยย่างกรายมาห้องนี้ คนที่จะเข้ามาก็มีแต่แม่บ้านกับการ์ด ชินกับการเป็นคนออกคำสั่ง

“หอมน่ากินใช่ไหมละ อยากรินอะสิ” บัวบุชชาทำสีหน้าทะเล้น ได้ทำอาหารแล้วอารมณ์ดี วันนั้นเจอหน้ากันจึงไม่มีการปะทะ

“อืม น่ากิน”

“รอหน่อย ใ้เกือบยังไม่เสร็จเลย คือมันก็เสร็จแหละ แต่ยังไม่ครบของเยอะ” ควรได้กินพร้อมกัน เครื่องอบมีสองเครื่อง แต่มันก็ยังช้า ถ้าเทียบกับจำนวนไก่ที่ซื้อมา

ฟาอิดต้องกลืนยิ้ม ไม่อยากแสดงออกว่ารู้สึกตลกกับความคิดของยายเฟอะพะ คิดว่าเขาหิวขนาดไหนกัน แค่บอกว่าน่ากิน ไม่ได้หมายความว่ากินตอนนี้ และพอต่างคนต่างเจียบ ไบหน้าห่อเหลาก็ต้องเลิกคิ้วเมื่อเธอเปิดฝาหม้อแล้วใช้ทัพพีตักน้ำต้มยำมาใส่ชาม แล้วใช้ช้อนตักก่อนมาจ่อตรงปากของเขา โดยไม่ลืมน้ำที่จะเป่าให้เย็นก่อน

“ชิมสิ”

“ให้ฉันชิม” เขาเลิกคิ้วน้อยๆ มือชี้ตัวเอง

“ใช่ ชิม เพื่อไม่ถูกปาก ไม่กล้าใส่พริกเยอะ กลัวจะเผ็ด” สำหรับบัวบุชชากินเผ็ดได้สบายมาก แต่คนต่างถิ่นจะเคยกินหรือเปล่าไม่รู้ เธอไม่ได้ถาม แต่ต้องกันไว้ก่อน

ฟาอิดนิ่งไป ไม่เคยมีใครบ่นอะไรเขา อาจมีผู้หญิงอยากเอาใจ

หรือเรียกว่าพยายามเอาใจ แต่เขาไม่สนใจ หรือให้เธอพวกนั้นบื้อนเวลานัดดินเนอร์หรืออะไรก็ไปแบบปกติ บางครั้งค่อนข้างเป็นทางการ พวกหล่อนจึงพยายามเอาอกเอาใจ แตกต่างจากคนตรงหน้าในชุดผ้ากันเปื้อนที่พยายามให้เขาชิม

“อ้าปากสิ คิดอะไรเนีย ฉันไม่พิศวาส่านทรอกน่า วางใจได้” ไม่ยอมอ้าปากสักที มีความเล่นตัว หยิ่งไม่เข้าท่า อุดคึดไม่ได้ว่าบรรดาแฟนของเขาเนียไม่เมื่อบ้างเธอเวลาคุยกับคนหน้าตึงที่ไม่ชอบแสดงความรู้สึก อึดอัดจะตายไป

ฟาอิดยังคงนิ่งเหมือนเดิม มองซ้อนที่สาวเจ้าถือ กับมองหน้าของเจ้าตัวที่ขมวดคิ้วมุ่นเหมือนไม่พอใจที่เขาไม่ยอมเปิดปาก สุดท้ายเขาจึงอ้าปากรับน้ำต้มยำกุ่ม อร่อยใช้ได้เลยทีเดียว เมื่อนั้นเขาเคยกินบ่อยๆ

“โง่ กินได้ปะคะ”

“อืม”

“อืมนี่คือยังโง่ ช่วยอธิบายเพิ่มหน่อยสิ คะ” มีคำว่าคะเต็มท้ายเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าต้องมีหางเสียง เขาเป็นเจ้าของบ้านเนอะ ให้เกียรติหน่อยละกัน เดี่ยวจะถูกรู้ว่าเป็นคนไร้มารยาท

“ใช้ได้”

“แล้วอร่อยหรือไม่อร่อย ถูกปากหรือเปล่า” ในคำถามมีความลึ้นและสีหน้าลึ้นของเธอมันอาจตลกมากก็ได้ เขาถึงทำท่าเหมือนอยากจะทำนักหนาแต่พยายามกลั้นเอาไว้ ทำเอาสาวเจ้าหน้ามุกกว่าเดิมหนึ่งระดับ

“ว่าโง่”

“แค่นี้ใช้ได้ไม่พอเธอ”

“ลืมนะ นี่มันอาหารไทย บางทีอาจไม่คุ้นปากคุณรสนชาติ เอาเป็นว่าลองกินดู ท่านอาจชอบ” เธอว่าอย่างนั้น ไม่มีอะไรจะพูดแล้วแหละ เพิ่งรู้ว่าเราใกล้ชิดกันมากเกินไป ใกล้จนแทบจะสิงร่างกันได้อยู่แล้ว

“อ้าว ไม่อยากงู้อะแล้ว” เขาเลิกคิ้วถามเมื่อสาวเจ้าหมุนตัวกลับไป

ยื่นห่างๆ

“อืม แค่นี้ก็ได้ก็พอ”

“อร่อย” จู๋ๆ ซึ่คฟาอิดก็พูด คนที่เพิ่งขยับห่างเอียงหน้ามอง
อะไรของเขา ตอนถามไม่ตอบ มาตอบตอนไม่อยากรู้ มันใช้เรื่องใหม่เนี่ย
ช่างเหอะ หันมาปั้นบัวลอยต่อดีกว่า ขนมที่เธอชอบ ในส่วนผสมของแป้ง
เธออบมันม่วงลงไปด้วยจึงได้บัวลอยสีม่วง และใช้น้ำซิงเหลืองอ่อนๆ
ที่เพิ่งต้มผสมกับแป้งอีกส่วนจึงได้ก้อนบัวลอยสีเหลืองนวลๆ

“ทำอะไร”

“ขนมหวาน”

“มันชื่ออะไร”

“บัวลอย อยากรกินไหม ฉันจะทำบัวลอยสามสี มีสีขาวย สีม่วง
และเหลืองอ่อน วัตถุดิบหาได้เท่านี้แหละ แล้วก็ใส่มะพร้าวอ่อน
ลงไปด้วย” จะได้กลมกล่อม มีความหอมของเนื้อมะพร้าว น้ำหอม
สูตรนี้เป็นสูตรของแม่เธอเลยนะ

“รอกิน”

“ท่านจะกินได้เหรอ” คนแบบเขาดูไม่น่าจะชอบขนมไทย

“ได้” ตอบสั้นและน้อยมาก

“ท่านฟาชอบของหวานหรือเปล่า” ลองถามดูก่อน เพื่อเขาไม่ชอบ
จะได้ไม่ทำหวานมาก

“ไม่ชอบ เลียน”

บัวบูชาบอกตัวเองให้หันมาโฟกัสเรื่องอาหารต่อ เรื่องป้อนอะไร
เมื่อกี้ข้างมัน ส่วนความหวานของบัวลอยเอาแบบพอดีๆ กลมกล่อม
น้ำตาลที่ใช้เป็นน้ำตาลจากดอกมะพร้าวแท้ๆ ราคาแพงมาก จะให้รสชาติ
ที่หวานนุ่มละมุนแตกต่างจากน้ำตาลทราย

“รับประทาน ของฉันไม่เลี่ยน”

“รอ”

“พูดยาวๆ หน่อยได้ไหมท่านฟา”

“ยาวๆ”

สาบานได้เลยว่ากำลังมีคนกวนหนึ่งอัตรา และกวนมากๆ บัวบุชา
ไม่คิดว่าคนแบบเขาจะกวนได้หน้าตาย ไม่สะทกสะท้านเมื่อถูกขิงตาใส่
อีกต่างหาก ใจความหน้าตั้งหน้าหนึ่งที่ทำให้เห็นนี้สร้างภาพใช้ใหม่ถามจริง
เพราะตอนนั้นเห็นแต่คนกวน

ส่วนคนนานๆ ไม่ค่อยจะกวนใครด้วยต้องรักษาภาพลักษณ์
ทว่าใครจะคิดว่าจู่ๆ จะมีผู้หญิงคนหนึ่งทำให้เขารู้สึกสนุกและอยาก
กวนประสาท อาจเพราะสาวเจ้าทำให้เขารู้สึกเห็นใจความคดหมายกระมัง

“ท่านออกไปก่อน เดี่ยวฉันทำต่อ”

“ต้องการลูกมือใหม่”

“ฉันทำเองได้ ไกล่เรียบร้อยแล้ว คนอื่นไม่รู้ว่าจะทำอะไร
ฉันคนเดียวจะสะดวกกว่า เพราะถ้าต้องคอยบอกปากเปียกปากแฉะ
มันเหนื่อย” เนี่ยแค่พูดยาวๆ ก็เหนื่อย ขออนุญาตถอนหายใจให้
หายหอบก่อน

“หึๆ เธอนี่ตลก”

“แต่ฉันไม่ใช่ตลก” ขิงตาใส่อีกหนึ่งรอบ อีกฝ่ายคลี่ยิ้มออกมา
สาบานว่าเป็นยิ้มจริงๆ บัวบุชาต้องกะพริบตาปริบๆ คือทุกคนคะ
หล่อมาก...หล่อแบบ...

ยื่นมือไปหาอัตโนมัติ ตะบนปากของเขา ปากนิ่มมากๆ ด้วย
หล่อแบบเข้าหน้าฟ้าประทาน คือยิ้มหล่อมาก ยิ้มอบอุ่น แล้วจู่ๆ ยิ้มนั้น
ก็จางหายไปเมื่อถูกเธอตะบักด้วยนิ้ว บัวบุชานึกขึ้นได้ว่าทำอะไรลงไป
ก็รีบดึงมือกลับ กระแอมกระไอออกมาเพื่อแก้เขิน อยากตีตัวเองให้
นิ้วหัก ทำบ้าอะไรอีกแล้วเนี่ย

บัวบุชา เธอจะเพลลอบ่อยๆ ต่อความหล่อของผู้ชายไม่ได้นะ
อายุเขาๆ

“เอ่อ...ออกไปก่อน จะทำของต่อ”

“อืม”

ฟาอีตรับคำสั่งนั้นๆ เดินแยกออกมา เขายกมือขวาวางตรงอก ด้านซ้าย รู้สึกถึงแรงเต้นหัวใจ ไม่ได้มากมาย แต่มันคร่อมจิ้งหะ พอสวมควร ทั้งที่ไม่ได้ออกกำลังกาย แต่ทำไมหัวใจสูบฉีด แปลก!

อาหารทุกอย่างถูกเสิร์ฟขึ้นโต๊ะพร้อมกันทีเดียวทั้งคาวหวาน ส่วนของการ์ดเธอแบ่งแยกแล้วตักไว้ให้ในห้องครัว ทุกคนสามารถยกไปกินได้เลย และตอนนี้เธอนั่งตรงกันข้ามกับเจ้าของบ้าน ตรงกลางคืออาหารทั้งสามอย่างแบบง่ายๆ และเมนูเด่นคือบัวลอยสามสี ก็ไม่รู้จะเรียกอะไรจริงๆ อยากได้หลายสีแต่มันไม่มีวัตถุดิบ

“กินเลย ต้องกินร้อนๆ ฉันบอกการ์ดของท่านแล้วนะ”

“อุ่นว้าย” ต่อดีไซน์หน้าดูๆ แต่สาวเจ้าเพียงแบมือไหว้ไหลไม่แสดงอาการกลัวหรือท้อร้อน

“อยากจับฉันช่วงไว้ที่นี่ ก็ต้องยอมรับ” ยกคิ้วให้กวนๆ เขายิ้มมุมปากร้ายๆ แต่น่าแปลกที่เขาดูหล่อมาก ทำไมเพิ่งเห็นความหล่อนะ หรือจริงๆ อาจจะเห็นแหละ แต่เพราะเราเถียงกันเยอะเลยไม่อยากจะชมว่าหล่อ

“เธอจะบอกว่าฉันหาเรื่องใส่ตัวเองว่าไง”

“อู๊ยยๆ คิดได้นะเนี่ย ฉลาดนะคะท่านฟา” หยอกกลับไปอีก

“ฉันกินได้แล้วใช่ไหม”

“เชิญรับประทานตามสบายค่ะ” มีฝายมือให้อีกฝ่าย

พอเขาลงมือตักอาหารตรงหน้า เธอก็จับช้อนและส้อมของตัวเองดูๆ ไปเหมือนเป็นแขกมากกว่านักโทษ อย่างน้อยเขาก็ตามใจให้ทำอาหาร ไม่ใช่ให้เธอถูกกักกันอิสระภาพ

คำแรกกับต้มยำกุ้ง คำที่สองกับไก่อบน้ำผึ้งและเงาะ คำที่สามกับผัดฉ่าปลา อ้อ มีหนึ่งเมนูที่เธอทำพิเศษลดความเผ็ด นั่นก็คือไข่ตุ๋นทรงเครื่อง ยอมรับว่าอร่อย อร่อยกว่าที่คิด หรือเป็นเพราะเขาก็เคยกินอาหารไทยมาก่อน จึงรู้ว่ารสชาติแบบนี้เรียกว่าอร่อยและถูกปาก คำต่อไปจึงตามมาเรื่อยๆ

บัวชูชานั่งสังเกตเงียบๆ ไม่อยากชวนคุยมาก เพราะตั้งแต่เจอหน้ากันเราก็คุยกันไม่หยุด แต่อยากรู้ว่าเขาถูกปากหรือเปล่า เพราะเมนูพวกนี้เธอไม่ได้ทำบ่อยๆ พักอยู่คนเดียวส่วนใหญ่นำน้อย แต่ครั้งนี้ทำหม้อใหญ่ เกรงสูตรจะเพี้ยน ทว่าพอมองแล้วมันก็น่าจะโอเค ผ่านไปได้ราบรื่นสำหรับมื้อนี้

“เป็นไงบ้างท่านฟา”

“ใช้ได้”

“ว้าว จริงใช้ไหม”

“ฉันไม่จำเป็นต้องโกหก” คือตอบแบบมันหน้า ยโสมาก น้ำเสียงติดจะรำคาญหน่อยๆ คงเพราะถูกเธอถาม

“นั่นก็กินเยอะๆ รับประทานอาหารอีกไหม ฉันหุงไว้เยอะ”

“บุคลิกของเธอไม่น่าเป็นคนชอบทำอาหาร”

ถามอีกอย่างพูดอีกอย่าง ไม่แปลกหรอก คนรอบข้างไม่รู้จึกอย่างแท้จริงมักคิดแบบนี้เสมอ บุคลิกลึๆ หัวร้อน ใจร้อน ปากเก่ง เหมือนพวกเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ มีแต่คนในครอบครัวรู้ว่าเธอมีความสามารถด้านนี้ แม้ไม่เก่งระดับเชฟ แต่ก็ทำได้ออกมาดีเยี่ยม

“ตอนนี้ก็รู้แล้วนี่” กอดอกอย่างภาคภูมิใจ คนเรานะ งานอวยตัวเองต้องมา เพื่อสร้างพลังใจ

“อืม”

“แล้วยังไง เรื่องกักกันฉัน จะปล่อยตัวไหม”

“ครบสามวันแล้วจะปล่อย” คิดว่าคงไม่น่ามีอะไร เท่าที่สืบเชิงลึก

ยังไม่มีข้อมูลอะไรเพิ่ม ความจริงไม่อยากจะสงสัยเพื่อนตัวเองหรือ कहว่าบางเรื่องไม่อาจปล่อยไป ส่วนคนตรงหน้าหากไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง ก็ต้องปล่อย ไม่มีความจำเป็นต้องกักตัวต่อไป ดูเจ้าตัวเหมือนจะเป็น คนขี้เบื่อพอสมควร เจอหน้าก็ถามเรื่องนี้

“เครื่องมาก”

“ถ้าไม่ได้ทำอะไรผิดกฎหมาย ไม่จำเป็นต้องกลัว” คำปลอบใจ หรือยังง

“โอเคๆ จะไม่เข้าขี้ เหลืออีกแค่หนึ่งวันเนอะ เพราะวันนี้วันที่สอง แล้ว”

“หนึ่งวันหนึ่งคืน” คนอะไรจะเคร่งครัดขนาดนั้น สมกับเป็นซีคจริงๆ ว่าแต่ประวัติของเขาไม่เบาเลย เมื่อคืนลองเสิร์ชหาในกูเกิล คือแบบ...ชีวิตของเขานี้คือเกิดมาบนกองเงินกองทอง ร่ำรวยมาแต่บรรพบุรุษ เรียกได้ว่าเป็นโปรไฟล์เขย่าใจสาวๆ มาก แต่น่าแปลกคือเขาโสด ยังไม่เคยคบหาใครจริงจัง แปลกมาก...

“มองหน้าฉันแล้วขมวดคิ้วทำไม คิดอะไร”

“ท่านซีคฟาอิดเจ้าคะ ท่านซีคควรปล่อยวาง อย่าหวาดระแวงสงสัย”

“สีหน้าเธอชวนคิดแบบนี้”

“ฉันแค่แปลกใจ โปรไฟล์ของท่านดึงดูดขนาดนี้ ทำไมยังโสด” สาวเจ้าจิบปากเบาๆ คนฟังเพียงยิ้มร้ายมุมปาก ทำไมชอบยิ้มแบบตัวโกงในหนัง ไม่ยิ้มละมุนๆ แบบพระเอก บั้วบู้ชาข้อใจอีกแล้ว

“เป็นนักข่าว ช่างสงสัย รู้ไหมบางครั้งความสงสัยก็นำภัยร้าย มาสู่ตัวเอง”

“รู๊สิ เจออยู่ โดนมาสดๆ ร้อนๆ” ถึงโดนพักงาน ฮึ้น นึกถึงแล้วเจ็บใจนัก เกลียดคนรวยก็เพราะแบบนี้แหละ

“ไม่เช็ด”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องกลัว” แม่ความจริงคือก็แอบกลัว
ความไม่ปลอดภัย ทว่าในใจก็เชื่อว่าเราทำความดี เราเป็นคนดี เราอยาก
เปิดโปง พวกมันมันก็ต้องได้รับการกรรม

“หึ ใจกล้าดี”

“จะบอกว่าฉันหาเรื่องใส่ตัวหรือเปล่าเนี่ย”

“ฉันไม่ได้พูด”

“คำพูดของท่านชวนคิดแบบนั้น เฮ้อ เอาเหอะ มันเป็นสันดาน
ที่แก้ไม่หายของฉันไปแล้วละ ความสงสัยอยู่ในสายเลือด” ยักก็หัวให้หนักๆ
ตอนนี้เริ่มรู้สึกเข้าถึงอีกฝ่ายละ จึงไม่ต้องคอยระแวงระวังความรู้สึก
ถ้าเขาจะฆ่าจะเขี่ยคนคงทำตั้งแต่เมื่อวาน ไม่มัวมาชมชู้หรือ

“เอาละ ส่วนที่ถามว่าทำไมคนแบบฉันถึงยังโสด บอกได้คำเดียว
ว่าฉันยังไม่เจอคนถูกใจ” คนที่ใช่มันก็ใช่ ไม่ใช่ก็ไม่อยากเสียเวลาคบ
เขาไม่ชอบให้ความหวังใคร เพราะอย่างไรเสียจิตใจมันเป็นเรื่องฝืนกัน
ไม่ได้ ฉะนั้นผู้หญิงที่เข้ามาในชีวิตจึงไม่ควรมาเสียเวลากับตน นั่นคือ
สิ่งที่ฟาอิดคิดเสมอ

“โห...เลือกเยอะว่างั้น”

“แล้วเธอทำไมโสด” ย้อนถามกลับ ทำเอาสาวเจ้าอึ้งไปเหมือนกัน
เพราะลืมนึกไปว่าตัวเองก็ยังโสด แถมไม่มีที่แหวจะหามีใครเข้ามาจีบ อาจ
เพราะผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงฉลาด ผู้หญิงรู้ทันก็เป็นได้

“ก็...”

“หรือเหตุผลเดียวกับฉัน”

“เปล่า” มันไม่เหมือนกัน พร้อมเรียนรู้นะ หากมีคนเข้ามา แต่
เพราะความปากไว และไหนจะเวลาที่แทบไม่ว่างทุ่มเทไปกับงาน จึงทำให้
แต่ละวันแทบไม่พบเจอใคร

“เพราะ?”

“ฉันจำเป็นต้องบอกท่านด้วยหรือ”

“มีเรื่องหนึ่งที่เธอควรรู้ คือฉันไม่ชอบถูกเอาเปรียบ” เขากำลังจะสื่อสารบอกกันว่า เมื่อเขาบอกเธอแล้ว เธอก็ควรบอกเขาเช่นกัน เพื่อความเสมอภาค

“ก็ไม่มีใครมาจิบ”

“ไม่แปลกใจ”

“หัวเราะเยาะกันเธอ” บัวบุชานิวหน้าไม่สบอารมณ์ ตัวเองไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่ ติดจะเข้าขั้นหน้าตาดี อันนี้ไม่ได้ช่วยตัวเองหากมันคือเรื่องจริง ทว่า...ไม่มีผู้ชายคนไหนเข้ามาในชีวิตจริงๆ เป็นเสิร์ฟแท้ หากพูดเรื่องนี้กับใคร พ่อณีแทบจะหาหนุ่มๆ มาประเคน แต่มันก็ไม่โดนใจสักคน

“ไม่แปลกใจ หากเธอจะไม่มีใครมาจิบ”

“ไม่ต้องมาตอกย้ำ” ทำปากยื่นใส่อีกฝ่าย เริ่มเก็บถ้วยชามที่ไม่ได้ใช้ออกจากโต๊ะ คงเหลือแต่ของหวานที่เขายังไม่กิน หน้ามู่ยลง ทำให้คนมองยั้งหัวเราะออกมาอย่างนึกสนุก ยายเฟอะพะพอเวลาทำหน้าที่ดุจดึงทำหน้าที่น่านรักดี

หืม น่ารักดี?

ฟาดิตสายหัว ตรงไหนของยายเฟอะพะทำให้เขากล้าใช้คำว่าน่ารักกับเธอแบบลืมหืมตัว เขาต้องหลับตาแล้วมองหน้าอยู่ๆ เหมือนกินรังแตนมาหมาดๆ แล้วก็ยิ้มออกมา

เออ...ยายนี่น่ารักจริงๆ

“จะกินไหมบัวลอยเนี่ย”

“กิน เธอตั้งใจทำให้ฉัน”

“ฉันทำให้ทุกคน ไปล้างจานดีกว่า เเซ็ง” จู๋ๆ ก็อยากงอนขึ้นมาไม่รู้ตัว ยกจานชามกับข้าวที่ใช้แล้วกลับเข้าครัวเพื่อทำความสะอาด ไม่อยากรอให้แม่บ้านต้องมาทำ อันไหนทำได้ก็เลือกทำเอง จะได้ไม่หายใจทิ้งไปเปล่าๆ

คล้อยหลังร่างเล็กแสนหอมดัดหอม เขาก็จับช้อนตักขนมบัวลอย
เข้าปาก ยอมรับว่าเขาไม่ชอบของหวาน คือแทบไม่ชอบเลยก็ว่าได้
ทว่าคำแรกเข้าปาก ตามด้วยคำที่สอง สามและสี่ตามลำดับ ก่อนวาง
ช้อนลง มันมีความละมุนกลมกล่อมหอมอร่อยบอกไม่ถูก ทำให้เขา
ต้องจับช้อนอีกครั้ง ตักคำที่ห้าและหก

“ท่านซีคะครับ”

“อะไร” ทำหน้าเสียใจ เพราะซาเมตมันขัดจังหวะการกินของเขา
ของหวานที่รู้สึกละมุนลิ้นจนต้องตักกินคำแล้วคำเล่าจนเกือบหมดถ้วย

“กินเพลินนะครับ”

“แล้วแกไม่กินหรือไง”

“ผมจัดการแล้วครับ อร่อยมาก ทุกอย่างด้วย” ซาเมตไม่ได้พูด
เกินจริง ขนาดตัวเองยังรู้สึกอร่อย ท่านซีคงไม่ต้องพูดถึง การ์ดทุกคน
ยังบอกเสียงเดียวกันว่าอร่อยมาก เป็นอาหารไทยที่บางคนก็ไม่เคยกิน
มาก่อน ส่วนซาเมตเคยกินบ่อยๆ ท่านซีก็เช่นกัน ทว่าอาหารหน้าตา
ธรรมดา กลับอร่อยจนรู้สึกว่าเป็นนี้เราเจริญอาหารกันมากกว่าปกติ

“อืม”

จะให้ตอบอะไร ซาเมตมันจะมากาคัดค้านอะไรกับเขา ส่งสายตาดูๆ
ให้มันอย่างหงุดหงิด แล้ว...ทำไมเขาต้องหงุดหงิด

“ท่านซีคะชอบไหมครับ”

“อร่อยดี แกว่งมากใช้ไหมซาเมต ถึงมาถามเรื่องนี้”

“วางเหมือนท่านซีคะครับ วางไม่วางก็รีบกลับมากินอาหารฝีมือ
คุณบัว” คนรู้ใจเจ้านายตัวเองดีเยี่ยมกว่า ผู้ร้ายปากแข็งซัดๆ จำได้ว่า
พอรายงานว่าคุณบัวขอทำกับข้าว เจ้านายก็อนุญาต อะไรคือรีบสะสาง
งานแล้วขับรถกลับมาปานจรวด เจ้านายรู้สึกตัวบ้างไหมว่าตัวเองผิดปกติ

“มองอะไร”

“ท่านซีคะอย่าพาลสิครับ”

“แกี่ยม”

“ก็เยี่ยมตามประสาผม” ซาเมตเป็นคนอารมณ์ดี แต่เพราะมีเจ้านายเป็นซีอีโอเครื่องขี้นมาคหนึ่ง บางทีเขาก็ต้องคิดปลุกตาม แต่จะเผยตัวตนเฉพาะเวลาอยู่ตามลำพัง คนเรามันก็จะมีช่วงเวลาเป็นตัวของตัวเอง

“เป็นบ๊ารี่”

“เปล่าครับ ว่าแต่ รับประทานเพิ่มไหมครับ” ถ้าถามว่าพวกเราเคยกินอาหารไทยหรือเปล่า บอกเลยว่าบ่อยมาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะอร่อยอะไรแบบนี้ทุกร้าน

“ไม่ พอแล้ว กินของหวานมากไม่ดี”

“แต่ก็จะหมดขามแล้วนะครับ”

“พูดมาก” ส่งสายตาดูต้นปราชญ์มือขวา แต่ดูเหมือนมันจะรู้ใจของเขาดีกว่าตัวเขาเองซะอีก

“ผมพูดไปตามจริงครับ”

เขาคงทำอะไรกับไอ้คนรู้มากพูดมาก ความผิดปกติของตัวเองไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้แต่ยังไม่แน่ใจ บางทีเขาคงอยากกินอาหารไทยเท่านั้น เพราะทุกคนรู้ว่าเขาชอบอาหารไทย ประเทศเรามีร้านอาหารไทยสามร้าน แต่ก็ยังไม่ถูกใจเท่า ยอมรับว่ายายเฟอะพะทำอาหารรสชาติถูกปากจนอยากกินให้หมด ทว่าต้องยับยั้งไว้ กินก่อนนอนเยอะๆ ไม่ได้ แม้จะออกกำลังกายเป็นประจำ แต่มีเย็นเป็นมือที่เราไม่ควรกินเยอะ

“ชอบมากใช้ไหมครับ”

“เออ” กระแทกเสียงตอบมือขวาอย่างหงุดหงิด เพราะชอบจริงๆ

ไม่ได้ตั้งใจแอบฟัง แต่บัวชูขาแปลกใจ เธอล้างจานเสร็จแล้วได้ยินเจ้านายกับลูกน้องคุยกัน เหมือนว่าซีอีโอติดชอบอาหารไทย มีนาเขาไม่มีสีหน้าแปลกใจตอนกิน คงเพราะกินบ่อยๆ

ว่า...ไม่ว่าเลยแฮะ กะให้คนพวกนี้เซอร์ไพรส์รสชาติกลมกล่อม
ของอาหารไทยสักหน่อย แต่ไม่เป็นไร พวกเขาชอบ คนทำอย่างเธอ
ก็โอเค คือกินกันหมดเลยไม่เหลือแม้แต่สักนิดนอกจากน้ำแกงของ
ต้มยำกุ้งที่เหลือกันหมด อิ่มกันเก่งมาก

“ทำอะไร”

“กำลังคิดเมนูว่าจะทำอะไรกินฟุ้งนี้”

“ที่นี่มีแม่บ้าน และแม่ครัว” คุณป้าคนนั้นชี้ใหม่ เธอมองอีกฝ่าย
แล้วหรีตา ไม่อยากให้เธอทำกับข้าวหรือ ว่าแต่เขาเดินมาตอนไหนเนี่ย
รู้ใหม่ว่าเมื่อก็เธอเดินไปแอบได้ยิน

“ฉันอยากทำ ถ้าท่านพาไม่ชอบก็ไม่เป็นไร”

“อร่อย” จู๋ๆ ก็พูดคำว่าอร่อยขึ้นมาซะเฉยๆ บัวชูารู้สึกเหมือน
ถูกชมก็พยายามกลั้นรอยยิ้มปลื้มปิติไว้ เตียวอีกฝ่ายจะรู้ว่าเธอดีใจ
ที่ถูกชม บั้นหน้าเฉยๆ ไว้บัวชู

“ขอบคุณ”

“แล้วฟุ้งนี้จะทำเมนูอะไร”

“กำลังคิดอยู่ กินเผ็ดได้ไหมล่ะ เอาต้มยำไก่ไหม”

“ต้มยำไก่?”

ใบหน้าสวยพยักหน้าอ้อยๆ สูตรอาจไม่เหมือนต้มยำกุ้ง และไม่มัน
เท่า เพราะไม่มีมันกุ้ง แต่ไม่รู้อีกฝ่ายจะชอบหรือเปล่า

“หรืออยากกินต้มยำทะเล”

“ต้มยำทะเล?” อะไรของเขา จะต้องทวนคำถามของเธอทำไมเนี่ย

“ใช่ อยากกินแบบไหน ตอบมาได้เลย ท่านซีคมีเวลาคิดคืนนี้
เพราะฟุ้งนี้เข่าฉันจะทำให้กินก่อนไปทำงานดีไหมคะ” มีทางเสียงหนอย
งานเอาใจก็มา ไม่ใช่อะไรหรอก อย่างน้อยเป็นมิตรภาพดีๆ ก่อนที่เรา
ต้องแยกย้าย เราอาจไม่เจอกันอีก แอบใจหายแปลกๆ เหมือนกันแฮะ
ไม่น่าเชื่อว่าระยะเวลาแค่สองวันจะทำให้เธอแอบใจหาย

“เอาตามที่เราว่า กินเผ็ดได้ แต่ไม่มาก” ฟาอิตตอบ เขากินเผ็ดได้ไม่มาก แต่ก็ชอบนะ

“แล้วอยากกินอะไรเพิ่มไหม”

“ลองจัดมาแล้วกัน” คนพังกยกหน้ากอดอกฟิงสะโพกกับเคาน์เตอร์บาร์ในห้องครัว กำลังคิดเมนูเหมาะสมกับมือเช้าและมือเย็น พรุ่งนี้วันสุดท้ายแล้วนะ อยากสร้างความประทับใจให้รู้ว่าอาหารไทยอร่อยไม่แพ้ชาติใดในโลก

“จะทำปลาหนึ่ง แต่คงต้องใช้เยอะ เผื่อการ์ดด้วย ฉันให้ซื้อมาแต่ไก่” สาวเจ้าเดินไปเปิดตู้เย็นเพื่อดูวัตถุดิบว่ามีอะไรบ้าง คงต้องใช้ปลาเยอะด้วย แต่ไก่มีอยู่เกือบยี่สิบกิโล ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองซื้อมาเยอะแยะขนาดนี้ ไม่รู้จะซื้อมากมที่หรือไง เอาเหอะ คนของเขาเยอะ

“ทำไมต้องทำเผื่อการ์ด”

“พวกเขาเป็นลูกน้องของท่าน”

“แค่ฉันคนเดียวก็พอไหม” บอกหน้าหนึ่งๆ

“คนเราจะอร่อยคนเดียวได้ไง แล้วฉันก็ว่าง” งานการไม่มีทำนี่ๆ นอนๆ เบื่อตาย

“งั้นฉันจะให้คนไปซื้อ จดรายการมา อ้อ จัดบัวลอยมาด้วย” บัวลอยของเธออร่อยมากๆ ปกติไม่กินของหวาน พอเจอบัวลอยนี่คือเปลี่ยนใจเฉย

“คิกๆ ร่างกายต้องการความหวานหรรหะท่านฟา ชอบอะลิ” สาวเจ้าทำหน้าที่ทะเล้น แล้วพอจะเดินไปหยิบมือถือ ทำเจ้ากรรมดันลื่นมือสองข้างตะกายจะคว่ำอากาศ และคิดว่าร่างกายกระแทกพื้นแน่ๆ แต่ทว่า...

ไม่เจ็บ ไม่เจ็บสักนิด แต่ใดๆ คือแก้มซ้ายของเธอถูกปากร้อนๆ และจมูกโตต่างๆ ของท่านซี้ตกตกลงมาเต็มแรงเมื่อเขาเข้ามาช่วยโอบรอบเอวรั้งไว้ไม่ให้หน้าทิ่มพื้น

ภาพสลักริมไม้ชั้นประหนึ่งซีริลส์เกาหลีกีมา จังหวะสะท้านโลก โดนหอมแก้มแบบไม่ทันตั้งตัว คนถูกหอมตกใจ ส่วนคนหอมเล็กก็หัวเล็กน้อย ไม่ได้มีท่าทีอะไร

“ขอบคุณ” เขาช่วยไม่ให้หน้าทึมก็ต้องขอบคุณ แต่ทำไม่รู้สึกร้อนๆ ตรงไปหน้าก็ไม่รู้เนี่ย ريبผละตัวออกจากอ้อมแขน แต่ประเด็นคือมือไม่เกาะกะจนไม่รู้จะเอาไว้ตรงไหน นอกจากเอามาลูบผม ก่อนจะเรียกสติแล้วหยิบมือถือตัวเองมาทำท่ากอดๆ จริงๆ ก็ยังไม่รู้จะกอดอะไร

อ้อ เช็กโซเชียลในเมืองไทย เช็กข่าวไอ้พวกนักการเมืองซีโก่ง แต่ทำไมเจ้าของบ้านไม่ออกจากห้องครัวสักทีเนี่ย

“เมื่อไรจะออกไปสักทีท่านซีค”

“ที่นี้บ้านฉัน”

“งั้นฉันต้องไปสินะ”

“จะทำงานต่อหรือ”

“อืมๆ” พยักหน้าตอบราวๆ ตื่นเต้นประหม่าบับอบมาก อยาอะไรเนี่ย เขาไม่ได้ตั้งใจหอมแก้มเราสักหน่อย

“ใช้น้ำหอมอะไร” เล็กลึกลับหันมองกะพริบตาปริบๆ งุนงงว่าเขาเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องน้ำหอมได้อย่างไร เขาควรจะถามเกี่ยวกับในครัวไม่ใช่หรือ

“ไม่บอกหรอก”

“หอมดี หอมทั้งแก้ม”

“นี่ท่าน...” ตีหน้ายักษ์ใส่อีกฝ่าย แต่เขายิ้มละไมกลับมา โอ้แม่เจ้า ยิ้มแบบโชว์หล่ออีกแล้ว หัวใจของเธอิ่งเต้นรัวเลย ต้องรีบหันออกไปด้านข้าง ไม่ได้ๆ จะแพ้ความหล่อไม่ได้

“ไม่ต้องเงิน ฉันยังไม่เงินเลย”

เขากำลังจะบอกว่าเขาหอมแก้มเธอ เขายังไม่เงินนั้นหรือ แล้วเธอทำไมต้องเงิน อะไรประมาณนั้นใช่ไหม ส่งค้อนไปให้คนยิ้มกว้าง

แถมตอนนี้ขายเงินพิงโตะตัวใหญ่ที่ตั้งด้านหลัง

“ออกไปเลย ฉันจะเตรียมของ”

“ขบใจสำหรับอาหารเย็น ไม่ได้กินอาหารไทยอร่อยๆ แบบนี้นานแล้ว ค่อนข้างพูดยาก แต่รสชาติที่ยายเฟอะพะแบบเธอทำ มันกลมกล่อม ลูกน้องของฉันก็ชอบ ที่เข้ามาหาเพราะอยากจะขบใจ” ถึงจะเรื่องมาก ทำเยอะ แต่เขาก็รู้ว่าอะไรควรทำ เป็นนายคน เป็นใหญ่ ก็ไม่ได้หมายความว่าขบใจใครไม่เป็น

“อะ อืม ฉันรับรู้อแล้ว”

“อยากทำงานเป็นแม่ครัวไหม”

“ไม่ ฉันชอบเป็นนักข่าวมากกว่า” ไม่ต้องมาล่อลวงหรอก อยากรักก็ไม่รับ เธอไม่ได้ทำอาหารเก่งถึงขนาดจะเป็นแม่ครัว

“ฉันจ้างแพงนะ เดือนละล้านเป็นไง” คนพิงถึงกับเบิกเนตร ขยายกว้าง หันขวับไปมองคนเสนอราคาค่าจ้าง แม่เจ้า เดือนละล้าน เดียวก่อน ล้านอะไรละ ต้องถามให้แน่ใจ

“เหอะ ฉันไม่ใช่คนเห็นแก่เงินหรอกจะบอกให้” มีความเล่นตัว กลับไปอีก

“เดือนละล้านบาทไทย ถ้าพอใจแถมโบนัสให้ด้วย” หัวสมองของนักข่าวสาวถึงกับคำนวณ เพราะเธอมีจำนวนวันลาถึงสามสิบวัน หากอยู่ที่นี้ต่อแล้วทำงานจะตกวันละเท่าไร แม่เจ้า ตกวันละสามหมื่นกว่า มันใช่หรือ มันได้หรือ

“ฉันพูดจริง เพื่อสนใจ อยากได้เงินใช้”

“ฉันมาเที่ยว มาพักผ่อน ไม่เป็นแม่ครัวให้ใครหรอก อย่าเอาเงินมาล่อลวง”

ทันเห็นเขาจูดรอยยิ้มมุมปากขบออกขบใจ ก็ให้รู้สึกหงุดหงิด นี่คิดจะลองเชิงลองภูมิกันว่างั้นเถอะ ชี หงุดหงิด

“เปลี่ยนใจก็บอก”

เขาเดินออกจากห้องครัว นอกจากหึ่งคำพูดชวนอ่อยแล้ว การที่
ถูกเขาหอมแก้มมันทำให้เธอหน้าร้อนชู่ จนต้องยกมือสองข้างมากุม
แก้มตัวเองไว้ ก็นับใบหน้าระเบิด

3

โชคชะตา

ทหลังจัดหนักอาหารให้ท่านซีคและคนของเขาสองวันติด เช้านี้เขาบอกว่าจะให้คนรถไปส่งที่โรงแรม และเธอก็เพิ่งรู้ว่าโรงแรมที่ตัวเองพักเป็นโรงแรมในเครือบริษัทของเขา เป็นโรงแรมสี่ดาว คือโรงแรมในเครือของเขามีหลายระดับ แบบนี้ตระกูลเขาก็แทบครอบคลุมกิจการทุกอย่างในประเทศ แค่น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ เหมือนเพชรพลอยก็รวยจนไม่รู้จะเอาเงินไปไว้ไหน นี่ยังอสังหาริมทรัพย์อีก

“เรียบร้อยแล้ว” ลากกระเป๋าออกมาจากห้องพัก แล้วอะไรคือพบคนหล่อเพิ่มอีกคน

“ให้ตาย เรื่องจริงเธอเนี่ย” แยกหนุ่มของบ้านเอ่ยขึ้นยิ้มๆ เมื่อมองหญิงสาวชาวไทยที่เพื่อนพามาซุกซ่อนตัวไว้ ได้ยินแต่ข่าวลือเฟื่องเห็นตัวจริง

“เจียบไป มันไม่มีอะไร” คนหน้าตึงเจ้าของบ้านว่าอย่างนั้น ส่วนอีกคนที่ยื่นหล่อถือแก้วน้ำแก้วไปมาคือใคร สายแล้วทำไม่มีการรวมตัว

คนหล่อ

“ตั้งใจมาดู ไม่คิดว่าจะเป็นจริง”

“มีปากก็ลือกันไป” ไม่แคร์สักนิด คนอย่างฟาอิดไม่มีเวลาสนใจเรื่องไร้สาระที่พวกนักข่าวสนใจ เพราะวันนี้ยายพะอะพะจะกลับไปอยู่ห้องพักแล้ว

“เอ่อ...แล้วไงท่านฟา”

“ฮะ ท่านฟา!” คือเสียงของผู้ชายหน้าหล่อในชุดสูทที่ยิ้มกว้างมากๆ ส่งให้เธอ แลดูมีความเป็นมิตรมากกว่าท่านซีคเยอะเลย ว่าแต่เขามาทำไมกันเนี่ย

“เอากะเป่าไปที่รถ”

“แล้ว?”

“แล้วอะไร ฉันจะไปส่งเธอเอง”

“ไม่ต้อง ฉันไปเองได้ ให้คนของท่านไปส่งก็พอ ท่านจะได้ไปทำงาน จะแก้ไ้มงแล้ว”

ไม่อยากจะปฎิเสธใคร เธอชอบทำอะไรด้วยตัวเองเสมอ พร้อมกับแม่สอนให้ช่วยเหลือตัวเองตลอด บัวบุชชาถึงไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนเยอะ มีแค่คนสองคนก็เพียงพอสำหรับมิตรภาพยั่งยืน

“เดี๋ยวก่อนฟาอิด นายจะไม่แนะนำหน่อยหรือ” ญาติผู้น้องพ่วงตำแหน่งเพื่อนไว้วาย เพราะดูเหมือนเพื่อนจะลืมนแนะนำ หรือจริงๆ ตั้งใจไม่อยากจะแนะนำ หรือตาจับผิด

“บัวบุชชา นี่เพื่อนฉัน เป็นญาติด้วย ลูกของท่านอ่า”

“อ้อ สวัสดีค่ะ ฉันบัวบุชชา”

“ผมอัลมาสครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” แต่หลังจากนี้คงไม่ค่อยได้เจอกันแล้ว เธอจะท่องเที่ยวตามประสาของเธอ ไม่ต้องเหมือนถูกกักตัว

“คุณน่ารักมาก”

“อะไรระคะ น่ารัก” มีความหิวเล็กน้อย คนพวกนี้คุยอะไรกันบ้างเนี่ย

“เพื่อนรักของผมถูกลือว่าซุกเมีย ผมเลยตามมาดู” เขาพูดแล้วยิ้มดูไม่จริงจังจิงเท่าไร ชาวลือพวกนี้น่าจะเกิดจากวันแรก ให้ตายเหอะเกิดมาก็เพิ่งจะเคยตกเป็นข่าว แต่มั่นคงไม่มีอะไรหอก เพราะเราจะแยกกันแล้ว ไม่ต้องเจอกันอีก

“มันไม่เป็นอย่างจริงค่ะ”

“ครับ แต่คุณน่ารักดี ผมซักสนใจ” ตามประสาหนุ่มเจ้าชู้ชอบบริหารเสน่ห์ เขาวางคนตรงหน้าก็มีแรงดึงดูดไม่ใช่น้อย เพียงแต่ผู้ชายที่ได้ใกล้ชิดคิดจะมองเห็นหรือเปล่า

“อัลมาส” นี่เสียงของฟาอิดเรียกเพื่อน ไม่รู้ทำไมแค่นี้ก็รู้สึกไม่พอใจที่เพื่อนทำท่าชอบพอยายเฟอะพะ

“ฉันพูดเรื่องจริง”

“พูดมากเหมือนซาเมด” เปรียบเพื่อนกับคนสนิท ก่อนลุกยืนเพิ่มความสูง ส่งสายตาให้บัวบูชาเดินตามออกมา สาวเจ้าตามออกมาอยากถึงโรงแรมแยะแล้ว จะได้ไม้รั้มมอยหอยสังข์กับฟီอุสา เราคอลลุยกันทุกวัน ฟီอุสายังแปลกใจว่าทำไมซีคฟาอิดพาเธอมาด้วย แถมฟီอุสายังกลัวว่าเธอจะโดนทำร้าย แต่พอเห็นไม่เป็นไรก็เบาใจพร้อมๆ กับแปลกใจ เจอตัวคงคุยกัันยาว

“ท่านซีค”

“ว่า?”

“ฉันต้องนั่งรถคันไหน” ซูเปอร์คาร์ของท่านซีคหรูมาก ครั้งก่อนนั่งโรลสรอยซ์ อยาบอกว่าเขาจะให้เธอนั่งด้วย แต่เพื่อความชัวร์ จำเป็นต้องถามให้แน่ใจ เตียวบล่อยไก่อ เพราะบางทีเขาอาจให้เธอนั่งรถการ์ตก็ได้ แต่รถการ์ตนี่ก็คือรถเบนซ์อะ

“มากับฉัน”

“มันจะดีหรือ คนจะสงสัย”

“โรงแรมที่เธอพักก็โรงแรมฉัน และฉันไม่สนใจเรื่องข่าว ช่วงหัวมัน
อยากเขียนอะไรก็เขียน จริงหรือไม่จริงมีอะไรต้องแคร์” พุดน้ำเสียงนิ่ง
คนในบ้านก็ตามกันออกมา การ์ดยื่นกันหน้าหนึ่ง ก่อนมีการ์ดคนหนึ่ง
ค้อมศีรษะแล้วจับกระเป๋าของเธอลากไปเก็บไว้ในรถยนต์อีกคัน

“โอเค”

“ขึ้นรถ” ลิ่งมากทำตามค่ะ ไม่อยากเรื่องมากเดี๋ยวจะหาว่าเล่นตัว
ไม่ใช่คนสวยแถมยังเป็นยายเฟอะพะโนสายตาเขา แต่ไม่ลืมโบกมือให้
การ์ดหลายคนแล้วก็คุณอัลมาสนั้นด้วย

“ไปนะทุกคน”

“โชคดีครับ” ซิคอัลมาสตอบกลับแล้วโบกมือเล่นด้วยกับสาวเจ้า
มาหาถึงนี้มีอะไรสนุกๆ ให้เล่นด้วยแฮะ

“ปิดประตู”

“ออกคำสั่งเก่ง แต่ล้าลาหน้อยก็ไม่ได้” ย่นจมูกทำปากยื่นให้
คนเร้ง อยากไปส่งแล้วจะมาเร่งทำไม ถ้าให้เธอไปกับการ์ดของเขาก็คง
ไม่ต้องรีบแบบนี้

การกระทำของยายเฟอะพะเขามองผ่านกระจกส่องข้างอยู่ตลอด
แล้วอัลมาสนั้นก็เล่นด้วย ส่วนการ์ดเพียงค้อมศีรษะเล็กน้อย เขารู้สึก
หงุดหงิดจนต้องรีบให้เจ้าหล่อนปิดประตู ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้
แต่รู้สึกใจหาย คงเป็นเพราะวันนี้จะไม่มีอาหารไทยให้กินกระมัง อันนี้
ฟาอิดคิดในแง่ดี

“เธอจะอยู่ที่ลิบห้าวันใช่ไหม”

“ค่ะ”

“มีโปรแกรมเที่ยวไหนบ้าง”

“แล้วแต่ที่อุสาจะพาไป ฉันไม่ถนัด” อารมณดีตีสต์แตกโมโห
คนที่ทำงานก็เลยขอรีซ่าแล้วมาเลยแบบไม่สนสิ่งใด

“เอาโทรศัพท์มา” ยื่นมือขอมือถือของหญิงสาว จะหาเรื่องกักตัว เธอไว้เหมือนเดิมก็น่าเกลียด เขาไม่อาจรู้ได้เลย เพราะเรื่องที่เพื่อนเล่าให้ฟังมันไม่ได้หมายความว่า จะเป็นจริง ฟาอิดเป็นคนช่างสงสัย หากไม่มีอะไรจริงๆ สาวเจ้าคงปลอดภัย แต่ถ้าไม่เขาจำเป็นต้องป้องกัน “มีอะไรหรือเปล่า”

“เมมเบอร์ฉันไว้ มีอะไรก็โทร.หา ไม่มั่นใจว่าจะมีเรื่องอะไร เกิดกับเธอหรือเปล่า” พูดเหมือนห่วงใย แต่เราไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย แต่ก็ยอมยื่นมือถือให้อีกฝ่าย เานะ อย่างน้อยเขาก็หวังดี

“พูดอย่างกับว่าท่านซิคเป็นมาเฟีย คนพวกนั้นคงเข้าใจผิดตั้งที่ท่านบอก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้น” เพราะถ้าไม่ใช่เขาก็จะไม่ปล่อยเหมือนกัน แต่ไม่อยากกระโดดกระตัก เกรงว่าเรื่องนี้จะมีคนรู้เยอะ ส่วนคนที่เข้าใจผิดเรื่องยายเฟอะพะจะเป็นผู้หญิงของเขา เขาก็ไม่คิดแก้เหมือนกับข่าวควงผู้หญิงที่ผ่านๆ มา ถ้าไม่ใช่มันก็เจ็บไปเอง

เขากดเบอร์ตัวเองและเมมไว้ ก่อนคืนให้หญิงสาว ถ้าจะนับเรื่องนำแปลกของตัวเองคือ ฟาอิดเป็นคนถือตัวมาก เวลาไปไหนกับผู้หญิงจะใช้คนขับ จะไม่ขับเอง ซูเปอร์คาร์ทุกคันไม่เคยให้ผู้หญิงคนไหนขึ้นนั่ง แต่กับยายเฟอะพะเขายอมให้เธอนั่ง นี่ก็เป็นเรื่องนำแปลก

“ท่านซิคคะ”

“อะไร”

“เสียงแข็งแบบนี้แหละถึงไม่มีเมียสักที” บัญชาพบความจริงอย่างหนึ่งว่าหากทะเล้นใส่อีกฝ่ายจะทำให้เขายิ้มออกมา แล้วยิ้มหล่อมากด้วย

“ว่าแต่ อู๊ยๆ นั้น ชุดประจำชาติเธอ” เธอเห็นบุรุษที่เดินกันอยู่ริมทะเลทราย มีสวมชุดสีขาว โปกศิระชะด้วยผ้า

“ใช่ ส่วนใหญ่บุรุษชาวทะเลทรายแท้ชอบสวมชุดนี้ มันมิดชิด

และคลุมทั้งตัว”

“ไม่ร้อนหรือ”

“ทะเลทรายไม่ได้มีแต่ความร้อน เสื้อผ้าพวกนั้นทอดด้วยผ้าฝ้าย ระบายดี และยังป้องกันฝุ่นควัน ผ้าคลุมเราเอาไว้พอกใบหน้า เพราะ กระแสลมกลางทะเลทรายบางครั้งแรง ฝุ่นอาจจะติดหน้าติดตาต้อง ป้องกันไว้”

“ว้าว แบบนี้เอง ประเทศนี้เจริญมากเลยนะ”

“เฉพาะในตัวเมืองหลวงและจังหวัดใหญ่ พื้นที่ส่วนใหญ่ก็ยังมี ชาวบ้านยากจน”

“คนจนคนรวยมีปะปนทุกหย่อมหญ้า อย่างฉันถึงไม่รวยมาก แต่ก็พอใจในชีวิตของตัวเอง อยากรู้ก็ทำงานหาเอา ถึงจะไม่รวย เท่าคนอื่นแต่ก็ไม่อดตาย ความขยันไม่เคยทำร้ายใคร ท่านว่าไหม” ประโยคท้ายหันมาขอความเห็นอีกฝ่าย คนทำหน้าที่ขับรถยิ้มมุมปาก ชอบทัศนคติของสาวเจ้าที่เป็นเชิงบวก คนมีพลังบวกใครอยู่ด้วยก็มี ความสุข

“ตามนั้น”

“ท่านเป็นคนรวย เคยเบื่อเคยเหนื่อยบ้างไหม”

“ต้องยอมรับ ชีวิตเราเลือกเกิดไม่ได้ เมื่อพระเจ้าทำให้เราเกิดมา มั่งมี สิ่งที่เราทำได้คือต่อยอดและรู้จักแบ่งปัน” คนฟังเลิกคิ้วแล้วหันมอง เป็นจังหวะที่อีกฝ่ายหันกลับเมื่อสัญญาณไฟจราจรเป็นสีเขียว

“มองอะไร”

“ความคิดของท่านฟ้าว้าวมาก”

“ทำไมถึงชอบเรียกท่านฟา”

“ไม่เหมือนใครดี ทำไมเราต้องทำอะไรเหมือนคนอื่น เतेี้ออก ฟังแล้วดูเหมือนมาเฟียยังงี้ก็ไม่รู้ ท่านฟา ท่านฟา” แล้วสาวเจ้าก็ทะเล้น ด้วยการเรียกชื่ออีกฝ่ายซ้ำๆ คนฟังหัวเราะเบาๆ

“เธอนี่เฟอะพะ”

“แต่ฉันทำให้ท่านหัวเราะได้ ยิ้มได้ เจ๋งเปล่าล่ะ”

“อืม เจ๋ง” คนถูกชมว่าเจ๋งกอดอกยึดตัวเล็กน้อย รู้สึกถึงพลังงานในอกด้านซ้ายไหลเวียนเยอะเลย จนทำให้หัวใจเต้นแรง

ฟาอิดหันมองสาวเจ้าเป็นระยะ เขากำลังคิดว่าโชคชะตามักส่งอะไรมาทดสอบจิตใจคนเสมอ เขาซึ่งไม่จำเป็นต้องมาวุ่นวายกับผู้หญิงคนนี้รำคาญด้วยซ้ำ แต่เพียงแค่วัน เธอทำให้เขาได้เห็นหลากหลายมุม จนอยากทำความรู้จักให้มากขึ้น

“พักกับญาติเหรอ”

“เปล่า พักคนเดียว ญาติมีบ้านพักของพนักงาน”

“อืม ไม่กลัวเหรอ ผู้หญิงตัวคนเดียว” ฟาอิดหันมาตั้งคำถาม เธอตัวเล็ก มาเที่ยวต่างแดน กล้ามาคนเดียว

“ไม่นะ ฉันเป็นนักข่าวสายการเมือง เจอชมชู้มาเยอะ สารพัด ถ้ากลัวคงไม่มา” ยักคิ้วให้หนึ่งครั้งกอดอกเขิดๆ แสดงความมั่นใจออกมั่นใจให้เห็นว่าไม่กลัวเลย ทั้งที่วันแรกโคตรจะกลัว

“คงจริง”

“ว่าแต่ท่านเหอะ ระวังเป็นชู้กับฉัน”

“เป็นไปแล้ว เธออยากรับผิดชอบไหม” เต๋ยวนะ บัญชาต้องขมวดคิ้วเข้าหากันแบบงงๆ คือสะดุดกับคำถามของเขา มันแปลกอยากให้เธอรับผิดชอบ ท่านซิคฟาอิดกำลังหมายความว่าแบบนั้นใช่ใหม่นะ หรือเราเข้าใจผิดหว่า

“ไม่ต้องงง ฉันหมายความว่าตามนั้น”

“อย่าล้อเล่น ไม่ซ้ำ” เบะปากให้คนชวนรับผิดชอบ ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย แล้วตามข่าวมันไม่ใช่เรื่องจริง สายหน้าเบาๆ มองเป็นเรื่องไร้สาระ

พอหันไปด้านข้างจึงเห็นว่ารถยนต์มาจอดหน้าโรงแรมแล้ว

เธอจะเปิดประตูแต่เหมือนว่าอีกฝ่ายยังกตลือกไว้อยู่ แล้วที่มการ์ตก็เอาระเบ้าลาจากจากรถอีกคันเดินเข้าด้านใน

“ฉันเปลี่ยนห้องให้ เป็นห้องสูท”

“ไม่ต้อง ฉันพักห้องเดิมได้ ราคาไม่แพงมาก” ไม่แพงมากแต่คิดเป็นเงินไทยก็ตกเกือบคืนละสามพันเลย คิดดูว่าเธอต้องจ่ายเงินซื้อความสบายใจและความปลอดภัยให้ตัวเองสิบห้าคืน มันเยอะมาก

“ถือเป็นบริการจากฉัน ส่วนเงินที่เธอจ่ายไปแล้วจะคืนเข้าบัญชีในวันสองวันนี้”

“หมายความว่าท่านจะให้ฉันพักฟรีเธอ แฮ้ย ไม่ใช่สิ ฉันไม่ควรได้รับอภิสิทธิ์เหนือใคร เป็นแค่พนักงานเทียว แบบนี้คนอื่นยิ่งเข้าใจผิดไปใหญ่” การไม่ตกเป็นข่าวกับคนใหญ่คนโตดีที่สุด ไม่อยากหาเหตุใส่ห้วยอยากอยู่เงียบๆ ตามประสาคนติสต์แตก

“คิดเยอะเหมือนกันนะเธอ”

“ปลดล็อกได้แล้วท่านฟา”

“ทำไม”

“อยากลง อยากนอนด้วย”

“ตอนพักกับฉันเธอนอนไม่หลับ?” มีความเลิศจี้ถาม คนถูกถามทำหน้าที่เมีย อยากแยกเร็วๆ อีกฝ่ายก็ยื้ออยู่นั้น

“ที่ไม่ยอมเปิดประตูเนีย อย่าบอกว่าติดใจความสวยของฉันเข้าแล้ว” ถ้ามออกไปอย่างมั้นหม้ามากบอกเลย

“ถ้าบอกว่าฉันติดใจล่ะ”

เอ่อ... บั้วชู้ไม่ได้หุ่ฟาดไ้ปะ เขาบอกกว่าถ้าติดใจ น้มันช้กจะไ้ไม่แฮปปี้แล้วนะ หน้าตาและสายตานิ่ๆ ของเขามันเดายาก บั้วชู้ไม่หลงตัวเองหรือก เขาคงหยอกเล่นมากกว่า

“ฉันจะขึ้นห้อง”

“ตอบคำถามของฉัน”

“อย่ามาพูดจาตลก คนแบบท่านเหรอจะมาสนใจผู้หญิงแบบฉัน ฟ้ากับเหวเลย” เขาน่ะคือฟ้า แต่เหวน่ะคือบัวบุชาเอง

“ทำไมคิดว่าตัวเองต่ำต้อย ฉันแค่คนธรรมดา เวลาพอใจอะไร ก็พูดตรงๆ ฉันตั้งใจเธอมันคือเรื่องจริง” เดี่ยวก่อน ท่านซิคจะมาบอกว่าติดใจด้วยสีหน้าต่างๆ ตีงๆ ไม่ได้ เหมือนถูกบังคับให้ติดใจก็ไม่รู้

“ไอ้ย ฉันปวดหัว อยากลงรถ”

“ทำไมไม่ตอบ”

“ฉันต้องตอบอะไรท่านเหรอซิคฟ้ายิด” นานๆ จะเรียกเต็มยศ นั้นเพราะเขากำลังทำให้เธอไม่ไว้วางใจ สายตานั้นๆ แต่เหมือนเขากำลังใช้ความคิดอะไรอยู่ อยากพาตัวเองออกจากจุดชวนคลุมเครือ บัวบุชาไม่ชอบบรรยายกาศหน้าอึดอัด

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันจะหาคำตอบเอง”

“ท่านชอบฉันเหรอ”

“น่าจะชอบ” เขาตอบนิ่งๆ เหมือนเดิม ชอบแบบไหน เขาก็นิ่งเกินเพกเปล่าเนี่ย

“ขอลง ขอขอบคุณที่มาส่งค่ะ” เขายอมปลดล็อก แล้วเธอก็รีบผลักประตูเปิดออก สบสายตากัน สุดท้ายคือรอยยิ้มของซิคฟ้ายิด โคตรอันตรายต่อหัวใจ

“แล้วเจอกัน” ก่อนประตูปิดคนขับรถสุดหล่อพูดออกมา

อะไรคือแล้วเจอกัน เธอกับเขายังไม่หมดเวรหมดกรรมกันอีกเหรอ ไม่ได้ๆ ไม่ยอมเจอเหรอ กูตหายใจลึกๆ แล้วเดินเข้าข้างในพนักงานพากันมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ แล้วพอเธอสบตากลับพวกนั้นก็ยิ้มกว้างส่งให้ ยิ้มตามมารยาทสินะ แม้บางคนจะจริงจัง แต่ก็นั่นแหละ เรื่องของเธอกับอิตาซิคหน้าหนึ่งคงมีคนรู้เรื่องไม่มากนักน้อย

“เชิญค่ะ”

“ฉันชื่อบัวบุชา... จองไว้แล้ว”

“ทางนี้ค่ะ”

พนักงานจัดการข้อมูลลัทธิก็ส่งคีย์การ์ดให้ และชี้ ชั้นที่เธอพัก เป็นชั้นวีไอพีเต็มไปด้วยห้องสูทซึ่งราคาคุณสามคุณสี่จากห้องพักปกติที่บัวบุชาจองไว้ ให้ตายเหอะ คนจะสงสัยจับตามองก็เพราะอีตาซึกให้เธอพักห้องสูทนี้แหละ หงุดหงิดจริงๆ แล้วต้องพักที่นี่จนกว่าจะกลับไทยด้วย

ช่างเหอะ มันไม่มีอะไร เดี่ยวคนคงเลิกให้ความสนใจไปเอง ในฐานะนักข่าวทุกอย่างมักจะเป็นแบบนั้นเสมอ ไม่ว่าเรื่องผิดหรือถูก เรื่องเล็กหรือใหญ่ เมื่อมีข่าวอื่นมาแทนมันก็จะค่อยๆ ถูกหลงลืมไปตามกาลเวลา และหมดความน่าสนใจในที่สุด

“ห้องนี้ะคะ” พนักงานสาวสวยเดินมาส่งเธอ ส่วนกระเป๋า มีพนักงานลากมาให้ คือมีความเอาอกเอาใจอย่างไรบอกไม่ถูก ไม่จำเป็นต้องดูแลดีขนาดนั้นก็ได้ เธอไม่ใช่แขกพิเศษอะไร เป็นเพียงนักท่องเที่ยวธรรมดา ไม่รู้อีตาซึกพาอีตาออกคำสั่งอะไรหรือเปล่า

“ขอบคุณ”

“ถ้าต้องการอะไร แจ้งทางเราได้ตลอดเวลา นะคะ”

“คงไม่มี” ชอบความสันโดษ ชอบความไม่วุ่นวาย ไม่จำเป็นอะไร ก็จะไม่เรียกพนักงาน จากที่ดูๆ โรงแรมนี้หรูมาก เป็นโรงแรมเพิ่งสร้างมาได้สามปี ระบบห้องพักเป็นคีย์การ์ดทั้งหมด ชั้นที่เธอพักน่าจะเป็นห้องสูททั้งหมด

“อาหารเช้า ตั้งแต่หกโมงเช้าถึงสิบเอ็ดโมงนะคะ” เวลาอาหารเช้า ให้อาหารเยอะ คงเป็นเพราะนักท่องเที่ยวมีหลายชาติ ร่างกายแต่ละคน ต้องปรับเวลาอาหารเช้า อย่างบัวบุชาไม่มีปัญหาหกรอก เธอกินตอนไหนก็ได้

“โอเค”

“นั่นขอตัวนะคะ ขอให้พักผ่อนอย่างมีความสุขค่ะ”

“คะ ฉันหวังว่าจะมีความสุข”

ไม่รู้สิ เหมือนมีลางสังหรณ์อะไรบางอย่างเกาะกินหัวใจและความรู้สึก คือตั้งแต่เจอซิค ก็ได้แต่หวังว่าจะไม่ชวยจนถึงตอนกลับไทยหวังว่าจะได้เที่ยวอย่างสนุก พักผ่อนอย่างมีความสุขดังคำอวยพรของพนักงาน

ตืด ตืด

“พี่อุสา ว่าไงคะ บัวมาถึงแล้ว”

“โอเคๆ วันนี้พี่ลางนครึ่งวัน เตียวตอนบ่ายเจอกัน อวยกคุณด้วย”

แน่ละ มีเรื่องอวยกคุณมากมาย เพราะสามวันมานี้ไม่รู้น้องสาวเป็นอย่างไบบ้าง ถูกกักตัวจากคนดังระดับประเทศ คิดว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ซะแล้ว ดีที่ถูกปล่อยตัวออกมา

“ได้ค่ะพี่”

“แล้วเรามีโปรแกรมไปไหน”

“ไม่คะ วันนี้ตั้งใจนั่งๆ นอนๆ พักผ่อนของจริง”

“หึ แล้วถูกท่านซิคกักตัวไม่ได้พักผ่อนเหรอ” ถามน้ำเสียงหยอกเย้า น่าแปลกใจกับเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับน้องสาว ยิ่งกว่าละครแค่ท่านซิคยอมปล่อยออกมาก็น่าแปลก เพราะท่านซิคฟาดิ๊ดได้รับฉายาว่าโหดและดุดมๆ

“ก็ได้พัก แต่คงไม่เท่าตอนนี้ ตอนนั้นกังวล กลัวโดนฆ่านะพี่”

“แต่ก็รอด ท่านซิคโหดอยู่แต่มีเหตุผลมากพอ ไม่งั้นไม่ถูกปล่อยตัวหรอก”

“คงงั้นมั้ง” เป็นเรื่องยากจะคาดเดา สายหน้าไปมาไม่อยากสนใจแล้ว จากนั้นจะเที่ยวจะพักผ่อนสักที และคงไม่มีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้น

“พี่อุสา”

พออุสาญาติผู้พี่มาถึงบัวบุษาก็ถลาเข้ากอดอีกฝ่าย ถือเป็นญาติคนเดียวในประเทศนี้ พวกเราสนิทกันตั้งแต่เด็กๆ เพราะพี่อุสาเหมือนพี่สาวแท้ๆ เอ็นดูน้องคนนี้เสมอ จนต้องมาทำงานไกลก็ยังติดต่อกันอยู่

“กอดแน่นเชียว”

“บัวคิดถึง” ไม่ได้พูดเกินจริง พี่อุสาไม่ได้กลับเมืองไทยหนึ่งปีเต็ม บัวบุษามีโอกาสจึงเลือกเป็นฝ่ายมาหา เข้าใจอีกฝ่ายว่างานยาวๆ ไม่ค่อยได้

“พี่ก็คิดถึงเรา เป็นไงบ้าง สามวันนี้กินอิมนอนหลับดีไหม” ถามยิ้มๆ เพราะรู้ว่าน้องสาวทำอาหารไทยให้ทานซีร์ครบประทาน หรือนี่อาจเป็นอีกหนึ่งความดีที่ทำให้ซีคฟาอิตดยอมปล่อยตัวก็เป็นได้

“ดีค่ะ อิมจนจุก”

“เห็นหน้าตาสดชื่นพี่ก็สบายใจ” จากตอนแรกเป็นกังวลเพราะใครๆ ก็รู้จักตีตีศัพท์ของซีคฟาอิต เต็มใจจะต้องคุยกันอีกเยอะเลย ว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไรกันแน่ ถึงพอรู้คร่าวๆ แต่ตามประสาผู้หญิงละเอียดงานเผือกต้องมา

“ไปนั่งก่อน”

จับมือพี่สาวพามา นั่งโซฟาตัวยาว พลังคว่ำรีโมตมากดเปิดทีวี จอยักษ์ คงเพราะเป็นห้องสุ่มมั่ง อะไรๆ จึงค่อนข้างเยอะ ไหนจะกว้างขวางสะดวกสบาย มีมินิบาร์ขนาดเล็กไว้บริการอีกด้วย

“พี่ล้างจานแล้วใช่ไหม”

“อิม จะพาเราเที่ยว ค่ะนี่ว่าจะนอนด้วย”

“โอเคเลย”

“ว่าแต่ท่านซีคเขาไม่ได้ว่าอะไรใช่ไหม”

“กักตัวสอบสวน แล้วก็...เหมือนเขาจะดูให้แน่ใจว่ามันจะไม่มียะไร” ในฐานะนักข่าวก็พอเข้าใจแหละว่าลู่ๆ มีคนวิ่งตามเธอ

เขาซึ่งเสมือนเจ้าของประเทศจึงอยากแน่ใจ บางทีอาจเป็นการเข้าใจผิด
ตามที่ฝ่ายนั้นบอก ตามที่ท่านซิคคุยกับเธอ

“แล้วเรื่องอาหาร ไปไงมาไงถึงทำให้กินทั้งบ้าน”

“ว่างๆ เหนงๆ เบื่อๆ เซ็งๆ เลยขอทำ เขาก็อนุญาต” เป็นงง
เหมือนกัน เขาดูดูดันเข้าถึงยาก แต่บทจะดีคืออึ้งไปเลย แถมเขา
ยังชอบอาหารที่เธอทำอีก แล้วอะไรคือมาทึ่งท้ายตอนแยกกันก่อน
ขึ้นห้องให้หัวใจของเธอแหว่ง

“ท่านซิคแลดูใจดี”

“ซิค ทำหน้าดูแหละ แต่บัวไม่สนใจไง”

“แล้วถูกพาไปกักตัวที่ไหนรู้ไหม”

ใบหน้าหวานส่ายน้อยๆ รู้แต่ข้ามสะพานไปอยู่บนเกาะ แต่อยู่
ตรงไหนไม่ได้สนใจ

“ดีไปที่รอดกลับมา พี่ใจไม่ดีเลย กังวลไปหมด คิดว่าจะขาด
การติดต่อซะแล้ว” อุสาหายใจโล่งอกเมื่อพูดมาถึงตรงนี้

“ยุคไหนแล้วพี่ จะมาจับขังลืมไม่ได้หรอก”

“โอเค ว่าแต่วันนี้ออกไปเที่ยวไหน”

“นอนพักดูหนังคุยกันใหม่ พรุ่งนี้ไปพิพิธภัณฑ์ แล้วก็สวน
พฤกษศาสตร์”

“ตกลงไปพรุ่งนี้ที่เดียวใช่ไหม”

คนถูกถามพยักหน้าหงิกๆ วันนี้นอนนอนเอาแรงตุนไว้ก่อนละกัน

“ใช่ วันนี้เราก็สั่งของขึ้นมากิน นุ่งๆ นอนๆ พี่อุสาจะได้พักด้วย”

เท่าที่รู้พี่อุสาก็ทำงานหนัก แทบไม่ได้พัก ไหนจะโอทีอีก เงินเกินครึ่ง
ก็ส่งให้ทางบ้าน จนตอนนี้ทางบ้านคือมั่นคงมากแล้ว

“จัดไป พี่สั่งอาหารให้ พี่เลี้ยงเอง”

“ไม่ต้องพี่ จอยกันหารสองเท่านั่น”

“เราก็คแบบนี้”

“บัวมาเที่ยว ไม่อยากเป็นภาระ ทุกอย่างหารสอง โอเคตามนี้”
อุสาได้แต่ส่ายหน้าให้กับนิลัญญาติผู้น้อง คำเมนูมาดูแล้วยั้งอาหาร
จากห้องครัวของโรงแรม

“ว่าแต่ พี่ทำงานเป็นไงบ้าง”

“อย่างที่เคยเล่า เงินดีมาก แต่งงานหนักเช่นกัน บางที่พี่ขอ
ทำโอด้วย งานโรงแรมก็แบบนี้”

คนฟังพยักหน้า คำว่างานไม่มีทางสบาย อยากได้เงินเราก็ต้องจ่าย
ด้วยการลงแรงลงสมอง

“พี่อยากกลับเมืองไทยไหม”

“พี่ทำงานจนอายุสี่สิบแล้ว ก็ตั้งใจว่าจะอีกสักห้าหกปีถ้าไหว
พี่มีเงินก้อนจำนวนหนึ่ง เก็บไว้ลงทุน” ถึงจะแบ่งส่งให้ที่บ้าน แต่เธอ
ก็มีเงินของตัวเองสำหรับไว้ใช้ยามแก่

“รอบคอบมาก”

“เกิดมาโสดก็แบบนี้ พี่รอเป็นลูกจ้างเราอยู่” น้ำเสียงของพี่อุสา
ไม่น่าไว้วางใจเลย แถมยังมองเธอแปลกๆ

“จ้างอะไรอะพี่”

“จ้างเลี้ยงลูกไง รับรองว่าไม่แพง เรายังสาวยังสวย มีโอกาส
มีเจ้าตัวเล็ก” พอได้ยินคำเฉลย ใบหน้าสวยก็ถึงกับกลอกตา ประหนึ่ง
ได้ยินเรื่องที่มีนสามารถเป็นไปได้เพียงความฝัน ทำงานหัวทกกันชีวิต
ไม่เป็นเวล่ำเวลาอย่างเธอหรือจะแต่งงานมีลูก มองอย่างไรโอกาสโสด
ก็เยอะกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“พูดเอาฮาใช้ไหมเนี่ย”

“พี่หวังกับเรานะ อายุเรายังไม่สามสิบ ยังมีเวลา แต่พี่นะหมดเวลา
แล้ว ไม่อยากมีคู่ชีวิตหรอก แก่เกินไป แต่เรานะมีโอกาส”

พี่อุสาช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย คนอย่างเธอถึงจะสวย แต่ก็นะ โอกาส
เข้าถึงเพศตรงข้ามที่เข้าใจหน้าที่การงานคือน้อยมาก เวลาแทบไม่มี

“พี่ช่วยพูดสิ่งที่มันเป็นไปได้หน่อย” เอ่ยพลางเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบจานผลไม้ออรัเตอร์ฟอกมาวางบนโต๊ะ แล้วหยิบเข้าปากเคี้ยวๆ ทำหน้าย่น ขนลุกกับคำพูดของญาติผู้พี่ คนเราก่อนมีลูกก็ต้องมีพี่มาก่อน ไม่สามารถข้ามขั้นตอนนี้ได้ พี่อุสาสึมความจริงข้อนี้หรือเปล่า

“โลกนี้อะไรก็เกิดขึ้นได้ เราควรเริ่มมองหาใครได้แล้วนะบัว อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปแบบพี่”

“พ่อคุยกับพี่ไซ้ไหมเนี่ย”

“คุณอาหวังบัว”

“บัวรู้ แต่มันพูดยาก บัวเป็นนักข่าว แทบไม่มีเวลา” ว่าพลาง ถอนหายใจ ไม่รู้กลับไปจะไปอยู่แผนกไหน แค่พูดถึงเรื่องงานก็เบื่อก่อนเลย

อุสาหมองหน้าญาติผู้หนึ่งก็ได้แต่ยิ้ม นิสัยของบัวบุชาเป็นอย่างไร ตันรู้ดี แต่อายุของน้องยังน้อย อยากให้น้องมีครอบครัวอบอุ่น มีลูก มีหลาน ยิ่งเป็นลูกคนเดียวก็ยิ่งสมควรมีครอบครัวเพื่อจะได้ช่วยกันดูแลยามแก่เฒ่า

“อย่ามองแบบนี้”

“พี่ก่อนเสร็จลองเอาเรื่องที่พี่บอกไปคิดดู หากเปิดใจหาไม่ยากหรอก” ไม่ยากเสียที่ไหน

“ผู้ชายดีๆ ไม่ได้มีขายในร้านสะดวกซื้อนะพี่”

“ก็ไม่ต้องดีมาก แต่มีความรับผิดชอบและรักเรา ไม่ทำร้ายใครก็เพียงพอแล้ว คนดีไม่มีบนโลกนี้หรอกบัว ขอแค่ไม่เลวเป็นใช้ได้” อุสาสรูปร่างให้อีกฝ่ายเสร็จสรรพ

“เอาแบบนั้นเลย”

“ไซ้ ไม่ต้องเลือก แค่เขารักเรา เข้าใจเรา รับข้อเสียของเราได้ คือที่สุดแล้ว บางทีคนดีอาจรับนิสัยห่วยๆ แ่ๆ ของเราไม่ได้” พี่อุสาพูดอีกก็ถูกอีก ประเด็นคือจะไปหาที่ไหน คนอย่างเธอไม่เคยจับใครก่อน

ไม่เคยอ้อยไคร่ด้วย

6 ลี้อผ้าที่เอามากำหนดลิบห้าวัน มีเสื้อคลุมตัวเก่งของเธอใส่ซ้ำจนมันมีกลิ่นแล้ว คงเพราะเมื่อวานออกไปเที่ยวทะเลจนทั้งวันก็เลยส่งกลิ่น ของบางอย่างคือถ้าชอบก็ใช้จนสิ้นอายุการใช้งาน เสื้อตัวนี้คือตัวโปรด คงได้เวลาซักแล้ว ว่าจะส่งซักกับทางโรงแรม

มือบางล้วงกระเป๋าเสื้อทั้งด้านในและด้านนอก หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเป็นปมด้วยความสงสัย มือขยับซำๆ ในกระเป๋า พบสิ่งของบางอย่างแล้วหยิบออกมา แม่เจ้า นี่มันแฟลชไดร์ฟนี่

“มาอยู่นี่ได้ไง ไม่ใช่ของเราเนี่ยนา”

มันมาอยู่กับเราได้ไง คำถามผุดขึ้นในหัวของเธอ ความสงสัยหลังไหลเข้ามารอบทิศทาง และอยากรู้ว่าไอ้ไฟล์ในนี้มันคืออะไรกันแน่ มันแปลกๆ แล้วยะ มันไม่ธรรมดาแล้ว หรือจะเป็นของเพื่อน เพราะเสื้อตัวนี้เธอชอบเอาไปสวมเวลาทำงานด้วย แต่ก็เพิ่งซักรก่อนเอามา

“เปิดดีไหม” จึงงำกับตัวเอง บางทีมันอาจติดอยู่ในกระเป๋าก็ได้ แล้วก็หลับตานับนิ้วไปมาเอาที่พอใจ เปิด ไม่เปิด เปิด ไม่เปิด วนเวียนซ้ำๆ สุดท้ายคือ...

“เปิดก็เปิด”

ยกโน้ตบุ๊กของตัวเองออกมา แล้วเสียบแฟลชไดร์ฟ ข้อมูลเป็นรูปแบบแปลกๆ และมีไฟล์ชื่อสำคัญๆ อะไรหลายอย่าง มันบ้ามากเลยเกี่ยวกับองค์กรอะไรสักอย่าง ที่สำคัญมีแผนที่ด้วย มันอะไรกันเนี่ยชื่อองค์กรแปลกๆ และคนที่จะให้คำตอบแก่เธอได้ก็น่าจะเป็น...

“ซิคฟาวิต ใช้ ท่านคนเดียวเลย”

พอนึกย้อนไป วันแรกเหยียบสนามมินิร่างกายของเธอกระแทกกับใครบางคนระหว่างเดินออกจากห้องน้ำหญิง จากนั้นก็มีกลุ่มคน

เดินตามเธอ และวิ่งตามจนเรื่องต่างๆ มันวุ่นวาย หรือจะเป็นเพราะไอ้แฟลชไดร์ฟนี่กันนะ มันน่าจะใช่ ข้าไม่ได้แล้ว ต้องรีบไปพบซีคฟาอิดเดี๋ยวนี้

เธอคว่ำกระเป่าเป้ใบเล็ก และมือถือ ที่ชาร์จ พาสปอร์ต อะไรสำคัญก็เอามาด้วย พร้อมน้ำหนึ่งขวด หัวใจเต้นกระหน่ำ วิญญาณนักข่าวกำลังเข้าถึง เมื่อเอารายชื่อ เอาชื่อองค์กร ลองเสิร์ชในมือถือก็ถึงกับผงะ นี่มันองค์กรก่อการร้ายชัดๆ

“อู๊ย คุณคะ จะไปไหนคะ อาหารเย็น..”

“ไม่ๆ ฉันจะไปข้างนอก ว่าแต่รู้จักซีคฟาอิดไหม” หญิงสาวผู้เป็นพนักงานอีกอึก มีสีหน้าประหลาด แต่ก็พยักหน้าที่สุด

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ฉันต้องการพบเขา”

“ท่านซีคไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของญาติค่ะ” พนักงานคนนั้นพูดแล้วยิ้ม แต่สายตาที่มองเธอเหมือนดูแคลนมันอย่างไร โศครกเกลียดสายตาแบบนี้ แต่เวลาหน้าสีวหน้าขาวมันใช้เวลามาเยาะเย้ยใหม่เนี่ย บ้าเอ๊ย

“ที่ไหน”

“ก็...”

“ช่างเหอะ ไปละ” เดินเร็วๆ ตรงไปยังลิฟต์ อาหารมือเย็นเห็นว่าซีคฟาอิดให้พนักงานจัดมาเสิร์ฟ แต่ไม่สนใจแล้ว เธอหยิบแซนด์วิชมาใส่กระเป่าสองอันไว้แก้หิว ชีวิตนักข่าวแบบเธอ ก็ง่ายนอนง่ายเสมอ

“แล้วคุณจะไปไหน”

“เรื่องของฉัน” จบนะ ไม่ต้องมาถามอีก เหวี่ยงสายตาวางๆ ไปให้ เจ้าหล่อนถึงกับกลืนน้ำลาย ถึงจะสวยตาคมแต่ขอบอกเลยว่าหากได้จิกใครแล้ว เธอก็ดูกลัวไม่แพ้คนประเทศนี้หรอก

มือถือชาร์จแบตมาเต็มพิกัด เธอรีบต่อสายหาซีคฟาอิด แต่

จนสายตัดเขาก็ไม่ได้รับ กำลังคิดว่าจะติดต่อหาใคร ทำไมนะ เวลา
เร่งรีบอะไรๆ มันถึงไม่เป็นใจไปซะหมด สามวันที่เกี่ยวกับฟู้ดส
มันดีมากๆ แต่ตอนนี้เธอร้อนใจจนไม่อยากจะไปไหน จนกว่าจะได้เจอ
ซีคฟาอิด

“ไปไหนครับมาตาม” ไซค์อะ พนักงานชายหน้าประตูค้อมศีรษะ
และเข้ามาสอบถามอย่างเป็นมิตร

“ฉันต้องการแท็กซี่”

“เดี๋ยวผมเรียกให้ครับ” ชายคนนั้นหันไปต่อสายทันที แต่มี
แท็กซี่ว่างคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้าเธอพอดี เมื่อเห็นว่าว่างเธอ
จึงโบกมือให้พนักงานว่าไม่ต้องแล้ว เธอมีรถออกไปข้างนอกแล้ว ไม่รู้
ไปไหนนั่นแหละประเด็น

“ไปไหนครับมาตาม” น่าจะเป็นคำที่บริษัทอบรมพนักงานให้พูด
กับชาวต่างชาติ แต่ช่างหะ ไปไหนดีละ บ้านหลังที่ใช้กักตัวเธอก็ไม่รู้
ว่าอยู่ที่ไหน อ้อ มีนามบัตร ไซค์ๆ นามบัตรที่คุณชาเมตให้ไว้ เธอค้น
ในกระเป่าแล้วยื่นให้พนักงานขับรถดู

“ไปที่นี่”

“อ้อ ครับ”

บัวบู้ซา รู้สึกตื่นเต้นมากๆ เพียรกดมือถือหาท่านซีค แต่เขาก็ยัง
ไม่รับ จึงตัดสินใจโทร.หาคุณชาเมต แล้วเธอก็ไม่ผิดหวัง ฝ่ายนั้น
กดรับสาย เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอก อย่างน้อยก็ติดต่อกับฝ่ายนั้น
ได้สำเร็จ พวกเขาคงมีคำตอบให้ว่าสิ่งที่เธอรู้เห็นมันเกี่ยวข้องกับอะไร
ซึ่งมันน่าจะมีผลประโยชน์ของประเทศชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง เธอไม่ยอม
รับรู้แต่ก็ต้องมารู้มาเห็น บางส่วนที่เป็นภาษาถิ่นเธอไม่ได้อ่าน อ่านคร่าวๆ
เฉพาะที่เป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น

“สวัสดีครับ”

“ฉันเอง บัวบู้ซา” เธอรีบตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษเมื่อทางนั้น

กรอกเสียง

“อ้อ ครับ ผมจำได้”

“คุณซาเมต เจ้าหน้าที่ของคุณอยู่ที่ไหน ฉันต้องการพบเขาด่วน
ด่วนที่สุดด้วย” น้ำเสียงร้อนรนไปตามสาย ได้ยินเสียงดนตรีแทรก
เข้ามา พวกเขาน่าจะอยู่ในงานเลี้ยงเหมือนที่พนักงานผู้หญิงบอก

“ครับ ลักครู่”

ฝ่ายนั้นให้รอ เธอก็ต้องรอ ตอนนี้พระอาทิตย์ตกดินแล้ว เห็น
แสงสุดท้ายรำไรริมขอบฟ้า มีแต่ความมืดปกคลุม และมีเพียงแสงสว่าง
ของไฟรายทาง ถามว่าเยอะหรือเปล่า ก็เยอะอยู่นะ แต่ทำไมเธอจึง
รู้สึกถึงความผิดปกติ เส้นทางที่รถขับเหมือนออกจากนอกเมืองเรื่อยๆ

“คุณ”

“ครับมาตาม”

“ฉันให้คุณไปบริษัท”

“ผมจะพาไปทางลัดครับ เร็วหน่อย”

ทางนั้นพูดเรื่อยๆ มีเหลือบตามองเธอผ่านทางกระจกมองหลัง
เธอสบตาอีกฝ่ายเช่นกัน หมอนั้นหลบสายตา แน่ชัดเลย พิรุณเด่นมาก

“จอตรถ”

“ตรงนี้เปลี่ยวและมีด อย่าเลยครับ เดี่ยวก็ถึง มาตามใจเย็นๆ”
หมอนั้นพูดอังกฤษได้ แสดงว่าผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี และน่าจะ
ฟังบทสนทนาระหว่างเธอกับคุณซาเมตออก ไม่ได้การแล้ว ต้องรีบ
ออกจากรถคันนี้ ผิดปกติเกินไป ยิ่งขับก็ยิ่งเปลี่ยว แม้จะมีไฟส่องสว่าง
แต่เข้าใจไหมว่า มันออกนอกเมืองมาเรื่อยๆ ไม่น่าจะใช้ทางที่เธอ
ต้องการไป

“ฉันบอกให้จอตรถ”

“จอตไม่ได้”

“บ้าเอ๊ย บอกให้จอตโงะ” แล้วเธอเข้าไปยื้อแย่งหักพวงมาลัย

ได้ยินเสียงหัวเราะตะโกนถามเข้ามาในมือถือ เสียงของซีคฟาอิด

“ช่วยฉันด้วย ซีคฟาอิด ช่วยด้วย”

“โอ๊ย! อีหมาบ้า”

ใช่ พอสิ้นเสียงตะโกน เธอก็จัดการกีดแขนของไอ้คนขับ
รถเสียหลักส่ายไปมา ไอ้คนขับร้องเสียงดัง มันรีบเบรกกะทันหัน ทำให้
รถไปกระแทกกับฟุตปาท บัญชาต้องรีบพาตัวเองออกมาจากรถแล้ว
วิ่งหนีไม่คิดชีวิต เธอวิ่งเข้าไปในความมืดเพื่อหาที่ซ่อน

ความช่วยมันมาเยือนบ่อยเกินไปหรือเปล่าว่าจะเที่ยวอย่าง
มีความสุข ก็ต้องมาเจออะไรแบบนี้ หอบหายใจตัวโยน และใช่ มือถือ
ของเธอยังไม่ได้วางสาย ปลายสายจึงรับรู้ทุกอย่าง

